

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 104
29 d'abril de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 53, primera reunió

SUMARI

Dossier

Declaració

de la presidència del Parlament de Catalunya sobre l'emergència humanitària plantejada per la crisi migratòria a la Mediterrània (tram. 401-00033/10) p. 4

Declaració

de la presidència del Parlament de Catalunya de suport al Nepal pels estralls ocasionats pel terratrèmol del 25 d'abril de 2015 (tram. 401-00034/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la creació d'un ens propi per a gestionar els equipaments sanitaris de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00507/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el col·lectiu de mossos d'esquadra amb discapacitat (tram. 310-00508/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la suspensió de la Llei 16/2014, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea (tram. 310-00515/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el grau de compliment de la Moció 182/X, sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 310-00516/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la inspecció d'ensenyament (tram. 310-00512/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 310-00513/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la Llei electoral (tram. 310-00505/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la creació d'un consorci sanitari a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00506/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els beneficis de les entitats bancàries (tram. 310-00514/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de lluita contra el frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries (tram. 310-00509/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en el marc del Pla contra el càncer a Catalunya 2015-2020 (tram. 310-00510/10) p. 16

Pregunta

al Govern sobre l'edició del Mobile World Congress del 2015 (tram. 310-00511/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació del Consorci Sanitari de Lleida i sobre el fet que el patrimoni dels deu catalans més rics equivalgui a l'import de les retallades públiques (tram. 317-00300/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions el 27 de setembre i el possible canvi de data si coincidissin amb les eleccions generals (tram. 317-00295/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la personació del Govern en el cas Innova, la convocatòria d'un ple específic de sanitat i la situació sociolaboral de Catalunya (tram. 317-00297/10) p. 20

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions el 27 de setembre (tram. 317-00299/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la notícia relativa a les esposes de dos exdirigents de Convergència i Unió que presumptament van cobrar d'una empresa adjudicatària de TV3 per treballs no realitzats (tram. 317-00296/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació prevista respecte a l'aplicació de les avaluacions externes en l'àmbit educatiu que vol imposar el Govern de l'Estat (tram. 317-00301/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions empreses per a protegir les persones que es troben en un major grau de vulnerabilitat (tram. 317-00298/10) p. 25

Projecte de llei

sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00040/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre els plans de millora de barris i d'àrees urbanes (tram. 300-00304/10) p. 34

Interpel·lació

al Govern sobre la ciutat de Barcelona (tram. 300-00301/10) p. 40

Projecte de llei

de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (tram. 200-00015/10) p. 45

Proposició de llei

de garantia de l'assistència sanitària i farmacèutica pel sistema català de la salut (debat de totalitat) (tram. 202-00080/10) p. 61

Proposició de llei

de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (debat de totalitat) (tram. 202-00081/10) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de mesures d'acció positiva a favor del col·lectiu de joves extutelats (tram. 300-00300/10) p. 85

Interpel·lació

al Govern sobre la problemàtica del «sensellarisme» (tram. 300-00303/10) p. 90

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys (tram. 300-00302/10) p. 94

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 53.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de llei sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya (tram. 200-00040/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 511, 41).

3. Projecte de llei de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (tram. 200-00015/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 547).

4. Proposició de llei de garantia de l'assistència sanitària i farmacèutica pel sistema català de la salut (tram. 202-00080/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 494, 22).

5. Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (tram. 202-00081/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 507, 33).

6. Decret llei 1/2015, del 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (tram. 203-00020/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 530, 11).

7. Procediment per a elegir cinc membres de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (tram. 284-00027/10). Grups parlamentaris. Designació.

8. Interpel·lació al Govern sobre els plans de millora de barris i d'àrees urbanes (tram. 300-00304/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la ciutat de Barcelona (tram. 300-00301/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de mesures d'acció positiva a favor del col·lectiu de joves extutelats (tram. 300-00300/10). Agnès Russiñol i Amat, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la problemàtica del «sen-sellarisme» (tram. 300-00303/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys (tram. 300-00302/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana de Protecció Social (tram. 300-00299/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les comarques gironines (tram. 302-00274/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00275/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials de la política d'infraestructures (tram. 302-00276/10). Grup Mixt. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 302-00277/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions del Departament de Salut (tram. 302-00278/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió sanitària i la utilització de mitjans públics (tram. 302-00279/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'esports (tram. 302-00280/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Iniciem la sessió plenària.

(Pausa.)

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i se substanciarà aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els recordo que per a aquesta sessió plenària la diputada Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Jordi Turull i Negre.

Aprofito aquest moment per felicitar la Marta, pel seu fill, i l'honorable senyor Junqueras, per la seva filla.

(Alguns aplaudiments.)

Declaració

de la presidència del Parlament de Catalunya sobre l'emergència humanitària plantejada per la crisi migratòria a la Mediterrània (tram. 401-00033/10)

Abans d'iniciar pròpiament l'ordre del dia, donarem lectura a dues declaracions. La primera serà la Declaració de la presidència del Parlament de Catalunya sobre l'emergència humanitària plantejada per la crisi migratòria a la Mediterrània, i la següent serà la Declaració de la presidència del Parlament de Catalunya de suport al Nepal pels estralls ocasionats pel terratrèmol de 25 d'abril de 2015.

Em plau comunicar a la cambra que ens acompanya, a la llotja de convidats, l'honorable senyor Lluís Belvis, cònsol general honorari del Nepal a Catalunya.

Dono la paraula a la vicepresidenta primera.

La vicepresidenta primera

«El Parlament de Catalunya expressa la seva consternació davant la tragèdia humanitària de primer ordre que es viu a les aigües i les ribes de la Mediterrània per l'afluència de persones que busquen desesperadament refugi al territori europeu, fugint de la guerra, de la persecució i de la misèria, i que sovint hi troben la mort en no rebre el rescat ni l'atenció que caldria. Aquesta crisi, que ens interpel·la individualment i col·lectivament amb el seu degoteig alarmant de notícies, va tenir un moment àlgid en el naufragi, especialment punyent, del proppassat diumenge 19 d'abril, davant les costes de Líbia.

»El Parlament de Catalunya demana a la Unió Europea i al conjunt de la comunitat internacional més mesures en la línia de donar una millor resposta a l'emergència humanitària a les seves fronteres meridionals, de la mateixa manera que reclama que se n'abordin efectivament les causes, que són la pobresa, la guerra i el fanatisme. A més, fa una crida a la societat a no abaixar la guàrdia en l'exigència d'un tracte just a les persones afectades, felicita totes les iniciatives ciutadanes que pretenen mitigar els efectes de la crisi humanitària i dóna suport a l'adopció d'una política d'extrema duresa contra les màfies que, d'una manera singularment condemnable, fan tràfic de persones, negocien amb el dolor aliè, treuen profit de la desesperació i maltracten i humilien persones indefenses.

»Palau del Parlament, 29 d'abril de 2015.»

La presidenta

A continuació...

Declaració

de la presidència del Parlament de Catalunya de suport al Nepal pels estralls ocasionats pel terratrèmol del 25 d'abril de 2015 (tram. 401-00034/10)

...el vicepresident segon donarà lectura a la declaració del Nepal.

El vicepresident segon

«El Parlament de Catalunya expressa la seva consternació davant els mortífers efectes del terratrèmol que va assolir dissabte el Nepal i que ha deixat un rastre de mort i de devastació en un país molt empobrit i mancat de serveis i d'infraestructures.

»Alhora, el Parlament expressa la seva solidaritat amb les víctimes i llurs famílies, i la convicció que, amb el suport imprescindible de la comunitat internacional, el Nepal podrà afrontar les tasques de salvament i rescat, de recuperació i de reconstrucció.

»Amb aquesta finalitat, el Parlament fa una crida a les institucions i al poble de Catalunya perquè hi contribueixin d'una manera solidària i donin una nova mostra de generositat i d'implicació davant els reptes de caràcter humanitari que malauradament ens plantegen les catàstrofes naturals.

»Palau del Parlament, 29 d'abril de 2015.»

La presidenta

Els convido a guardar un minut de silenci.

(La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

Pregunta

al Govern sobre la creació d'un ens propi per a gestionar els equipaments sanitaris de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00507/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al Govern.

La primera és sobre la creació d'un ens propi per gestionar els equipaments sanitaris de les Terres de l'Ebre. La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, el dijous 16 d'abril, el secretari de Participació Local i Social del departament que vostè dirigeix va plantejar la necessitat de que les Terres de l'Ebre tinguessin un ens propi, una estructura per gestionar els serveis de salut del territori. Conseller, volen crear un consorci sanitari a les Terres de l'Ebre?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada, el Departament de Salut no té cap intenció de crear cap consorci sanitari a Terres de l'Ebre.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, crec que coincidim tots els grups d'aquesta cambra que cal millorar l'eficiència del sistema sanitari públic, cal una clarificació en les qüestions dels proveïdors, cal fer el sistema més transparent, menys opac; crec que després del d'ahir, ho creiem encara tots amb més força. Però, com en el cas del Consorci de Lleida, vostès volen imposar un model de gestió que no compta ni amb el consens polític, ni amb el consens professional, ni amb el territori. Els ho recordava l'altre dia també l'alcalde de Tortosa, del seu propi partit, que els acusava de falta de respecte perquè no tenien en compte el món local, i de «torpesa» pel moment escollit. No crec que el senyor Bel tingüés ganes, enmig d'una campanya, de tenir..., d'enfrontar-se a una marea blanca com la de Lleida.

Aquest anunci, a més, a les Terres de l'Ebre s'ha viscut com una mena de befa o de burla, perquè que el secretari digui que aquest ens, que aquest consorci és per dotar el territori de més autonomia d'organització, quan són vostès, és el seu Govern el que ha eliminat la gerència sanitària de Terres de l'Ebre per traspasar-la a Tarragona, el que ha recentralitzat serveis que abans es feien al Verge de la Cinta o a l'Hospital d'Amposta i ara els han traslladat i els han derivat al Joan XXIII o al Sant Joan, de Reus..., per no parlar del tancament d'alguns serveis d'urgència, d'atenció primària, del tancament de llits o quiròfans, les reduccions dels serveis d'ambulàncies a Alcanar o a Sant Jaume. Podria continuar la llista, conseller, que vostè coneix millor que jo. Per tant, creiem que no és l'interès en l'autonomia d'organització el que els mou.

Per això nosaltres, per transparència, perquè té un mandat parlamentari, perquè la salut és un dret i l'ICS és la base i el patrimoni de tots, i perquè a més no compta ni amb el consens majoritari d'aquest Parlament, ni amb el consens del territori, ni amb el consens dels professionals, li demanem que aturi la creació dels consorcis de Lleida, que no iniciï el de Terres de l'Ebre, que facin un *reset*. Si vostè i el seu Govern no ho fan, ho farà la gent, ho farem entre tots i totes, i ho aturarem, conseller.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, és molt difícil que el Departament de Salut pugui fer un consorci a Terres de l'Ebre quan les entitats i els hospitals de Terres de l'Ebre no són de la Generalitat de Catalunya. Per tant, és obvi que si des de Terres de l'Ebre es promougués, per iniciativa del territori –que crec que és el que va dir el secretari–, si es promougués des de Terres de l'Ebre ho escoltaríem; però nosaltres no tenim cap capacitat de fer un consorci a Terres de l'Ebre quan els hospitals de Terres de l'Ebre no són de la Generalitat de Catalunya. Li recordo que a Lleida sí, són de la Generalitat de Catalunya, i públics, tots els centres que es pretenen consorciar. Per tant, no equivoquem les coses.

I vostè em diu que jo recordo molt bé llits, malalts... Jo li recordo també que vostès obliden reiteradament que la societat catalana d'aquest país està patint la crisi econòmica més greu que ha patit en la seva història i, malgrat això, el sistema sanitari d'aquest país no ha caigut i és viable. Vull recordar-los que estem en la pitjor crisi econòmica, que vostès coneixen tan bé com nosaltres, perquè la vam començar a patir l'any 2010, quan estaven al Govern, i van haver de prendre mesures molt dures també, en aquest inici, per fer viable aquell sistema. O les feien per raons ideològiques?

La presidenta

La pregunta següent és sobre el col·lectiu de mossos d'esquadra amb discapacitat.

Pregunta

al Govern sobre el col·lectiu de mossos d'esquadra amb discapacitat
(tram. 310-00508/10)

La formula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Honorable conseller, recientemente hemos tenido noticia de un informe de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social de Barcelona, realizado a requerimiento de un juzgado, sobre la integración de los *mossos d'esquadra* con discapacidad. La Inspección de Trabajo dictamina que la *conselleria* de Interior –y, por tanto, la Generalitat de Catalunya– discriminaba a nivel retributivo a estos *mossos d'esquadra* y que se sigue manteniendo esta discriminación con el resto del decreto, aún vigente, de segunda actividad.

Y en concreto la pregunta es: ¿persistirá usted en la aplicación de un decreto que según la Inspección de Trabajo discrimina al *mosso d'esquadra* por razón, precisamente, de su discapacidad?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, certament, el tema dels mossos de segona ocupació és un tema complicat i que el Govern té la ferma i clara voluntat de resoldre i que neix, tot aquest element discriminatori –que hi és, tal com testimonia i vostè ara mateix ho posava en valor–, de la no-aplicació de la formulació d'un decret, l'any 2008, per part de l'aleshores Govern de la Generalitat, amb el conseller Saura al capdavant, que el mateix Govern no va acabar aplicant.

El que no pot fer l'actual Govern de la Generalitat és no aplicar un decret que està vigent, raó per la qual el que hem intentat fer, i ho vàrem intentar fer en la llei d'acompanyament dels pressupostos d'enguany..., modificar dues qüestions: la llei i modificar aspectes d'aquest decret. Aquesta cambra va creure oportú, doncs, no atendre la petició que feia o la proposta que feia el Govern de modificació de la llei, sí parcialment de la modificació d'aquest decret en allò que fa referència a l'àmbit retributiu.

Quins són ara el capteniment i la voluntat del Govern respecte a aquest tema? Tractar per igual a tothom –tractar per igual a tothom–, en el marc del compliment de la llei –i, per tant, alguns aspectes probablement caldrà, en qualsevol cas, retocar-los–, i donar compliment al que és una voluntat compartida tant pel col·lectiu com pel mateix Departament, en aquest cas, d'Interior, de no fer cap tipus de discriminació en aquest col·lectiu que ha prestat el servei i que ara el fa des d'una perspectiva diferent en el mateix cos de Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, *conseller*. Es importante que, efectivamente, hagan un replanteamiento de todo esto, porque nosotros no entendemos cómo permite usted que subsista esta situación y permite... O sea, el seguir aplicando este decreto y no tomar medidas y no resolver permite la continuidad de una serie de prácticas abusivas contra un grupo de profesionales que prestan un servicio público de riesgo en beneficio de la ciudadanía, comprometiendo, en algunos casos, su integridad física en acto de servicio.

Aunque existen *mossos* que han logrado..., o sea, que se incorporaron en el pasado, a día de hoy existen casos que tienen un tiempo de espera de hasta dos años para que se les vuelva a asignar un puesto de trabajo. Y, cuando estos *mossos* son incorporados, son tratados como si no fueran miembros de este cuerpo. Se les retira la credencial y la placa identificativa de policía y se les prohíbe vestir de uniforme incluso en aquellos actos de reconocimiento por su acción o valor, como es en el caso del Día de las Escuadras, además de no ser destinados a ocupar plazas de policía cuando está previsto en el desarrollo de la ley.

Por tanto, *conseller*, sabiendo usted, como sabe, y lo saben sus técnicos, que este decreto no cumple ni con

la Convención de la ONU de los derechos de las personas con discapacidad, ni con la directiva europea, ni con la Ley general de la seguridad social, esperamos de usted que, además de modificar este lamentable decreto, asuma su responsabilidad y...

La presidenta

Senyora diputada...

Carmen de Rivera i Pla

...concrete muy bien con los técnicos... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és tal la discrepància del Govern respecte a aquest decret que ha enviat per dues vegades al Parlament, en la Llei d'acompanyament dels pressupostos, la seva derogació. No va ser atesa l'any anterior, respecte al 2014; no ho ha estat, en la seva totalitat, el 2015.

I ara el que sí que li voldria comentar és quina és la situació actual que tenim. Doncs, en aquests moments tenim quaranta-dues persones que, prèvia sol·licitud i comprovació, compleixen aquests requisits, a trenta-cinc de les quals es va fer l'aplicació parcial del decret. Per tant, aquesta és una situació en què la mateixa intervenció de la Generalitat ens insta a revisar-ho. Hi ha set persones que van prendre possessió a partir del març de 2014, a qui se'ls retribueix d'acord, evidentment, amb aquest decret, que no ha estat derogat, perquè no va ser derogat, perquè no va ser aprovada la modificació de la llei; i ara resten per atendre disset sol·licitud, onze de les quals abans d'acabar aquest mes que començarem ara de maig estaran resoltes. Ja hem generat les places per poder situar aquestes persones, i abans de l'estiu, les sis persones restants.

En qualsevol cas, la voluntat del departament és tractar sense cap mena de discriminació un col·lectiu que ha servit al Cos de Mossos d'Esquadra i que té el dret, i nosaltres li garantirem, evidentment, d'incorporar-se,...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...amb aquestes dificultats, que hi són, perquè la voluntat, hi insisteixo, era la derogació...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...d'aquest decret, i començar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la suspensió de la Llei 16/2014, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea.

Pregunta

al Govern sobre la suspensió de la Llei 16/2014, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea (tram. 310-00515/10)

La formula l'ihustríssim senyor Jordi Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Conseller, ja tenim una altra llei d'aquest Parlament suspesa cautelarment pel Tribunal Constitucional. Aquest cop li ha tocat el rebre a la Llei d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, una llei aprovada per 99 vots a favor en aquesta cambra i amb l'aval unànime –unànime– del Consell de Garanties Estatutàries. Veient la trajectòria del Tribunal Constitucional, suspensió cautelar és sinònim d'anem-nos calçant, anem-nos preparant, perquè segur que els poders de l'Estat intentaran aprofitar aquest procediment per demostrar quin és el preu de la dependència política de Catalunya amb relació a l'Estat espanyol i, per tant, per demostrar, en definitiva, qui és que mana aquí.

El recurs és una autèntica atzagaiada, no només contra l'acció exterior de Catalunya, sinó contra la pròpia jurisprudència del Tribunal Constitucional, que reiteradament ha avalat l'acció exterior de les comunitats autònomes. I no només això, sinó que té tota la pinta d'estirada d'orelles al mal alumne que ha tingut l'atreviment de dotar-se d'una llei pròpia d'acció exterior, de les poques lleis que a un país o una nació sense estat com la nostra existeixen. A més, el recurs veu estranyament, en aquesta llei, un intent de camuflar-hi una suposada situació de subjectivitat de dret en el marc internacional pel que fa a Catalunya; a més a més, hi veu un intent de projectar el nostre país a l'exterior amb competències il·limitades en l'acció exterior i, fins i tot, es preocupa pel fet que qualifiquem el nostre país com a això, com a país.

Jo el que vull dir als autors d'aquest recurs és que no es preocupin, que això acabarà passant, que Catalunya acabarà esdevenint un actor de ple dret de la comunitat internacional, però tot al seu temps. Ara estem parlant només d'una llei autonòmica que, si queda superada, serà no pel que acabi dictant el Tribunal Constitucional, sinó pel que acabi dictant la voluntat democràtica del nostre país.

Conseller, quin és el capteniment del Govern davant d'aquesta suspensió, més enllà de les normes aprovades ahir i, sobretot, pel que fa al desplegament de les

delegacions i al desplegament de la diplomàcia pública del nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, comparteixo plenament l'anàlisi que feia amb relació a l'oportunitat i, de fet, al fons d'aquesta impugnació per part del Govern espanyol. Certament –vostè ho recordava–, aquesta llei que va aprovar aquest Parlament per una amplíssima majoria, doncs, des del punt de vista jurídic, comptava amb l'aval per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries. I, de fet, vostè deu recordar tan bé com jo que en les intervencions en aquest Ple, fins i tot d'aquells grups que s'hi varen oposar, varen expressar els seus motius, diguem-ne, polítics, que no jurídics, amb relació a l'oposició a aquesta llei, que eren ben legítims, òbviament. Nosaltres això no ho discutim, cadascú té les seves raons, d'això es tracta, de posar-les, diguem-ne, en coneixement de tothom i, finalment, d'actuar-hi en conseqüència. Però vostè deu recordar, com jo, que el debat de l'aprovació de la llei, precisament, no transcorria per un debat competencial, per un debat d'adequació a la Constitució, sinó simplement per un debat d'oportunitat política, ho reitero, absolutament legítim per part de tothom. I aquí hi va haver una gran majoria, doncs, que va considerar que, vaja, que d'acord amb el propi Estatut, calia disposar d'un instrument legal per emparar tota l'acció exterior que la Generalitat de Catalunya té competències per dur a terme.

Faig aquesta consideració, en la línia del que vostè feia, per constatar que jo crec sincerament que aquest recurs és un recurs no respon a un fonament jurídic, sinó simplement a una voluntat política obstruccionista del que és l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya. I això és el que em fa dir, diguem-ne, que em sembla un recurs del tot absurd i que no generarà els efectes que busquen, perquè, al cap i a la fi, la capacitat de ser present de la Generalitat de Catalunya a l'exterior continuarà sent-hi, perquè tenim molts canals i moltes vies per fer-ho possible, no? I, evidentment, en tots aquells obstacles que ens vulgui posar el Govern espanyol, doncs, des d'aquesta perspectiva, nosaltres estic convençut que sabrem anar trobant totes les solucions.

Ahir –vostè ho recordava–, així ho vàrem posar de manifest en el mateix Govern de Catalunya aprovant el decret que fa referència als òrgans de coordinació i participació vinculats a l'acció exterior; posant en marxa, també, tots els tràmits necessaris per a l'aprovació del Pla estratègic de l'acció exterior –ahir mateix hi va haver ja una reunió interna, conjuntament amb el Consell Tècnic de la Generalitat de Catalunya, per activar tot aquest procediment d'aprovació del Pla exterior de Catalunya–, i així ho continuarem fent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el grau de compliment de la Moció 182/X, sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics.

Pregunta

al Govern sobre el grau de compliment de la Moció 182/X, sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 310-00516/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el 19 de febrer passat aquesta cambra parlamentària va aprovar una moció del nostre grup parlamentari, d'Esquerra Republicana, per garantir l'accés als subministraments bàsics –llum, gas i aigua– al conjunt de la població. La moció plantejava tot un seguit de mesures, algunes d'elles per desenvolupar la modificació de la Llei del Codi de consum, que es va acordar amb bona part de la cambra parlamentària.

I la pregunta que volem formular-li és molt senzilla: quin és el grau de compliment d'aquesta moció, que, entre altres, tenia punts com, per exemple, doncs, garantir una informació fiable, una informació al conjunt de ciutadans que estiguessin forçats a veure's en aquesta situació del tall de subministrament, o fer un pla de formació destinat als professionals dels serveis socials, al conjunt de la ciutadania o a les entitats per informar d'allò que està impulsant el Govern o, per exemple, la mesura més important, que és desplegar aquest fons destinat a les persones que no poden assumir la factura del llum, del gas i de l'aigua.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Senyor diputat, el Govern està complint escrupolosament no només el mandat d'aquest Parlament en la moció que vostè ha citat, sinó, i sobretot, donant compliment a l'objectiu de garantir que no es produeixin talls de subministraments indiscriminats a cap llar de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable conseller. Nosaltres demanem al Govern que intensifiqui, i ho diem perquè tenim raons per fer-ho. Primera, perquè hem estat par-

lant darrerament amb els serveis socials i molts d'ells ens notifiquen que no arriben a tenir coneixement i no hi ha prou formació en aquesta matèria. I, segona, perquè tenim coneixement, també, que es produeixen, encara avui dia, tot i les mesures que s'han impulsat en aquesta cambra parlamentària, talls.

Li poso un exemple molt proper. En el municipi de l'Hospitalet, fa poques setmanes es va fer una enquesta, centrada en el barri de Collblanc i la Torrassa, en la qual, de les persones enquestades, un 13 per cent deien que havien patit un tall en el subministrament en els últims sis mesos, i que un 6 per cent l'havien patit en el mateix moment que s'estava produint l'enquesta i que, a més a més, i això és el que ens preocupa més, resulta que cap d'aquestes persones tenia coneixement de les mesures que està impulsant el Govern de la Generalitat. Per tant, ens cal fer molta més feina, ens cal intensificar els esforços, i el que demanem al Govern és senzillament això: que aquells instruments que ha aprovat aquesta cambra parlamentària, que avui dia són instruments potents, innovadors i que permeten un marge d'acció prou contundent en aquesta matèria, es posin a servei de la ciutadania.

Nosaltres volem tenir la tranquil·litat, com a diputats o diputades, com a ciutadans o ciutadanes, que no hi haurà ciutadà d'aquest país que avui dia es vegi privat del dret d'accés a aquests subministraments que són bàsics, i que volem que sigui un dret per al conjunt de la ciutadania, i que, sobretot, no volem que això es produeixi per manca, per desconeixement i perquè les mesures el Govern no les ha acabat d'impulsar o no les ha acabat de fer arribar al conjunt de la ciutadania. I, per tant, en aquest sentit el que demanem al Govern és: fermesa, intensitat i, sobretot, arribar a cadascun dels racons del nostre país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Tota la fermesa i tota la sensibilitat. S'estan fent, ja des del mes de gener, tallers de formació de coneixement de recursos per a situacions de pobresa energètica arreu del territori, amb tallers descentralitzats, ho repeteixo, per tot el país, amb els serveis socials i els tècnics i els professionals. Està fixat el protocol amb els serveis socials bàsics i els usuaris i les empreses subministradores, per tenir tots clar quines són les instruccions publicades per la Generalitat de Catalunya per seguir, en tots aquests casos, amb les declaracions responsables i amb els informes de serveis socials, que estan protocol·litzats.

Les pàgines webs de la Generalitat de Catalunya donen tota la informació necessària perquè aquests processos puguin ser atesos. Hem aconseguit que les empreses subministradores, en els seus rebuts i en les seves notificacions a tots els consumidors incloguin un avís per a persones en situació de vulnerabilitat econòmica, a incloure aquests avisos en els rebuts de pagament. L'Agència Catalana de Consum està actuant amb els

serveis públics de consum municipals i amb els serveis socials i s'ha garantit que durant tot aquest període hivernal no hi hagi ningú que, complint les condicions establertes, hagi tingut cap tall de subministrament. Estem treballant en la configuració del decret per aprovar definitivament l'articulació del funcionament d'aquest fons, que s'instrumentalitzarà a través de la mateixa Agència Catalana de Consum i que ja dotarà dels 10 milions d'euros previstos en els pressupostos. Estem, d'alguna manera, actuant.

I deixi'm que li doni algunes dades complementàries. Entre el que es va, d'alguna manera, desenvolupar al llarg del 2014 i els primers quatre mesos de l'any 2015, hem tingut prop de 4.175 sol·licituds d'ajut per no interrompre el subministrament, en aquest cas relacionat amb situacions de pobresa energètica. Tenim avaluat, aproximadament, que això és un import aproximat d'1 milió d'euros d'import endeutat, que al llarg del mes de maig ens comunicaran formalment les empreses subministradores. I deixin-me que, a més, li digui que estem fent una, també, tasca de coordinació i de recollida d'informació amb serveis socials municipals i dels consells comarcals, que ens ha portat a estimar, en aquests moments, que al llarg del 2014 prop de 48.000 persones, 48.000 famílies, van ser ateses en tota aquesta xarxa al territori, amb uns ajuts extraordinaris facilitats a través dels ens locals...

La presidenta

Senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...de prop de 7 milions... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la inspecció d'ensenyament.

Pregunta

al Govern sobre la inspecció d'ensenyament (tram. 310-00512/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera Rigau, los inspectores de educación garantizan la legalidad y la calidad del sistema. Deben evaluarlo y supervisarlos, con autonomía y profesionalidad. Por esto, la legalidad marca que deben ser funcionarios de carrera, independientes, y acceder por oposición bajo los principios de igualdad, mérito, capacidad y publicidad.

Sin embargo, hoy en Cataluña, el 71 por ciento de los inspectores no son de carrera, porque en los últimos veinte años la Generalitat solo ha convocado un con-

curso de oposición. ¿Qué explicación puede ofrecernos de esta situación anómala que contraría el espíritu de la inspección, la legislación básica y también la LEC?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, siguin del cos d'inspecció o no, tots són funcionaris de carrera, perquè pertanyen a un cos docent. Ara bé, no sé si recorda vostè la Llei de pressupostos generals de l'Estat de l'any 12, en què es va eliminar la reposició de taxa. La taxa de reposició es va eliminar. No es podien convocar oposicions. Fins ara, el 15, no s'ha obert mínimament.

Per tant, senyora diputada, m'estranya que vostè no conegui amb quines condicions d'oferta pública es troba la Generalitat, igual que la resta de l'Estat, precisament per decisions preses al Govern espanyol.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Veinte años, ¿eh, consejera? Y una oposición no cubre bajas, no crea nuevos puestos de trabajo, solo cubre las bajas; además las comisiones de servicio nos salen más caras.

La Generalitat está incumpliendo la legalidad, ha hecho dejación de sus funciones y ahora pretende consolidar esta situación con un nuevo decreto, que además incumple la normativa básica.

Consejera, no estamos de acuerdo en que se consolide la comisión de servicio como procedimiento ordinario y permanente de acceso a la inspección. No estamos de acuerdo en que los méritos se valoren una vez filtrados los candidatos que más le convienen al poder político con dos pruebas eliminatorias que podrían ser subjetivas y arbitrarias. No estamos de acuerdo en que los cargos de mayor responsabilidad no estén siempre desempeñados por funcionarios de carrera, del cuerpo de inspección, consejera, de independencia y competencia objetivamente acreditadas.

¿Qué pretende la Generalitat, cargarse la autonomía del cuerpo de inspectores o cargarse directamente el cuerpo? Es lo de siempre, consejera, el «yo me lo guiso, yo me lo como», sin controles externos que puedan cuestionar la línea política adoctrinadora y conformista de este Gobierno; controles que valoren si nuestros niños estarán en dos años preparados para pasar las pruebas externas, si su nivel de lenguas es suficiente para estudiar y trabajar como una persona culta y preparada fuera de Cataluña, si los centros son verdaderamente autónomos para decidir y ejecutar su proyecto educativo, también la lengua en que lo imparten, si el

decreto de plantillas no está siendo un desastre o por qué la equidad y la inclusión siguen siendo las asignaturas suspendidas por esta consejería, la suya.

Consejera, rectifique, retire el decreto y convoque oposiciones, cumpla, sacrifique su conveniencia política al interés general, que no es otro que la calidad y la idoneidad de la educación pública, que estamos pagando entre todos.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ho aprofita tot per fer passar el Pisuerga per Valladolid, eh? No sé si la seva visió sobre com ha de ser la inspecció rau en el fet que la consellera també és inspectora i, per tant, segurament se li ha fet un dibuix absolutament esbiaixat.

Miri, estem aplicant la LEC, perquè tenim una disposició addicional quinzena que marca el caràcter transitori, precisament, fet per concurs de mèrit quan no es poden fer oposicions. I, li ho repeteixo, durant aquests anys no s'han pogut fer oposicions, des que jo sóc consellera, perquè el seu Govern a Madrid ha tancat la taxa de reposició per a aquest cos i per a altres.

I, per tant, d'una banda, aquesta és una de les explicacions. I després n'hi ha una altra: sí que hi ha la previsió de fer un cos d'inspectors a Catalunya, d'inspectors, i tant que sí, d'educació, propi. Sap per què tampoc es pot fer? Perquè vostès han portat al Tribunal Constitucional aquest i alguns altres articles de la LEC. Em demana aquí que compleixi la LEC, quan vostè ha recorregut la previsió de la creació de cossos d'inspecció. I, quan m'acullo a la LEC, a la disposició quinzena, per fer amb caràcter transitori comissions de servei, em diu que ho polititza. Li haig de dir que, amb una sentència recent, s'ha demostrat l'aval jurídic al concurs que l'any 13 vam fer. Per tant, tot –tot– legal i més, al contrari del que vostè demana i espera.

Senyora diputada, no dubti de la professionalitat de les persones que estan exercint la funció inspectora, perquè el que és clau és exercir la funció inspectora; la pertinència o no a un cos és una qüestió que dona mèrits funcionaris, però a l'alumne en si el que li importa –i al centre, i al sistema– és que s'exerceixi la funció inspectora. I cregui'm que s'està exercint com mai.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'acció exterior de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre l'acció exterior
de la Generalitat (tram. 310-00513/10)

La formula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Senyor conseller, ara porten periodistes estrangers per a veure si algú fora de Catalunya es creu el que ningú es creu aquí, que el 27 de setembre hi hauran unes eleccions plebiscitàries.

De totes maneres, per a la imatge del seu Govern, crec que no és positiu que parlin de plebiscits als periodistes europeus. Ho dic perquè a Europa fa temps que no en fan, de plebiscits, perquè aquesta sí que és una característica de règims, diguem-ne, de baixa qualitat democràtica.

Però la pregunta, senyor conseller, és molt concreta i crec que em podrà respondre: han pagat viatges i/o estances a periodistes estrangers amb diners públics, signin del Govern, de Diplocat o bé a través d'Independent Diplomat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

No, perquè, a més a més, els periodistes no es deixen pagar ni influenciar de la manera que vostè s'imagina. De totes maneres, jo li vull dir una cosa amb tota la cordialitat: no sap pas fins a quin punt agraeixo que m'hagi formulat aquesta pregunta, i no es pot ni imaginar com el contingut d'aquesta pregunta, doncs, arribarà a tota mena de mitjans de comunicació a nivell internacional, i no sé si molt bé de vostès parlarà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Doncs, aviat veurem si han pagat o no periodistes perquè vinguin a Catalunya a cobrir el seu procés. Però la veritat, senyor conseller, és que la seua acció exterior no és només molt cara, és també partidista i fracassada.

Ara proposen fer una llei per a controlar les comunitats catalanes a l'exterior; en lloc d'ajudar-les a acollir aquells catalans que han hagut de marxar per la crisi econòmica, que, per cert, no han fet res per evitar-la, ara volen convertir aquestes comunitats en una eina de Convergència i Unió. Haurien de saber que, quan fan acció exterior partidista, fracassen, fracassen sempre. I em permetrà alguns exemples.

U, envien una carta als mandataris internacionals en un anglès dubtós; resultat: cap resposta.

Dos, munten una representació permanent a Brussel·les fent-se passar per un estat; resultat: la Comissió Europea els diu que aquesta representació no és una interlocutora vàlida, és a dir, és una representació de fireta.

Tres, el senyor Mas va a Nova York a internacionalitzar el seu tema i només el rep el senyor Sala i Martín, que, per cert, ha rebut com a premi un programa a TV3, però el resultat és que cap inversió a Catalunya.

Quatre, contracten el mateix lobby que Sudan del Sud i Somalilàndia; resultat: milions d'euros que desapareixen en un forat negre perquè ningú de la Generalitat sap dir-nos a què es dedica aquest lobby.

Cinc, mentre retallen en cooperació, multipliquen els pressupostos de les delegacions i de Diplocat; resultat: cap suport internacional.

I, sis, fan una llei d'acció exterior per a blindar les delegacions; resultat: impugnada pel Govern d'Espanya i suspesa pel Tribunal Constitucional.

És clar que no passaran a la història ni per les seues reformes, ni tampoc per la independència –res d'això aconseguiran–; en tot cas, ho faran per malbaratar els diners dels catalans. Avui, en lloc de presentar el llibre...

La presidenta

Senyor diputat...

Juan Milán Querol

...aquest d'Espanya contra Catalunya podrien presentar les... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, en tot cas, informar-lo que el projecte de llei que hem tramès al Parlament sobre les comunitats catalanes a l'exterior és producte, doncs, precisament, de la relació que hi tenim, amb aquestes comunitats catalanes a l'exterior; de fet, era una demanda. És una actualització de la llei de l'any 96, que pensem que, a més a més, era del tot necessària; crec que hi havia un consens molt gran, perquè entre l'any 96 i ara unes quantes coses deuen haver passat des del punt de vista, doncs, d'actualitzar els instruments de referència, en aquest cas vinculats amb les comunitats catalanes a l'exterior, no?

Respecte a la resta del que m'ha dit, que m'ha vingut a plantejar que tot el que fem, diguem-ne, és inútil, desastrós, que no té cap mena d'eficàcia, ni cap mena d'eficiència, jo em pregunto com a mínim un parell de coses, no?, ni que sigui de manera retòrica, perquè no acabo d'entendre, diguem-ne, el sentit i l'orientació de la seva intervenció.

La primera és, doncs, si tot això és tan desastrós, tan inútil, tan ineficaz, vaja, tan poc operatiu, per què els preocupa tant? Per què els preocupa tant? (*Veus de fons.*) No –no–, no els preocupa pels diners –no els preocupa pels diners. (*Remor de veus.*) No els preocupa pels diners, no facin..., en aquest sentit, no facin demagògia; els preocupa per la repercussió, per la repercussió que té al món el que nosaltres som capaços d'explicar, no nosaltres com a govern només, sinó el conjunt de molta gent del nostre país, de molta gent de Catalunya. Perquè les ingerències constants i permanents de vostès i de la diplomàcia espanyola i del Govern espanyol, des d'una perspectiva, sí, deixin-m'ho dir, absolutament partidista i amb un molt mal ús del que són els instruments d'estat, que teòricament haurien de ser de tothom, doncs, em sembla que resulten molt evidents. I, si no, també preguntis vostè per què hi ha tant interès a través dels mitjans internacionals i de les mateixes representacions diplomàtiques a connectar el que passa aquí, a Catalunya. Això és el que crec sincerament que els hauria de fer reflexionar de debò.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la Llei electoral.

Pregunta

al Govern sobre la Llei electoral
(tram. 310-00505/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho, del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, la vicepresidenta del Govern va dir en sessió parlamentària recentment que no s'aprovaria una llei sense sistema electoral.

Atès que el text que properament es portarà a votació tot indica que serà un projecte de llei sense sistema electoral, li pregunto: comparteix vostè l'opinió de la vicepresidenta o creu que ara ella –i no sé si vostè– ha canviat d'opinió i creuen que aprovar una llei sense sistema electoral és una novetat modernitzadora de cara al futur?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com es pot imaginar, comparteixo al cent per cent el que expressava la vicepresidenta del Govern de la Generalitat. Jo vull posar en relleu, vull celebrar, deixi-m'ho dir així, que..., diguem-ne, perquè crec que és una dada històri-

ca, ni que sigui perquè no hem estat capaços de fer-ho abans tots plegats, doncs, que en el proper Ple d'aquest Parlament es pugui debatre i, eventualment, aprovar la Llei electoral, que era un compromís absolutament de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Estic convençut, doncs, que aquest debat i el que es pugui acabar aprovant incorporarà, òbviament, el sistema electoral, entre moltes altres coses que crec que són perfectament convenients i segur que vostè convindrà amb mi que incorpori aquesta futura Llei electoral.

I simplement, doncs, pensar i emplaçar a vostè i a tots els grups parlamentaris, que únicament serà possible tirar aquesta Llei electoral endavant si hi ha voluntat de fer-ho i, per cert, capacitat de cessió –que crec que hi ha una majoria disposada en aquests moments a poder-ho fer–, capacitat de cessió per part de tots i de tothom per a l'èxit d'aquesta comesa.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo estic ara igual que abans de fer-li la pregunta: en blanc. Espero que després, amb la resposta, m'aclareixi alguna cosa.

Miri, senyor conseller, mai una llei tan important s'ha via tramitat d'una forma tan precipitada i tan poc rigorosa. Ja sé que vostè em dirà que això no és un problema del Govern, sinó que és un tema dels grups parlamentaris, cosa que no és certa, atès que aquesta llei es comença a tramitar després de l'acord del senyor Junqueras i el senyor Mas d'aprovar un conjunt de lleis, entre elles, la Llei electoral; en definitiva, d'intentar de fer en tres mesos allò que han estat incapaços de fer en dos anys i mig.

Senyor conseller, nosaltres tenim la millor de les pre-disposicions d'aprovar una Llei electoral, fins i tot hem manifestat la disposició de renunciar al sistema de districtes electorals a pesar de considerar i de continuar considerant que és un bon sistema l'anomenat sistema alemany o model alemany. Per cert, un model que fins fa unes quantes setmanes –també aparentment, perquè tot és aparença– defensava el president de la Generalitat; no sabem si ara també ha canviat d'opinió. Això sí, perquè li quedi clar: nosaltres solament donarem suport a una llei que garanteixi que el vot dels ciutadans tingui el mateix valor independentment del lloc de residència.

Senyor conseller, vostè diu molt sovint que Espanya té una baixa qualitat democràtica. Considera vostè que una llei que conculca un dret fonamental, com és la igualtat del valor del vot de tots els ciutadans de Catalunya, és una llei d'alt valor democràtic?

Nosaltres també li preguntem a vostè si està d'acord que a Catalunya hi hagi ciutadans de primera i ciutadans de segona, donant un valor diferent del vot en funció del territori a on es voti...

La presidenta

Senyor diputat...

Celestino Corbacho i Chaves

Està vostè, en definitiva, senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, en primer lloc, crec que no..., vaja, no és conseqüent amb vostè mateix i el seu grup parlamentari dir que tot això ha estat precipitat, perquè fa un munt de mesos, un munt de temps, doncs, que se'n parla i se'n debat, i jo crec que haig de partir de la idea que tothom..., i vostès també, suposo, no?, m'imagino, han actuat de bona fe. Per tant, precipitat, segur que no; altres raons podrien arbitrar, però aquesta segur que no.

Jo li vull fer notar una cosa, ho dic perquè jo crec que vostès no fan bé de jugar com juguen amb les paraules. Evidentment, tots els vots valen igual i totes les persones tenen dret a vot, i vostès barregen... Sí, home, sí, vostès barregen conceptes, perquè quedem molt sorpresos observant aquest tipus de declaracions que fan o aquest tipus de comentaris que fan, posant-los en contrast del que és la seva formació política o de la formació política a la qual estan federats, perquè precisament allò que passa en altres llocs amb una absoluta normalitat, que té a veure a més a més amb principis també de caràcter fonamental del nostre sistema de funcionament, doncs, hi ha llocs on és absolutament normal i absolutament adequat –cas, posem, d'Andalusia–, i aquí a vostès això els horroritza. La veritat és que no els entenem, sincerament, tots plegats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la creació d'un consorci sanitari a les Terres de l'Ebre.

Pregunta

al Govern sobre la creació d'un consorci sanitari a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00506/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, avui acaba vostè de desmentir i de desautoritzar el senyor Sancho, secretari de Participació Local i Social, sobre l'anunci de crear un consorci sanitari a les Terres de l'Ebre; això sí, després de les eleccions. Entenem i voldríem que aquesta rectificació seua i del Govern que representa si-

gui també una rectificació de Convergència i Unió, i després de les eleccions ningú torni a plantejar una qüestió com aquesta. Perquè, senyor conseller, nosaltres creiem que no ens calen invents per generar més confusió que la que ja avui tenim i que ens generen altres.

Nosaltres creiem que hi ha un error de fons en aquesta proposta i en d'altres que el seu Govern ha fet, que és la participació en els òrgans de govern de les institucions sanitàries públiques d'altres proveïdors de serveis sanitaris. Creiem que això genera confusió i desconfiança. I deixi'm que li'n posi dos exemples: Gipss o els estatuts del Clínic, que estan pendents d'aprovació, en què es preveu que proveïdors del sistema sanitari entrin en el govern d'institucions sanitàries. Rectificarà també en això, senyor conseller?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Miri, com he dit abans, la Generalitat de Catalunya no pot fer un consorci d'entitats que no són seves. Per tant, en tot cas, el que va dir el secretari de Participació seria que si aquesta voluntat es donés, doncs, la Generalitat ho sentiria, eh?, escoltaria... Però nosaltres no podem fer consorcis, hi insisteixo, d'entitats que no són de la Generalitat. I, per tant, aquesta és la resposta reiterada. I no és desautoritzar ningú, és dir: no podem fer consorcis d'entitats que no són nostres.

La presidenta

Per pregar la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. La meua pregunta anava una mica més enllà, senyor conseller, he plantejat aquest tema que alguns defineixen o l'anomenen «ser art i part». I permeti'm que segueixi amb els dos exemples: proveïdors de les comarques tarragonines que formen part de l'òrgan de govern, en aquest cas, d'una empresa pública, el plantejament que algun proveïdor del sistema sanitari entri a formar part dels òrgans de govern del Clínic. Voldríem saber si això, que creiem que és l'error de fons que hi ha en molts dels plantejaments que el Govern..., també pensen rectificar o no en això.

Perquè aquests canvis que fan vostès en l'arquitectura de les institucions sanitàries els estan fent de manera unilateral, sense debat i sense consens i sense parlar-ne aquí al Parlament. I és això el que li reclamem, senyor conseller, perquè creiem que és una errada que, com li deia a vostè, genera confusió però sobretot també genera desconfiança; no sé si bones o males interpretacions, però el fet que alguna entitat formi part d'òrgans de govern d'institucions públiques i pugui dir-se, no?,

que poden tenir capacitat d'influència sobre les decisions que pren aquest òrgan de govern, senyor conseller, això és el que haurien d'eliminar, entenem nosaltres.

I això és el que li demanem en aquesta pregunta també, eh?, aprofitant el tema del consorci de les Terres de l'Ebre, que rectifiqui. No creiem que sigui bo per al sistema barrejar rols, barrejar el rol de govern i el rol de provisió de sistemes sanitaris. I com més claredat tinguem, com més informació i més transparència tindrem, millor per al sistema sanitari i per als ciutadans.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Vostè parteix d'una base que suposo que és una base de desconeixement i no de mala intenció, que nosaltres tenim una xarxa sanitària pública que no és de mercat, eh?, i que en tot cas interaccionen tots i cada un dels proveïdors a l'hora de prestar els serveis públics, de la xarxa pública. I, per cert, jo li demanaria que repassés, des del 2006 fins ara, quantes entitats proveïdores estan a consells d'administració d'altres entitats proveïdores, hi insisteixo, sempre de la xarxa pública. I, per tant, em sorprèn que em faci aquesta afirmació, quan això és una arquitectura pròpia del nostre sistema sanitari des que es va fer. Pot mirar-ho perfectament, quantes interaccions hi ha entre entitats de la xarxa pública, uns formant part dels consells d'administració dels altres. Hi insisteixo, no hi ha cap clínica privada –si és això el que vol transmetre– que estigui participant amb interessos lucratis en cap consell d'administració de cap empresa pública o de serveis públics.

Hi creiem molt, en un model de consell d'administració on hi hagi gent amb valor afegit, que pugui aportar... Perquè precisament on hem tingut tots els grans problemes de governança, i molt recents, és precisament on exclusivament en els consells d'administració hi han càrrecs electes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els beneficis de les entitats bancàries.

Pregunta

al Govern sobre els beneficis de les entitats bancàries (tram. 310-00514/10)

La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, no passa dia que no coneguem noves notícies d'aquest front de guerra obert entre la banca i la gent, i noves notícies que ens escandalitzen. Fa poc hem conegut allò que per nosaltres era evident: que Rato, exvicepresident del Govern espanyol, excap del

Fons Monetari Internacional i excap de Bankia, és un delinqüent.

Hem conegut també que aquesta entitat bancària mateixa, Bankia, ha guanyat 240 milions d'euros el primer trimestre de l'any, però no és l'única: el Santander, 1.717; el BBVA, 1.226; CaixaBank, 375; Sabadell, 174, etcètera, el primer trimestre de l'any només.

Hem conegut també que la banca espanyola és la més rendible d'Europa; els banquers a Europa aplaudeixen Espanya amb les orelles, i la banca espanyola especialment. Com pot ser que després d'haver arruïnat el país continuïn sent la banca més rendible, amb 11.962 milions d'euros nets de beneficis després d'impostos, l'any passat?

Hem conegut també que Catalunya Caixa ha estat venuda per la irrisòria xifra de 1.165 milions d'euros al BBVA, una banca que ens ha costat rescatar-la 13.000 milions d'euros públics, però a més a més, si li descomptem les garanties públiques que se li han concedit, BBVA només en pagarà 328 milions, i aquí a Catalunya acaba de perdre un actiu importantíssim.

Hem conegut també, a més a més, que l'any passat..., hem conegut els efectes de les decisions preses en els anys anteriors per De Guindos, aquell deixeble de Lehman Brothers, a l'origen de la crisi financera, en desgravacions fiscals per a la banca, que fan aquelles coses tan absurdes: que «la Caixa» declarés beneficis abans d'impostos, l'any passat, amb 220 milions d'euros, però després d'impostos li sortís a 620 milions d'euros.

Com valora el Govern els beneficis pornogràfics de la banca? Com valoren haver perdut Catalunya Caixa i haver-la regalat d'aquesta forma a la banca privada? Com valoren les noves desgravacions fiscals del Govern espanyol? I quines accions han fet al voltant d'aquest robatori generalitzat?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, és normal que en situacions normals les empreses dels diferents sectors econòmics facin beneficis normals. El que vostè esmenta és, doncs, una indicació que a poc a poc s'apropa la normalitat. Imagini's si en aquests moments les empreses d'un sector tan estratègic com el financer tinguessin dificultats; la preocupació, fins i tot l'angoixa, per la repetició de la crisi financera, de tot el que hem passat i especialment pels llocs de treball, serien molt considerables.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Vostè entén, no?, que aquesta opinió que li mereix el robatori generalitzat de la banca al conjunt de la gent és una declaració de guerra. Nosaltres som perfectament conscients que en aquest país s'està lliurant una guerra entre la banca i la gent, i la gent l'estem perdent de golejada i la banca l'està guanyant per golejada.

A nosaltres ens fa molt riure quan el Govern diu que està molt preocupat per les retallades que ha d'aplicar, quan els diferents governs estan molt preocupats. I quan veiem que la gent no arriba a final de mes no ens fa gens riure, quan l'economia no xuta, quan no s'estan produint llocs de treball o els que s'estan produint freguen la pobresa laboral. Ens sembla una vergonya el robatori de la banca que s'està perpetrant...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...en aquest país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el sector financer no és un sector qualsevol: és crucial per a l'economia d'un país que funcioni amb normalitat. Però, dit això, i pel bé de tots, hem de demanar a les entitats financeres dues coses. La primera és que no siguin massa restrictives, que actuïn amb sensibilitat envers les necessitats dels demandants de crèdit o d'aquells que tenen dificultats a retornar-los. La segona és que no siguin massa alegres, que hagin après les lliçons dels moments terribles d'aquests darrers anys. Darrere de moltes hipoteques amb dificultats hi ha hagut una entitat de crèdit que ha avaluat el risc amb deixadesa. Això no s'ha de repetir. El bon comportament dels bancs, entre l'excessiva prudència i l'excessiva alegria, és absolutament necessari per evitar repeticions de la crisi financera.

Tot això, entenguem-nos, he dit que ho hem de demanar, però això era una manera retòrica de dir-ho. De fet, ho hem de regular, hem d'assegurar-nos que els bancs es comportin entre aquesta excessiva prudència i aquesta excessiva alegria. La responsabilitat de la regulació, des de fa ben poc, està en mans del Banc Central Europeu. Crec que són bones mans, tenen una alta capacitat tècnica. I les indicacions són que comparteixen una visió de les necessitats econòmiques d'Europa que va en la direcció de potenciar el creixement, que és el que ara necessitem. Necessitem creixement...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...i necessitem un sistema bancari al servei... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions previstes en matèria de lluita contra el frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de lluita contra el frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries (tram. 310-00509/10)

La formula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Conseller Mas-Colell, un tema recurrent en aquesta cambra permanentment i un tema d'unanimitat és la lluita contra el frau fiscal. Si alguna cosa caracteritza la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra, per no dir tots, és la voluntat decidida d'acabar amb una xacra que perjudica tothom, com el frau fiscal.

La crisi, de la qual, amb moltes penalitats, comencem a sortir, ha generat inevitablement noves bosses de frau fiscal, noves bosses d'economia submergida. I, de fet, acadèmics i tècnics parlen de pràcticament un 26 per cent del PIB en economia submergida. Intolerable, però així són els fets. La nostra Administració, conseller Mas-Colell, ha fet tot el possible, i posant-hi gran esforç, per combatre aquesta xacra. Ho ha fet, és veritat, amb les mans lligades a l'esquena, amb recursos i mitjans escassos, però ho ha fet; amb un balanç que vostè segurament ens acabarà presentant d'aquí a uns segons, però ho ha intentat. I ho ha intentat, senyores i senyors diputats, senyor conseller, per un doble imperatiu. Un, de caràcter moral: la llei s'ha de complir i tothom ha de complir aquesta llei. I l'altre, de caràcter d'eficiència, també imperativa. De veritat, de veritat, de veritat volem conjurar el creixement de la pressió fiscal? Doncs, només hi han dues coses a fer: créixer, recaptar, i al mateix temps combatre el frau fiscal.

El seu Govern, el Govern del president Mas, en què vostè és titular d'Economia, ha endegat un conjunt de mesures, senyor conseller, per combatre-ho i per enviar un missatge a la societat catalana que junts estem decidits a combatre aquest frau. I aquest diputat, en nom del seu grup parlamentari, li presenta la següent petició: expliqui'ns, conseller Mas-Colell, les línies generals d'aquest pla i que vegem, tant des del punt de vista dels objectius marcats com dels instruments emprats, que el Govern dona una nova passa per combatre aquesta xacra que denunciem, que és el frau fiscal al nostre país.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, efectivament, la setmana passada vam presentar el Pla de prevenció i reducció del frau fiscal i de foment de les bones pràctiques, que es desplegarà entre el 15 i el 18, i que també vam fer arribar a tots els grups parlamentaris. S'emmarca en el Pacte d'estabilitat i el Pla de govern.

Aquest pla és el més ambiciós aprovat per una comunitat autònoma; només les diputacions forals, amb competències en matèria fiscal molt més àmplies que Catalunya, tenen plans similars, tot i que limitats a la qüestió del frau. Nosaltres hem volgut anar més enllà, i en el pla s'orienten les actuacions de l'Agència Tributària de Catalunya com a pedra angular de l'Administració tributària catalana, amb una línia més proactiva de sensibilització cap al frau, el foment de les bones pràctiques tributàries i la creació d'un marc de confiança i transparència de cara als contribuents.

Amb aquesta filosofia, el pla fixa dos grans objectius: primer, augmentar la recaptació voluntària, per a la qual cosa cal una bona consciència fiscal per part de la ciutadania i facilitar-li la feina a l'hora de declarar els seus impostos, i, dos, ser més eficaços en el control, la detecció i la correcció del frau en l'àmbit dels tributs gestionats per la Generalitat. Això vol dir impulsar les actuacions de comprovació i investigació dirigides als contribuents que defrauden de forma deliberada i millorar la recaptació executiva.

El pla inclou vuitanta-sis mesures d'actuació, que s'emmarquen en quatre àmbits: la prevenció del frau; el control tributari –detecció i correcció del frau–; tercer, la implicació social en la prevenció i reducció del frau, i quart, l'organització, dotació de recursos i mitjans de l'agència i sistemes d'informació tributària.

Entre les mesures, podem destacar el càlcul del *tax gap*, o bretxa fiscal, a Catalunya –curiosament, a Espanya no es calcula–; la potenciació del control i la inspecció sobre operacions específiques en sector com el turístic, el joc, l'immobiliari, les subhastes, les concessions administratives o la compravenda d'or, joies i vehicles; el descobriment de deslocalitzacions fraudulentament de contribuents; la investigació patrimonial en casos de frau organitzat i ús de paradisos fiscals; la introducció de programes de pedagogia tributària a partir de la secundària; un sistema personalitzat d'avisos i recordatoris; fer possible, a partir del 2016, el pagament electrònic de tots els impostos; recuperació de la recaptació executiva.

Per aconseguir tots aquests objectius el pla proposa canvis en l'estructura de l'agència, amb l'increment aquest any...

La presidenta

Conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en el marc del Pla contra el càncer a Catalunya 2015-2020 (tram. 310-00510/10)

La pregunta següent és sobre les actuacions previstes en el marc del Pla contra el càncer a Catalunya. La formula l'il·lustre senyor Xavier Cima, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Cima Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Conseller, el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya va presentar la setmana passada el Pla contra el càncer a Catalunya 2015-2020 amb l'objectiu de millorar la prevenció, el control, el tractament i la recerca de la malaltia.

Aquest pla s'emmarca també en el Pla de salut 2011-2015, que com ja sabem és el full de ruta del Govern en matèria de salut i que inclou, entre els seus objectius de cara al 2020, la reducció de la mortalitat per aquestes malalties i l'augment de la supervivència. Es pretén situar Catalunya com a referent europeu en l'atenció i recerca en la lluita contra el càncer. Parlem d'una malaltia que acostuma a ser un procés crònic, i que per aquesta raó s'ha de tenir especial cura en la millora de la qualitat de vida dels pacients i el seu acompanyament durant tot el procés.

Sabem també que es contempla la continuïtat de moltes de les actuacions desplegades en aquest àmbit, i es posa molt èmfasi en la necessitat de continuar avaluant els resultats clínics i epidemiològics del càncer a Catalunya com a model per garantir la millor qualitat assistencial.

També hem sigut coneixedors que per fer possible aquest pla es segueixen les recomanacions europees, els objectius de l'Organització Mundial de la Salut i l'Estratègia contra el càncer del Sistema Nacional de Salut.

Les dades disponibles ens indiquen que un de cada dos homes i de cada tres dones desenvoluparan un càncer al llarg de la seva vida. A més, aquestes malalties mostren un increment entorn del 20 per cent de casos entre el 2010 i el 2020, atribuïbles a diversos factors, entre ells a l'envelliment de la població catalana, però també a l'augment de l'exposició a alguns factors de risc, principalment el tabac i l'obesitat.

Davant la importància de l'impacte del càncer al nostre país i tenint en consideració la tendència evolutiva d'aquesta malaltia a Catalunya, celebrem sincerament la posada en marxa d'un pla específic per continuar la lluita contra aquesta malaltia.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió valorem molt positivament aquesta mesura i creiem que això suposa un important pas endavant que ferma el compromís que el Govern de la Generalitat ha tingut i té amb l'assistència als malalts de càncer i les seves famílies, però voldríem conèixer amb més detall la valoració que en fa el Govern, l'abast d'aquest pla i en quines actuacions es concretarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, pel seu interès amb relació al càncer a Catalunya. Com saben, el càncer és un dels primers problemes de malaltia en el nostre país, però també hem de dir amb tot orgull que, si un té la desgràcia de tenir un càncer, a Catalunya és a un lloc del món on té unes possibilitats de supervivència molt superiors a la resta. Per tant, jo crec que moltes vegades fem pocs favors al nostre sistema sanitari si no som capaços de valorar que en el fons el que està fent el sistema sanitari és això, i això en situacions de molta dificultat.

Per què és possible abordar aquest Pla del càncer per als propers anys? És possible perquè tenim una estructura, en el mateix Departament de Salut, que és el Pla director del càncer, que posa sobre la taula el projecte d'unificar, d'alguna manera, i coordinar totes i cada una de les accions que sobre el càncer fem a Catalunya i que ens donen aquest bon índex de supervivència en una població que, com vostè deia molt bé, és previsible que en els propers anys augmenti la incidència del càncer sobre ella.

Això per què ho hem aconseguit fer? Per què ens hem posat d'acord en aquest pla? Doncs, ens hem posat d'acord perquè ens hem alineat l'Administració, amb la responsabilitat que ens pertoca; s'han alineat les entitats; s'han alineat els professionals, i a més a més s'ha alineat la societat civil. I vull fer un reconeixement explícit a la contribució que en aquests moments està fent la societat civil, especialment ajudant-nos econòmicament en tots aquells aspectes de la prevenció i en tots aquells aspectes, com per exemple el que engegum amb molta ambició, que és la detecció precoç del càncer de còlon.

Aquesta política preventiva anticipativa, com vam anunciar, té com a objectiu abordar amb rigor i..., amb relació al càncer, tabaquisme, obesitat i sobrepès; recordar la importància de la vacuna de l'hepatitis B en els nens, i recordar també que hem d'estendre la vacuna del papil·loma humà.

I, a més a més, des del punt de vista..., tot això des del punt de vista preventiu, però des del punt de vista d'atenció anticipativa i precocitat hem fet referència molt explícitament a la detecció precoç del càncer de còlon, continuar abordant totes les polítiques de triatge, i, des del punt de vista assistencial, arribar a consolidar la multidisciplinarietat que requereix l'atenció del càncer entre professionals de diferents competències i entre nivells assistencials diferents, i sobretot, de manera integrada, permetre que els pacients accedeixin a les medicacions d'innovació, que són aquelles que en aquests moments estan aportant el millor resultat sobre l'esperança de vida.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'edició del Mobile World Congress del 2015.

Pregunta

al Govern sobre l'edició del Mobile World Congress del 2015 (tram. 310-00511/10)

La formula l'il·lustre senyor Benet Maimí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el passat mes de març va tenir lloc la desena edició del Mobile World Congress. El Mobile World Congress és un esdeveniment de referència mundial sobre telefonia mòbil que se celebra a Barcelona des de l'any 2006 i que contribueix a projectar la base industrial de Catalunya i a obrir més encara la nostra economia i a potenciar el talent i la creativitat del nostre teixit empresarial.

El sector de les tecnologies de la informació i la comunicació, és a dir, el sector de les TIC, té una importància que ara la veurem amb dades: hi ha més de 12.500 empreses TIC, que és pràcticament el 2,1 per cent del total de les empreses catalanes; un 70 per cent d'aquestes estan al voltant de la ciutat de Barcelona, i s'han incrementat un 4 per cent respecte a l'any anterior. S'han creat 81.800 llocs de treball; segons l'EPA, és un 2,9 per cent de la població catalana ocupada. Aquestes empreses facturen 17.000 milions d'euros, i es destinen més de 500 milions d'euros anuals a R+D.

En aquests quatre dies del congrés han visitat el congrés 93.000 persones –és a dir, un 10 per cent més respecte a l'any passat, que van ser 85.000–, 20.000 de les quals eren de l'Estat espanyol, i 73.000, de la resta del món, d'un total de dos-cents països. D'aquests, un 50 per cent són alts directius.

L'impacte econòmic ha estat de 436 milions d'euros. I una contractació temporal d'unes aproximadament 12.700 persones. Hi han hagut quatre mil mitjans de comunicació i analistes. I respecte al turisme podríem dir que s'han reservat més de quaranta mil habitacions d'hotel, amb una ocupació pràcticament del cent per cent tots els dies. I, també, dades del sector de restaurants i bars: podríem afirmar que s'han facturat més de 110 milions d'euros –a part de les dades de comerç.

Dins del sector de les TIC cada cop despunta amb més força el subsector de la mobilitat, i més concretament el d'aquelles empreses que desenvolupen solucions mòbils. Així, doncs, el Mobile World Congress situa Catalunya com a centre de referència internacional de les telecomunicacions i la mobilitat.

Malgrat tot això, alguns aspirants a l'alcaldia de Barcelona qüestionen que el Mobile World Congress sigui una bona aposta per a Barcelona, encara que moltes ciutats farien el que fos perquè tinguessin aquest certamen, amb tot el que aporta, com he dit abans, a l'economia local, començant pels taxistes, restaurants, hotels, comerç, lleure nocturn, etcètera.

Per tot això, li vull demanar, conseller: quina valoració fa el Govern de l'edició d'enguany del Mobile World Congress?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, després del desvesall de dades i estadístiques que ha donat no deu esperar que en fem una valoració justeta.

Bé, la seva pregunta ens permet reafirmar la confiança que el país –i dic el país, no pas el Govern, sinó el país– està aprofitant bé les seves oportunitats i està recuperant l'estat d'ànim i està donant exemple al món de com estem en condicions, doncs, de consolidar la recuperació econòmica al mateix temps que continuem obsessionats per la reparació social.

El congrés del Mobile World Congress ha estat, una vegada més, i sobretot aquesta edició, ja no només un magnífic aparador firal de la tecnologia en la seva darrera, d'alguna manera, novetat, sinó que és ja una expressió d'un sector industrial al país que s'està no només consolidant sinó estenent; de la nostra capacitat d'atraure també, no només quatre dies sinó d'una manera definitiva, la implantació de grans multinacionals del sector de les tecnologies aquí, i que permet que accions com..., Barcelona al capdavant, però també altres ajuntaments són referents al món en estratègies relacionades amb l'*smart city*, i que, per exemple, els diàlegs competitius del Govern de Catalunya per tal d'endregar el seu proveïment de recursos informàtics i tecnològics és un model també que ens ha permès no només eficiència sinó al mateix temps, també, destacar en l'adaptació i la implantació de nous models, i sobretot en el desenvolupament d'un sector industrial que ha situat a l'entorn de Barcelona i del Vallès un punt de referència avui al món, des d'un punt de vista de centre de processament de dades, des d'un punt de vista de tenir, per exemple, Hewlett-Packard amb el seu centre de referència mundial, amb la tecnologia revolucionària a nivell industrial que serà la impressió en tres dimensions, i anar desplegant, ho repeteixo, tota una economia molt important que genera i generarà cada vegada més llocs de treball.

Només afegir que al llarg del Mobile van participar més de cent empreses catalanes amb diferents activitats i iniciatives, amb el suport del Govern de Catalunya; que això ens ha permès, també, tenir molta relació amb potencials inversors i empreses internacionals, i també lligar negocis, contractes, amb empreses catalanes, i que continuarem, des d'aquesta perspectiva, per exemple, impulsant tres noves grans acceleradores tecnològiques de nivell mundial –una americana, una holandesa i una israeliana– aquí, a Barcelona, a Catalunya...

La presidenta

Senyor...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...per continuar, ho repeteixo, desplegant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...una posició de referència... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació del Consorci Sanitari de Lleida i sobre el fet que el patrimoni dels deu catalans més rics equivalgui a l'import de les retallades públiques (tram. 317-00300/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Una prèvia: el Mobile World Congress encara no ha complert els acords d'aquesta cambra per abordar la seva responsabilitat en la guerra i l'espoli del coltan.

I una segona, abans, president, respecte a un agraïment llarg a la CUP de Reus, que fa tres anys que en solitari havia estat denunciant, també, el cas Innova; hi ha més de cinquanta imputats i deu peces separades respecte a com alguns fan negoci, amb sobrecostos i delictes societaris, amb la sanitat pública catalana.

Dit això, i també parlant de la sanitat pública en el rerefons, li volíem traslladar que la setmana passada va fer unes declaracions que per nosaltres són absolutament improcedents, impròpies, inquietants i fins i tot inacceptables, unes declaracions de risc on, ho direm així, metafòricament, deia que o es privatitzava, o s'externalitzava, com li vulgui dir, el consorci de Lleida, o no hi hauria eleccions.

Això, dit en una frase en una entrevista televisiva, va ressonar com un xantatge inadmissible, perquè barrejar la llibertat política d'un poble amb la privatització de la sanitat és pervers, i és una confusió deliberada. I perquè hi ha més reflexions al darrere, president. Hi ha una trampa habitual, que a nosaltres sempre se'ns diu, que és: primer, independència, i després, ja ho veurem. Aleshores, deixem de retallar, i deixem de vendre patrimoni, i deixem d'externalitzar serveis públics.

La segona és per respecte a la pluralitat del sobiranisme. I pretendre la llei de l'embut no és de rebut. I, sobretot, és vella política. S'ha acabat allò de: «Ho dic jo, com ho dic jo i quan ho dic jo.» El procés democràtic és democràtic de portes endins i de portes enfora. I també, sobretot, per qualitat democràtica, quan hi ha un territori amb onze mesos de mobilitzacions, amb 38.000 signatures i amb 12.500 al·legacions, i,

per tant, amb gimnàstica pràctica podríem acabar demanant també urnes per saber quina és l'opinió de les Terres de Lleida sobre el consorci, però li agrairíem una reflexió sobre que això no es torni a produir.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, com que el tinc per una persona i un diputat ben informat i, a més a més, perspicaç, estic convençut que en aquest cas vostè no devia sentir l'entrevista, em temo que parla d'oïda. Si l'hagués sentida sencera, no em faria la pregunta com me l'està fent, perquè jo en cap moment vaig vincular una cosa amb l'altra respecte al consorci de Lleida, en cap moment, el consorci sanitari. Simplement vaig reflexionar en el sentit següent –ja ho havia fet en altres ocasions, també en altres fòrums, no?–: que si aquest Consorci Sanitari de Lleida deriva d'una llei que no ha aprovat aquest Govern ni aquesta majoria, sinó anteriors majories, i el que s'està promovent allà és perfectament ajustat a aquella llei anterior, un govern, en atribució de les seves funcions, té la possibilitat d'intentar implantar un model de gestió sanitària que funcioni millor del que està funcionant ara, en benefici de la gent del territori, en aquest cas de les Terres de Lleida.

I aplicar una llei d'una legislatura anterior i intentar millorar les coses no és antidemocràtic, senyor Fernández. I, evidentment, hi ha gent que no hi està d'acord; per això hi ha ara un període d'informació pública. Els períodes d'informació pública són perquè la gent que no hi està d'acord facin saber exactament la seva opinió i els que després han de prendre les decisions, que en aquest cas és el Govern, valorin el grau d'adhesió o d'oposició que té aquesta iniciativa en el territori i en el conjunt. I aquesta decisió vostès saben perfectament que no s'ha pres.

I, com que a més a més de ben informada, el considero una persona intel·ligent, li demano que no parli de privatització del tema de la sanitat a Lleida, perquè això els interessa a vostès per fer un discurs que en el fons vostès saben que està molt allunyat de la realitat. No es tracta de privatitzar re; es tracta de mantenir l'estructura pública de la sanitat a Lleida, però amb una cosa que a vostès els deu sonar familiar: fent alguna cosa diferent. O és que vostès són tan conservadors que al final no volen que es mogui re?

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

No tinc temps de respondre-ho tot, president. En tot cas, sí que demanem que el procés i el debat siguin democràtics. I sobre privatització en podem parlar molt:

externalitzacions, gestió privada, consorcis publico-privats..., i sobre costos com els que s'han detectat a Innova, precisament.

En tot cas, a les portes del Primer de Maig, una última pregunta. Canvio absolutament de terç, però m'agradaria saber la seva opinió respecte a com li expliquem a la nostra ciutadania que un terç de la riquesa dels deu catalans més rics equival a totes les retallades, la riquesa de deu catalans més rics equival a totes les retallades que s'han aplicat, i per què tants pocs tenen tant i tants, tantíssims, tan poc. Si això no és classisme i feudalisme, que baixi Bergoglio...

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Aclarit, senyor Fernández, que no hi ha privatització a Lleida del tema sanitari, aclarit, espero, d'una vegada per totes, li recordo en el cas d'Innova que la persona que va portar al Tribunal de Comptes i a la fiscalia el tema d'Innova de Reus és l'actual alcalde de Reus, de Convergència i Unió. *(Aplaudiments.)* Valdria la pena començar-ho a recordar; va ser exactament així. Després suposo que m'hi hauré de referir, en alguna altra ocasió.

I sobre aquestes persones que vostè diu que són les més riques del país...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...també li diré una cosa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions el 27 de setembre i el possible canvi de data si coincidissin amb les eleccions generals (tram. 317-00295/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, vostè el 14 de gener, després de tota una posada en escena entre èpica i folklòrica, ens va anunciar la gran decisió que havia pres, que és que convocaria eleccions el 27 de setembre. Vostè va explicar, a més a més, que ho feia coincidir amb una data històrica, que era quan vostè va firmar un decret il·legal; una gran fita històrica

en un país democràtic, que és firmar un decret il·legal i anticonstitucional. En tot cas, aquesta va ser la seva decisió, i vostè, senyor Mas, ara no sé si és pel que passa als jutjats amb els seus companys de partit, amb el senyor Pujol i companyia, no sé si és pel que està passant a la comissió d'investigació del cas Palau i del cas Pujol, no sé si és perquè vostè a les enquestes en el millor dels casos perdria un altre cop dotze, quinze o divuit escons, no sé el perquè, senyor Mas, però vostè ara, després de tot, després de posar data a unes eleccions, ens trona a deixar la porta oberta i a tornar la piloteta al pati, a veure si parlem de si es convoquen o no, si coincideixen amb les generals o no.

Senyor president, jo li vull preguntar, primer: per què vostè ens té a tots els catalans depenent d'unes eleccions que haurien de ser convocades o quan toquen, com vostè diu, o quan ha posat vostè la data? I segon: quin és el gran problema que vostè hi veu perquè es convoquin, en tot cas, o depenguin de les generals? Per què a Catalunya, com a altres parts d'Espanya, no es poden votar amb doble urna, igual que es vota el 24 de maig a municipals i autonòmiques, o a Andalusia durant molts anys a les generals? Quin és el problema que vostè hi veu perquè no es puguin convocar eleccions el 27 de setembre, si és que hi han eleccions generals? Ens ho explica, si us plau?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, com que suposo que vostè té pressa a fer eleccions, m'imagino, doncs, no es preocupi: les eleccions seran el 27 de setembre; ho he dit moltes vegades en aquests darrers dies. Segurament d'altres no hi estan tan d'acord, en aquesta cambra, que sigui d'aquesta manera; a altres els agradaria que fos després, però les eleccions seran el 27 de setembre.

L'única reflexió que jo vaig fer és que si decisions que no depenen de nosaltres es posen en el mateix nivell, com ara vostè deia, que les que puguem prendre nosaltres, per exemple una anticipació d'eleccions a nivell del conjunt de l'Estat espanyol –que no puc decidir jo, això ho decideix el president del Govern espanyol–, he aclarit, crec, aquests darrers dies, que com a mínim val la pena seure a taula i tornar a parlar de l'escenari, perquè serà un escenari nou.

I vostè em diu: «I per què, això?» Doncs, miri, per una raó que jo crec que vostè encara no ha entès, però que és molt elemental: perquè les eleccions que hi hagi a l'Estat espanyol seran eleccions ordinàries per triar simplement un nou parlament espanyol, i si les eleccions catalanes es fan el 27 de setembre no és per fer simplement unes eleccions ordinàries per triar un nou parlament català, sinó que es tracta de fer el referèndum en forma d'eleccions que no ens han deixat fer de cap altra manera. Com que són eleccions de tipus completament diferents, les unes i les altres, en el cas que coincideixin el mateix dia com a mínim una reflexió interna a nivell de Catalunya l'hauríem de fer.

Però no es preocupi, perquè segurament, com diu el senyor Rajoy, ell no les farà el 27 de setembre i, per tant, vostè ens podrà aclarir alguna cosa també respecte el 27 de setembre que després li esmentaré.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Estaré encantat president, que vostè comenti coses i controlï l'oposició, i no l'oposició al Govern. Però avui toca controlar el Govern. I jo li pregunto, senyor Mas: no deu ser que vostè té por que hi hagi una participació massiva a les eleccions autonòmiques tant com són les generals i no guanyi l'independentisme que vostè encapçala? No deu tenir vostè por, senyor president, que triem un altre president i un altre parlament? Perquè vostè pot dir el que vulgui, però són eleccions autonòmiques, són eleccions que trien un nou parlament i un nou govern, i jo li demano que ens deixi triar un nou govern de Catalunya, que puguem tindre a Catalunya un govern de tots, que pensi en els catalans i en els problemes dels catalans, no a «matxacar» fronteres o convertir eleccions en referèndums.

I, miri, posant-me al seu lloc, cosa que no comparteixo: si vostè diu que és un referèndum, també altres països fan referèndums i ho fan coincidir amb les eleccions. O no ha passat això als Estats Units moltes vegades, o a d'altres països que fan coincidir referèndums i eleccions ordinàries?

Per tant, ni un argument em serveix, ni l'altre, senyor Mas. Vostè té por, bàsicament li tremolen les cames davant del resultat que li espera. (*Remor de veus.*) Sí, sí, vostès riguin, però és evident que el president va posar una data que no volia i ara ens està donant mil voltes. Si us plau, convoqui eleccions, deixi'ns votar, senyor president, és igual la data, allà serem per guanyar les eleccions.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, li asseguro que de por no en tinc, i em sembla que per a qualsevol observador una mica –una mica– objectiu això hauria de ser bastant evident, no?

Després, vostè diu que jo tinc por en aquest sentit que coincideixin... Potser és que vostè hi té molt interès, perquè potser d'aquesta manera es podria parlar de tot excepte del tema català. D'aquesta manera, vostè, que està molt acostumat a anar a determinats mitjans de comunicació, podria polaritzar la campanya en els temes de Madrid, i els temes de Catalunya quedarien completament de banda. Potser seria això. O potser, senyor Rivera, passa una altra cosa: que vostè té un dilema personal i no sap si ser candidat a una cosa o a l'altra, o a les dues, cosa que seria una manera fantàstica de desconcentrar el poder i el protagonisme en

una formació tan moderna com Ciutadans, i pretén, amb aquesta observació, que jo li resolgui el problema a vostè, perquè, efectivament, si aleshores coincidissin el mateix dia, vostè hauria de triar, cosa que a hores d'ara encara no ha fet.

(*Rialles.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la personació del Govern en el cas Innova, la convocatòria d'un ple específic de sanitat i la situació sociolaboral de Catalunya (tram. 317-00297/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. Una prèvia, una reflexió i una pregunta.

President, ha reiterat, i jo li ho vull matisar..., l'única llei que permet fer un consorci és la Llei de l'ICS; permet fer un consorci, no hi obliga, i hi ha un mandat del Parlament perquè no es faci. Se'n diu «democràcia», i en poden fer cas o no fer-ne.

La reflexió. President, hem tingut noves detencions i nous escorcolls pel cas Innova. Més enllà de l'assumpció de responsabilitat, li vull demanar respecte l'actuació de la justícia –bàsic–, que la Generalitat s'hi personi, hi ha un mandat del Parlament perquè la Generalitat es personi en els casos de corrupció –bàsic–, i la convocatòria urgent del Ple monogràfic de salut. Perquè des d'Iniciativa i Esquerra Unida entenem que el Ple monogràfic és una fantàstica oportunitat per obrir un debat sobre el model sanitari, perquè avui el model de gestió sota l'ICS no ha tingut cap taca, i els models de consorci..., tenim un informe de la sindicatura, i han tingut més que una taca. I, per tant, creiem que és bo i positiu que aquest Ple obri un debat, i obri un debat per aturar la creació de consorcis i per obrir una reflexió profunda perquè el model sanitari català basculi cap a un model de gestió de lideratge de titularitat i de gestió pública.

I la pregunta, president. Estem a les portes del Primer de Maig, estem al dia després del Dia internacional de la seguretat en el treball. Vull que em valori la situació sociolaboral del país a les portes d'aquest Primer de Maig.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Voldria fer una reflexió: que les preguntes siguin genèriques no vol dir que se'n

puguin fer dues de completament diferents en la mateixa pregunta, senyor Herrera. Vostè n'ha de triar una o l'altra. O parlem d'una cosa o parlem de l'altra. (*Remor de veus.*) Què vol que li contesti, jo? La primera o la segona? A què destino el temps?

Doncs, miri, de moment li contestaré la primera, perquè vostè ha fet reflexions i preguntes també, no? Vostè diu: «Hi ha una llei de l'ICS que permet fer consorcis.» Qui la va fer, aquesta llei? Vostès. Per tant, no hi devien estar en contra, no? Perquè si estiguessin en contra dels consorcis haurien fet una llei que prohibís els consorcis, però, en lloc de prohibir-los, els va permetre. I ara pretenen que, amb una llei aprovada pel Parlament, el Govern de la Generalitat quedi sense cap marge de maniobra per fer absolutament re, malgrat que la llei feta per vostès ho permet. Fantàstic! D'una coherència immaculada. (*Remor de veus.*)

Segona cosa; em parla vostè d'Innova. Innova, senyor Herrera, sap qui ho va fer? I Sagessa, sap qui ho fa fer? Governs on vostès hi eren, també. Sap qui ho està intentant arreglar? Uns altres governs. Sap els bunyols que hi ha, allà? Molts grans. I li faig una proposta, ja que vostè em parla d'un ple del Parlament específic; jo hi estic plenament d'acord –suposo que serà sobre sanitat en el seu conjunt–, però li faig una proposta jo a vostè: impulsin, els grups parlamentaris, que en aquest Ple monogràfic es parli també específicament, en un apartat concret, del tema d'Innova. Nosaltres hi aportarem tota la informació disponible de tots aquests darrers anys. I en tenim, senyor Herrera, moltes ganes.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus.*) Un moment –un moment–, esperi –esperí. (*Pausa.*)

Joan Herrera Torres

President, totalment d'acord. És més, ens hauria agradat que no haguessin tancat en fals la Comissió de Salut, amb determinats vots seus i d'un altre grup parlamentari (*remor de veus*), incorporant-hi les propostes (*persisteix la remor de veus*)..., escoltin bé –escoltin bé–, incorporant-hi les propostes que fèiem des d'Iniciativa i Esquerra Unida. Perquè les propostes les vam fer. I qui va tancar en fals la Comissió de Salut no vam ser nosaltres, van ser vostès. (*Veus de fons.*) Sí, van ser *també* vostès.

Segona apreciació, president. «Permetre», «obligar», sembla que el president creu que és el mateix, crec que la cambra no. «Permetre» és que t'ho deixen fer; «obligar» és que ho has de fer necessàriament. Sap quina és la diferència entre una llei que permet i una llei que obliga? Que la que permet ho pot fer i un parlament pot dir: «No ho faci.» I vostès ho estan fent per damunt de la voluntat del Parlament. I això no és tolerable democràticament, president. Ja n'hi ha prou, de confondre la gent, ja n'hi ha prou.

I el que li diem és que vostès han de respectar la decisió del Parlament, i que el Parlament diu que no es faci el Consorci Sanitari a Lleida. Perquè una cosa és que a Lleida l'Arnau de Vilanova incorpori altres hospitals que s'incorporen a l'ICS...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...i una altra és que vostès ho cedeixin... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no sé si val la pena allargar la discussió però, si una llei permet fer-ho, el Govern té la possibilitat d'intentar-ho, que és el que estem fent. Fer –fer–, no hem fet re, però intentar-ho, sí, perquè considerem que aquesta és la bona línia, i vostès... –i ja en parlarem a fons, d'això.

Per cert, sobre aquest tipus de resolucions que sempre s'han de complir dels Parlaments, jo el convido a fer una cosa: ens n'anem vostè i jo, ara mateix, i anem a veure què va passar amb el túnel de l'AVE per Barcelona. Perquè aquest Parlament havia dit que no hi havia túnel de l'AVE per Barcelona i al costat de la Sagrada Família, i hi ha un túnel com una casa de pagès. I sap què va dir el president de l'època? –president que vostès van fer president, per cert, en aquell moment, de la Generalitat. Que les resolucions del Parlament eren «orientatives». (*Remor de veus.*) I vostès van aplaudir i van callar. I ara, ara s'esquincen les vestidures. (*Persisteix la remor de veus.*) Ara s'esquincen les vestidures. Per tant, senyor Herrera, com sempre –com sempre, com sempre–, una mica, una espurna de coherència amb el que planteja.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions el 27 de setembre (tram. 317-00299/10)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, fa uns mesos vostè va anunciar que hi haurien unes eleccions anticipades per al 27 de setembre. Aques-

ta setmana hem tingut un interessant debat que vostè sembla que va començar, en el qual els catalans ara no sabem si tindrem unes eleccions el 27 de setembre o no. Pot vostè dir-me si creu que és la principal preocupació per als catalans que hi hagin unes eleccions anticipades el 27 de setembre?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. La resposta és que no, no és la principal preocupació dels ciutadans, i jo només en parlo quan se'm pregunta, és a dir, ara que vostè me'n parla.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, l'excellentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Una prèvia, pel cas Innova, senyor president. (*Remor de veus.*) No és que jo defensi la CUP, però, escolti'm, crec que la primera denúncia va ser de la CUP a la Fiscalia Anticorrupció. I, en segon cas, senyor president, la denúncia no la va posar el seu alcalde, es va obrir una auditoria..., el Govern de Convergència i Unió i del Partit Popular a Reus, perquè també ho van fer conjuntament, i varen presentar la denúncia conjuntament el Partit Popular i Convergència i Unió. És que estàvem junts a l'alcaldia, sap? No només el seu alcalde. I, a més, una altra cosa, senyor president: com que hi està vostè tan interessat, hem presentat una esmena a una moció d'Esquerra Republicana perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya es personi com a acusació particular. Segur que amb el seu soci vostè hi estarà d'acord i també ens donarà suport al Partit Popular per ser acusació particular al cas Innova.

Però, escolti, jo no li vaig preguntar, el dia abans de Sant Jordi, va ser vostè qui va parlar d'unes possibles..., d'una supressió de les eleccions el 27 de setembre. Va ser vostè qui va preparar l'escenari preliminar que no hi haguessin eleccions, posant que la deslleialtat d'Esquerra Republicana potser feia que se suspenguessin les eleccions que vostè havia anticipat. Miri, no és la principal preocupació dels catalans, perquè la principal preocupació dels catalans són els 758.000 aturats; la principal preocupació dels catalans és el 20 per cent de pobresa; la principal preocupació dels catalans és treure Catalunya de la ruïna –que sí que ha ajudat el president del Govern d'Espanya, malgrat que vostè no ha estat actuant per fer el que calia fer a Catalunya–; la principal preocupació dels catalans és que vostè està generant una inestabilitat política molt important a Catalunya perquè la seva prioritat és que els 56 diputats de Convergència Democràtica i d'Esquerra estan determinant el futur polític de Catalunya.

I, li ho aviso: les eleccions del 27 de setembre no seran cap referèndum, perquè el referèndum és inconstitucional, és il·legal i no es pot fer. No segueixi enganyant els catalans com va fer-ho el 9 de novembre. No hi hauran eleccions extraordinàries ni cap referèndum a Catalunya. Vostè ha enganyat els catalans durant tot aquest temps. I si vol compromís, com li va dir al senyor Cuní, compleixi els compromisos amb els seus electors, que el van escollir per a quatre anys i el van votar un milió de persones, i no el compromís amb Esquerra Republicana...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...que sembla més que li pesi el nom d'Esquerra que no pas el... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Li agraeixo moltíssim, senyora Camacho, aquesta immensa i delicadíssima preocupació que té pels interessos de Convergència i Unió. Sé que és el nord permanent de la seva actuació en el seu dia a dia política. Per tant, moltes gràcies.

Segona cosa. Jo, quan vaig a una entrevista, senyora Sánchez-Camacho, no faig les preguntes; les preguntes les fan els periodistes. I si un periodista, amb base en la seva llibertat, vol passar-se una bona part de l'entrevista parlant del 27 de setembre, jo no sóc qui per prohibir-li-ho. El que he de procurar és contestar les preguntes que se'm fan. I a partir d'aquí, doncs, s'ha originat aquesta polèmica que jo li torno a dir que és absurda, perquè les eleccions seran el 27 de setembre, i només he introduït una possibilitat de repensar això, que no vol dir anullar-ho, simplement de repensar-ho per parlar-ne, que això ja dependria més de vostès. No de vostè, que no és la presidenta, sinó del president Rajoy, sí, com va dir l'altre dia o va insinuar, ell també està pensant en diferents possibilitats de dates electorals, en un esmorzar, concretament, a Madrid.

Segona cosa que li volia dir. El tema de la ruïna de Catalunya, i que vostès l'han salvada, la ruïna de Catalunya. Doncs, miri, fem una cosa molt pràctica, perquè nosaltres ja n'estem una mica cansats, d'aquesta cançó de l'enfadós i d'aquest disc ratllat. Facin una cosa: no li prestin ni un euro més a Catalunya, no els haurem d'agrair mai més re, i que els impostos de Catalunya els recapti tots els Govern de Catalunya. S'ha acabat el problema, senyora Sánchez-Camacho. (*Veus de fons. Aplaudiments.*) S'ha acabat el problema. No fos el cas que aleshores en aquest escenari fóssim nosaltres que haguéssim de prestar diners a algú altre (*remor de veus*), que també podria passar.

I sobre el tema si el 27 de setembre –senyora Sánchez-Camacho, si m'escolta un moment...–, si el 27 de setembre serà un referèndum o no. Doncs miri, si vostè es posa les seves declaracions d'avui, el que acaba de dir, i les posa just abans del 9 de novembre, és el mateix disc, la mateixa cançó: «No hi haurà urnes el 9 de novembre», senyora Sánchez-Camacho *dixit*. I hi havia urnes. I dos milions tres-cents quaranta i escaig mil persones que van anar a votar, en contra de les iniciatives del Govern espanyol i de l'Estat espanyol, que ho intentaven enfonsar. Per tant, si hi ha referèndum i plebiscit a Catalunya o no, no depèn ni de vostè ni del senyor Rajoy, ni de mi. Depèn de quanta gent vagi a votar i quanta gent voti a favor del sí.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la notícia relativa a les esposes de dos exdirigents de Convergència i Unió que presumptament van cobrar d'una empresa adjudicatària de TV3 per treballs no realitzats (tram. 317-00296/10)

La formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Sí; gràcies, presidenta. Primer, tres consideracions, però jo no vull que reparteixi el seu temps, la pregunta serà pregunta. Primera consideració, posar-nos al costat del Govern i de la Universitat de Lleida en la decisió de crear una càtedra amb el nom del professor que va morir heroicament, l'Abel Martínez Oliva, i ens va demostrar el que són els mestres del nostre país.

En segon lloc, president, pel que valgui: faci les eleccions el 27 de setembre, sí. Aquesta legislatura està políticament esgotada i val la pena que els catalans realment puguin triar un nou Parlament. I si coincideix amb les generals, probablement pujarà una mica la participació, que no està mai malament.

Tercera nota. Temes de salut: màxima transparència i millor control, i tots estarem d'acord. I, per tant, el que calgui. Si són plens, si són comissions d'investigació, si vostè ens explica allò d'Innova i Sagessa, perfecte.

I ara la pregunta, president. El passat 8 d'abril el diari *El País* publicava que les esposes de dos exdirigents de Convergència i Unió van cobrar gairebé 200.000 euros d'una adjudicatària de TV3 els anys 2008 i 2009. Hisenda sospita que es tracta d'un pagament per treballs no realitzats i que podrien tenir relació amb el cas de les ITV. Voldria saber, senyor president, si s'ha interessat per aquest afer. Sé que es tracta d'uns anys en què vostè no tenia responsabilitats de govern però, com que la notícia s'ha conegut ara, voldria saber si vostè s'hi ha interessat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Li agraeixo el suport a la iniciativa del Govern sobre el tema de la càtedra que porta el nom del professor que va morir a l'escola Joan Fuster de Barcelona. Crec que puc aprofitar l'avinentsa per donar en nom de tothom, i especialment del Govern, també, un condol especial a tota la família del professor Abel Martínez. I hem intentat impulsar aquesta càtedra conjuntament amb la Universitat de Lleida precisament per minimitzar els casos que es puguin produir, que, efectivament, a Catalunya no se n'havia produït mai cap d'aquestes característiques, i sobretot per intentar millorar el que és el pensament sobre el que ha de ser un millor apropament entre la gent jove i el nostre sistema educatiu i el professorat.

Dit això, el tranquil·litzo novament. Les eleccions seran el 27 de setembre. Vostè també vol que coincideixin, com sembla que d'altres també voldrien, amb les generals espanyoles. Molt bé. Doncs, escolti'm, cadascú amb això tindrà la seva opinió.

Màxima transparència, em deia, i millor control sobre el tema sanitari, en general. Jo els he fet una proposta: fem aquest ple extraordinari sobre sanitat i dediquem una estona d'aquest ple a aquest cas concret. I el Govern no té res a amagar. I que tothom doni les explicacions que hagi de donar. I, per tant, escolti'm, parlem-ne a fons. No hi ha cap problema en aquest sentit, no?

I finalment, vostè em fa una pregunta molt concreta sobre les esposes, deia, de David Madí i d'Oriol Pujol, em sembla que ha dit... (*Veus de fons.*) Però eren aquests dos, no? Doncs, sí. Em vaig interessar, una vegada això va sortir. Se'm va dir, doncs, que aquest era un procés que estava en investigació judicial. Vostè ha posat la clau de tot, no? Jo en aquell moment no tenia cap responsabilitat de Govern; per tant, difícilment podia influir absolutament en re. I com que és un tema particular d'ells, i concretament d'elles, doncs, en aquest tràmit judicial hauran de donar les explicacions oportunes. Per part meua, com que jo no tinc res a amagar en aquest sentit, doncs, són ells i elles que han de seguir aquest tràmit en la línia que vulguin, com a persones particulars que són.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. I ja sé que no té precedents, però vull felicitar-lo. Perquè, precisament, l'objecte de la pregunta era exactament aquest. Jo crec que l'acumulació de casos de corrupció, i també la picabaralla partidista sobre casos de corrupció, no ens ajuden a fer net. En canvi, ens ajuda a fer net, efectivament, que les institucions funcionin, que els mecanismes de control funcionin i que qualsevol de nosaltres, quan té notícia d'un cas així, s'in-

teressi en la mesura de les seves responsabilitats. I, per tant, gràcies per la informació.

I una segona qüestió que té a veure, precisament, amb aquesta, perquè és veritat que les resolucions del Parlament de vegades es compleixin, de vegades no, però sí que m'agradaria saber si vostès estan complint la resolució del darrer debat de política general, que –cito literalment– diu: «Insta el Govern a personar-se en les causes en què la Generalitat surti perjudicada, inclòs també el cas del president Pujol.» Com el cas del dany a la hisenda pública perjudica la Generalitat, li pregunto, concretament, si ja s'ha produït aquesta personació de la Generalitat en els procediments judicials i, si no s'ha produït, quina és la raó per no haver complert aquest mandat parlamentari.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Fixi's que tal com vostè ho ha llegit diu «en els casos que hi hagi un perjudici econòmic per a la Generalitat». En el cas del senyor Jordi Pujol, els ho vaig comentar aquí, el que passa és que jo crec que a vegades no m'escolten o s'obliden del que els he comentat. L'Agència Tributària de Catalunya ha obert els expedients corresponents, i en aquest moment l'Agència Tributària està vetllant perquè hi hagi el compliment estricte de les obligacions fiscals que s'estan produint.

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

Per tant, si no hi ha lesió econòmica...

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació prevista respecte a l'aplicació de les avaluacions externes en l'àmbit educatiu que vol imposar el Govern de l'Estat (tram. 317-00301/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, presidenta. Un aclariment, una reflexió i una pregunta. L'aclariment sorgeix d'una intervenció del Joan Herrera, que parlava de les conclusions de la Comissió de Salut i deia que les conclusions van ser vota-

des pel Grup de Convergència i Unió i per un altre grup parlamentari que no ha especificat, segur que per cap raó en concret, però volia aprofitar per aclarir, perquè tothom tingui clar que aquest grup, aquest altre grup parlamentari que no ha citat, no era Esquerra Republicana, era el Partit Socialista. I que la nostra voluntat, a l'hora de fer aquest aclariment, és que les conclusions del debat extraordinari sobre salut, que esperem que siguin al més aviat possible, doncs, conformin majories molt sòlides i molt àmplies en defensa de la transparència i del control.

La reflexió, ara, es sobre un altre àmbit. Fet l'aclariment a la intervenció anterior, la reflexió és sobre un altre àmbit. És l'àmbit educatiu. Tots sabem que per sortir de la crisi necessitem un sistema educatiu el més potent possible per garantir la igualtat d'oportunitats i també per garantir la competitivitat de les nostres empreses i la seva capacitat de generar llocs de treball.

La llei Wert impedeix que els centres apliquin la seva autonomia, s'adaptin al seu entorn; impedeix que la comunitat educativa dirigeixi aquests centres, perquè suprimeix el consell escolar.

La llei Wert reserva a l'Estat el control del currículum i de les avaluacions externes i centralitzades, per fer efectiu aquest control sobre el currículum, sobre les assignatures troncales; planteja l'avaluació com un mecanisme, no d'aprenentatge, no de formació de noves competències per aprenentatges ulteriors, sinó que ho planteja com un mecanisme de control per part de l'Estat sobre... (*remor de veus*) –si em deixen explicar-me, ho faré encara millor, o ho intentaré, almenys–, el control de l'Estat sobre els nostres alumnes i les nostres escoles.

I atès que no podem demanar que els centres, els cònsols, els mestres, facin actes d'insubmissió individual, sinó que estem davant d'una qüestió que és simultàniament social i nacional, volia que el Govern, i el president en aquest cas, ens confirmi que serà el mateix Govern qui encapçalarà la no-aplicació d'aquestes avaluacions externes, en compliment de la Llei d'educació de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, l'aclariment que vostè feia, doncs, sobre el tema de la Comissió de Sanitat, és exactament així. També vull recordar que, de tota manera, quan es faci aquest Ple extraordinari en matèria de sanitat, doncs, s'haurà de fer també una valoració, per exemple, de consorcis que s'han creat en els darrers anys a Catalunya, i en alguns d'aquests consorcis vostès hi eren. D'això se n'haurà de parlar, perquè el que no podem entendre és que en altres èpoques els consorcis foren bons, i quan governen uns altres els consorcis siguin dolents.

I nosaltres tenim moltes ganes de parlar-ne, d'això, i tenim moltes ganes de parlar de com es va organitzar el tema sanitari a Reus, i a les terres de Tarragona, i a les Terres de l'Ebre, i com es van muntar determinades estructures, i com en el darrer Govern del tripartit es van aprovar exactament, els ho vull recordar, 46 milions i mig d'euros, quan vostès ja sabien que no governarien, 46 milions i mig d'euros, per posar en l'Hospital de Reus. I ho van fer vostès. Amb Innova, amb Sagessa... (*Remor de veus.*) No, no; el desembre del 2010 nosaltres no estàvem al Govern, hi eren vostès –hi eren vostès–, i tinc la data, i està signat per qui està signat...

La presidenta

Un moment, president. President, un moment. Està parlant el president. Demano, si us plau... (*Remor de veus.*) No, demano, si us plau, que no responguin. (*Persisteix la remor de veus.*) Ja han tingut el seu torn.

Un moment, president, esperi –espera. (*Pausa.*)

El president de la Generalitat

Bé, senyora presidenta. Ja en parlarem en el ple específic, perquè se m'ha fet una pregunta que no era sobre això, encara que s'ha introduït aquesta reflexió.

I, per tant, sobre la pregunta en concret, que, per altra banda, és transcendent, dir el següent. Vostè sap que hi ha un front organitzat de diferents autonomies, entre les quals Catalunya liderant-ho, que han plantat el Ministeri d'Educació a nivell espanyol i els han dit que nosaltres estem radicalment en contra dels decrets que s'estan promovent, en la línia que vostè esmentava: que tenim una llei d'educació pròpia a Catalunya, que l'estem aplicant, que l'estem aplicant amb bon criteri i amb resultats cada vegada millors. I aquesta és la línia nostra d'actuació.

Vull recordar una cosa que a vegades s'oblida a nivell del conjunt de l'Estat, i és que sumant les autonomies que estan en contra de la llei Wert, la població que representen aquestes autonomies, més del 50 per cent de tots els habitants de l'Estat espanyol estan en contra de l'aplicació d'aquesta llei, a través dels seus governs autonòmics, més del 50 per cent. Per tant, fixin-se fins a quin punt hi ha una oposició. I, per tant, auguro una cosa: que aquesta llei tindrà molt, molt, molt curta aplicació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions empreses per a protegir les persones que es troben en un major grau de vulnerabilitat (tram. 317-00298/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Jo em veig obligat també a fer un aclariment, perquè aquí tothom es posa en nom..., la votació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Jo demano que es repassin les votacions de les conclusions d'aquesta comissió: hi han moltíssimes votacions creuades.

El que no pot ser, senyor Herrera, és que quan hi ha una conclusió que s'aprova amb els seus vots és veritat divina i quan s'aprova sense els seus vots és una tupinada; no pot ser. (*Aplaudiments.*) Jo li demano respecte... Jo li demano, jo li demano... (*Remor de veus.*) Jo li demano respecte per les resolucions del Parlament de Catalunya, parli del Consorci de Lleida, parlin de les conclusions de sanitat. Tots són resolucions del Parlament de Catalunya, i, per tant, li demano coherència i que les respecti totes.

Però aquest no era el tema..., però evidentment que s'han referit sempre al nostre grup parlamentari, i nosaltres hem de contestar; ja està bé de ser l'ase de tots els cops.

President, la setmana passada nosaltres li vàrem preguntar sobre les accions, les perspectives de recuperació econòmica, perquè hi havia moltes dades que convidaven a l'esperança, sense cap cofoisme, i sobretot què s'estava fent perquè això repercutís en llocs de treball i en salaris dignes, aquesta recuperació econòmica que es comença a apuntar, perquè aquest és el sentit de tots els esforços, no? Per què? Doncs, perquè vam dir que la millor política social és procurar que la gent tingui feina. Ara, mentre no sigui tothom que tingui feina, doncs, calen accions i mesures de protecció a aquella gent que no la troba o a aquella gent que està en una situació més vulnerable. I cal treballar en aquestes dues direccions: recuperació econòmica i treballar a favor de la gent, no?

També vam dir, i hi hem insistit molt, que la pitjor política social és aquella de gastar-se el que no tens ni tens previst de tenir, perquè, llavors, quan arriben malldades, doncs, no hi ha manera de poder fer front a les noves necessitats i als nous reptes.

Malgrat totes les limitacions que hi han hagut en el camp de les finances de la Generalitat i de tot tipus, hi ha hagut una sèrie d'accions, de decisions justament per fer front a les condicions pitjors, a aquestes situacions de vulnerabilitat de moltes persones del nostre país. Quan hi ha menys recursos, i és un tema de faves comptades, és en la prioritització i en les decisions que es demostra la sensibilització social.

Aquí n'hi ha molts que gesticulen, molts que exigeixen des de la confortabilitat, però també n'hi ha d'altres que els pertoca decidir des de la dificultat.

I és per això que nosaltres, president, li preguntem que, amb les mil i una limitacions econòmiques que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, quina valoració en fa, de les accions empreses pel seu Govern per donar resposta a les situacions de major vulnerabilitat i dificultat de moltes persones del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, hi han tota una sèrie d'accions legislatives que hem promogut en aquest Parlament amb relació precisament a això que vostè comentava. Per exemple, les modificacions del Codi de consum, per protegir famílies i persones especialment vulnerables. Per exemple, en el que són els possibles talls que es poguessin produir des del punt de vista dels subministraments energètics i d'aigua. Això s'ha fet. Igual que en aquest mateix Parlament està en tràmit en aquest moment el Projecte de Llei de l'impost dels habitatges buits; una llei que no s'havia fet mai, i que en aquest moment està en tràmit, i que jo els demano la màxima celeritat perquè aquesta llei el Govern la pugui tenir operativa i la puguem aplicar, que és una llei interessant, per ajudar persones que puguin, doncs, tenir un habitatge..., persones o famílies que estiguin en condicions precàries.

D'acord amb els pactes pressupostaris, per tant, entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, s'ha dotat el Programa de la renda mínima d'inserció amb el màxim que hi ha hagut mai. Per tant, això és sensibilitat social: gent amb situació difícil, una majoria parlamentària s'hi posa i, malgrat la migradesa de recursos, hi destina més diners que mai.

Exactament igual en el tema de les beques menjador. En aquest moment hi ha onze mil persones, onze mil famílies que reben una beca menjador al cent per cent; no havia passat mai, ni tampoc en els moments durs de quan va començar a pujar l'atur a partir de l'any 2009-2010, i això també es deriva de pactes pressupostaris, amb aquesta sensibilitat, que siguin els millors pressupostos possibles des d'un punt de vista de la seva orientació social.

En la Llei de la dependència, els vull recordar que hauríem de posar a nivell de fons públics el mateix nosaltres que el Govern central, i les últimes dades que tenim és que, de cada deu euros posats a la Llei de la dependència públics, la Generalitat n'ha posat 8,3 i el Govern central, que va impulsar la llei, 1,7; 8,3 euros de cada deu de públics la Generalitat, 1,7 el Govern espanyol, quan l'obligació era *fifty-fifty*.

Podria posar un munt d'exemples més de coses que, com vostè veu, estan en aquesta línia d'ocupar-se de les persones i de les famílies que estan en una situació de marginació o de vulnerabilitat més gran.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyor Herrera, si el punt d'ordre és demanar la paraula per al·lusions, no la hi dono –no la hi dono. (*Veus de fons.*) No és per això? (*Veus de fons.*) Senyor Herrera, en el debat del control del Govern no dono paraules. (*Remor de veus.*) Avui..., perdoni, avui la majoria de grups han parlat de prèvies, de reflexions i de preguntes. (*Veus de fons.*) Com vostè, exactament com vos-

tè. Per tant, no li dono la paraula. Hem acabat aquest punt.

(*Veus de fons.*)

Quin punt d'ordre, senyor...?

Joan Herrera Torres

Un punt d'ordre perquè el Grup de Convergència i Unió ha fet sessió de control de l'oposició i ha fet una menció expressa d'allò que hem dit des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

La presidenta

No hi ha al·lusions en aquest punt. Les al·lusions s'han fet en totes... (*Forta remor de veus.*) Senyors diputats i senyores diputades, si us plau, silenci. Si us plau, silenci! No hi ha *lugar* a la qüestió d'ordre. Acabem el debat.

Projecte de llei

sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00040/10)

I comencem el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya.

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

(*Pausa llarga.*)

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, comparec davant d'aquest Parlament en primer lloc per saludar les persones i les entitats, tant del departament com de fora, que estan presents avui aquí i que ens han ajudat sense cap mena de dubte a elaborar aquest text que se sotmet avui al debat a la totalitat sobre l'avantprojecte de llei..., i en aquest cas ara Projecte de llei d'organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya.

Aquest avantprojecte obeeix per part del Govern a l'interès demostrat per part dels sectors agroalimentaris catalans de disposar del marc normatiu necessari per a crear, si es creu convenient i quan es cregui convenient, una interprofessional. De fet, les organitzacions que més interès han mostrat a disposar d'aquest instrument legislatiu són les vinculades al sectors ramaders de Catalunya. Recordo que Catalunya és eminentment ramadera.

No obstant això, els sectors agrícoles, cada cop més integrats, estan reclamant disposar de mecanismes que els permetin establir acords amplis que afecten les diferents baules de la cadena de valor agroalimentària.

Així mateix, el marc normatiu europeu, la política agrària comunitària també indica que cal promoure aquest tipus d'instruments d'organització amb relació a la producció. I els governs competents han de legislar en aquesta matèria. I això fa, en aquest cas, el Govern.

Per tant, es donen les condicions per a desenvolupar aquesta llei; una llei que ha de permetre, en primer lloc, i com ja he comentat, la millor integració de la cadena de valor agroalimentària a través d'acords voluntaris entre les parts, i també ha de permetre desenvolupar, si s'escau, les extensions de norma.

Aquests instruments no deixen de ser acords entre els agents membres de la interprofessional que determinen que tots els agents del sector han de participar en les actuacions que determini el mateix interprofessional. Així es permet estructurar i ordenar millor tots els agents del sector.

Un dels principals objectius de la política agrària comunitària és l'orientació de les produccions agràries a les necessitats del mercat, amb la flexibilització dels mecanismes d'intervenció que permetin una major adequació de l'oferta agrària a la demanda.

Les organitzacions interprofessionals agroalimentàries han experimentat un important desenvolupament i s'han configurat com a òrgans de coordinació i de col·laboració dels diferents sectors del sistema agroalimentari.

Aquesta llei es dicta a l'empara de l'article 116.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat de Catalunya, respectant el que estableixi l'Estat en l'exercici de les seves competències que li atribueixen els articles 149.1.13 i 16 de la Constitució, la competència exclusiva per a la regulació i el desenvolupament de l'agricultura, la ramaderia i el sector agroalimentari.

El sector agroalimentari té un important valor estratègic per a l'economia de Catalunya, tal com reflecteixen les magnituds econòmiques sobre la seva participació al PIB, la balança comercial, el nombre d'empreses, el valor de la producció final agrària i alimentària, i les persones ocupades, amb una clara vocació internacional en molts dels seus productes. Catalunya, en el context de la Unió Europea, representa una regió agroalimentària de primer ordre.

El desenvolupament del sector agroalimentari a Catalunya, amb la necessitat de millora i adaptació de les relacions dels operadors de la cadena alimentària a les condicions del mercat, requereix disposar de nous mecanismes intersectorials per dotar-se de mitjans de vertebració en les seves estructures interprofessionals privades que permetin l'organització, la cohesió i la col·laboració en els seus objectius de modernització, de desenvolupament i de competitivitat i internacionalització.

Una de les particularitats del sector agroalimentari català és l'existència d'un important nombre de petites i mitjanes empreses en el sector productor, però també en el sector transformador, que es troben en un clar desequilibri davant els grans grups de la distribució minorista que concentren la demanda. Cal defensar

l'existència d'un model propi i diferenciat de comerç de proximitat en equilibri amb els diversos formats de distribució comercial.

El fet de disposar d'organitzacions interprofessionals agroalimentàries a Catalunya és un factor coadjuvant per tal que el sector privat agroalimentari pugui adoptar mesures que consolidin aquest model propi tant en el sector primari com en el transformador i en la comercialització dels seus productes. Conseqüentment, és necessari comptar amb estructures associatives potents i vertebrades que tinguin capacitat suficient per al desenvolupament d'iniciatives que generin valor afegit en els respectius productes agroalimentaris.

En aquest sentit, es pot constatar l'absència d'un marc normatiu específic de Catalunya; per això, el present projecte pretén fer front a les carències normatives en aquesta matèria pel que fa al nostre país establint un marc jurídic adequat per les característiques, necessitats i particularitats del nostre sector agroalimentari, amb el respecte a les normes reguladores de la competència i dins dels objectius de l'article 39 del Tractat de funcionament de la Unió Europea i de la resta de la normativa europea en aquesta matèria.

Cal tenir en consideració l'expressa i activa demanda del sector agroalimentari català per a disposar d'una llei marc d'organitzacions interprofessionals, amb un disseny normatiu de continguts molt flexibles i molt generalistes que permetin un desenvolupament normatiu posterior en el qual cada sector que ho desitgi pugui definir el seu propi model de funcionament en la respectiva organització interprofessional, adaptant-se a les particularitats de cada sector.

La llei atorga a les organitzacions interprofessionals catalanes plena autonomia i competència per a prendre els seus acords sense cap tipus de limitació respecte dels acords adoptats per tercers o altres entitats, excepte si elles mateixes acorden vincular-se voluntàriament a acords d'altres organitzacions o entitats de naturalesa i objectius similars.

El marc normatiu de la llei ha de donar resposta a les necessitats actuals d'uns sectors cada cop més verticals, amb interessos creuats, però comuns, i al mateix temps s'ha de poder adaptar a les necessitats futures.

Aquest nou marc legal permet que les organitzacions interprofessionals agroalimentàries en l'àmbit de Catalunya puguin acordar i obtenir l'extensió de normes adequades a les condicions i necessitats particulars del sector corresponent i que contribueixin directament al seu desenvolupament.

El projecte que avui presento té en consideració que cal garantir que els operadors i les seves entitats associatives representatives que s'integrin en les organitzacions interprofessionals siguin aquelles que realment fan l'esforç i la inversió econòmica en la cadena agroalimentària assumint, per tant, els riscos econòmics de les seves decisions.

Entre els principals aspectes que estableix aquesta llei, cal destacar, entre d'altres, la regulació del reconeixement, les finalitats, els acords i les extensions de normes de les organitzacions interprofessionals agro-

alimentàries que tinguin un àmbit d'actuació no superior al de Catalunya.

L'àmbit d'aplicació de la llei..., del projecte que es presenta avui, perdó, inclou la producció, la transformació, la comercialització i la distribució dels productes agroalimentaris dels sectors agrícola, ramader i forestal. I també es crea el registre de les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya, adscrit al departament competent en matèria agroalimentària.

Per tant, per tal de reequilibrar les relacions comercials dels operadors de la cadena i fer front a les necessitats del sector agroalimentari a Catalunya, cal vertebrar el sector mitjançant estructures associatives potents com poden ser les organitzacions interprofessionals agroalimentàries. Aquestes han de permetre adequar l'oferta agroalimentària a les exigències del consum; promoure l'eficiència en les diferents baulles de la cadena alimentària; millorar el coneixement, l'eficiència i la transparència dels mercats; millorar la qualitat dels productes en totes les seves fases, i així fer promoció de les figures de qualitat i de qualitat diferenciada com les DO, DOP, IGP, l'agricultura ecològica o la ramaderia ecològica, etcètera.

I cal també promoure el desenvolupament i la recerca i la formació i els estudis per a la millora de la cadena dels seus productes; adoptar mesures per regular l'oferta, d'acord amb la normativa vigent en matèria de competència; millorar la comercialització dels productes tant en el mercat interior com pel que fa a la seva internacionalització.

Aquesta llei, per tant, defineix què és una organització interprofessional agroalimentària, descriu quines són les seves finalitats i quin és l'objecte del compliment d'aquesta llei. També estableix quins són els requisits de reconeixement d'una organització interprofessional agroalimentària. Estableix també quins són els requisits de les entitats que s'adhereixin a una organització interprofessional agroalimentària. Explica i regula també què significa i què és i com s'ha de regular i gestionar el que es coneix com a extensió de norma. I també, finalment, estableix el registre de les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya.

Finalment, amb aquest projecte de llei, com deia, es pretén establir un marc normatiu per omplir el buit actual; es pretén donar resposta a la demanda sectorial de la creació d'organitzacions interprofessionals agroalimentàries; es pretén també fer, establir un disseny normatiu de continguts prou flexibles en què cada sector pugui definir el seu propi model i sentir-s'hi còmode. I espero que, una vegada aprovada la llei, es desenvolupi el seu reglament d'aplicació per a donar-hi compliment.

És avui que comença el seu tràmit parlamentari. Aquesta és una llei que potser, evidentment, pot tenir diferents conceptualitzacions per part d'entitats i persones, però, en qualsevol cas, a través del tràmit parlamentari, espero que es puguin modificar, corregir, complementar tots aquells aspectes que des del punt de vista dels il·lustres diputats i diputades puguin fer servei al país

i a aquest sector transcendent, tan transcendent, en el nostre temps actual.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president del Govern, senyor conseller, il·lustres diputades i diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. En primer lloc, donar la benvinguda a la gent del sector que avui ens acompanya i a la gent del departament que ha treballat aquest projecte de llei; un projecte de llei que, d'entrada, ens alegrem molt que no hi hagin hagut esmenes a la totalitat.

Entenem que és un debat..., s'ha de crear un debat sobre aquesta llei, que neix ja del consens ampli del sector, a demanda del sector i també a demanda d'aquest Parlament, que, en el debat monogràfic sobre agricultura que es va fer el mes de juliol, doncs, una de les seves resolucions instava el Govern a la creació d'aquest avantprojecte de llei.

Per tant, millor; ja que el sector està a favor que es discuteixi, ja que el Parlament així també ho va manifestar, que no hi hàgim de passar, per aquest tràmit de les esmenes a la totalitat, és positiu.

Un cop deixat clar que aquesta llei té l'ampli recolzament del sector i que és una demanda del sector, el que intentaré és posar en situació i en context la nostra posició. La nostra posició és la de donar-li el màxim de suport. Evidentment, en el tràmit parlamentari presentarem aquelles cosetes, aquells punts, aquell greix per acabar de perfeccionar la màquina; per tant, entrarem en aquest debat.

Però sí que m'agradaria fer una foto general del que representa tirar endavant una iniciativa com aquesta. No hi ha cap país del món, seriós, que es cregui que realment el sector agroalimentari és un sector potent, que no tingui interprofessionals, que no tingui aquests fòrums de debat del sector amb tota la transversalitat possible per poder discutir, planificar i estructurar aquest sector tan important i tan important per nosaltres.

Per tant, aquesta seria una de les estructures importants d'un estat. I com que aquí també volem fer un estat, què millor que començar ja posant-hi aquests pilars, aquests pilars fonamentals. Perquè el que tenim molt clar és que si hem de tenir un sector potent, hem de tenir un sector econòmic dinamitzador de l'economia d'aquest país, ens cal un posicionament ben treballat i ben estructurat de baix a dalt. I dic de baix a dalt, perquè de dalt a baix ja ens vénen massa coses. Hem de tenir una bona estructura de baix a dalt perquè quan hem de ser interlocutors de qui a dia d'avui té el màxim de capacitats legislatives pel que fa al sec-

tor, que és Brussel·les, sapiguem de què hi anem a parlar i sapiguem quina és la posició del sector.

Per tant, dins d'aquest model autonòmic absolutament esgotat pel que fa al sector agroalimentari..., el sector agroalimentari català, la pagesia, la ramaderia, la indústria, el consumidor i la pesca estan absolutament acabats i tenen data de caducitat, dintre d'aquest model autonòmic. Per tant, imprescindible, tirar endavant aquesta llei per ser agents, interlocutors directes a Brussel·les i al món, perquè no s'acaba el món..., no s'acaba a Brussel·les el poder decisió del sector agroalimentari català, perquè justament el sector agroalimentari és moneda de canvi no només a Brussel·les, sinó a tot el món.

Per tant, tenim clar que aquest model autonòmic, pel que fa al sector agroalimentari, està esgotat; tenim clar que hem de tenir posicions clares de baix, del sector, cap a dalt, el sector públic, el sector polític, que és qui el representa. Doncs, el fet de tenir i de tirar endavant aquestes eines que són les organitzacions interprofessionals agroalimentàries ens sembla que és la millor manera de començar a bastir el nou estat i anar vertebrant el que ha de ser el nou model agroalimentari català.

Totes aquestes qüestions que diem i discutim tantes i tantes vegades aquí, al Parlament, i tantes i tantes vegades a les comissions, i sobretot tantes i tantes vegades al carrer, necessiten i és imprescindible que vagin dirigides i sobretot vinculades al sector i les seves necessitats. Només pot ser a través d'unes interprofessionals agroalimentàries potents que puguin ser corretja de transmissió del que necessita el sector que el Govern podrà prendre aquelles decisions més indicades i més adequades perquè pugui tirar endavant.

Felicitem-nos de l'inici d'aquest debat, i que, segur, estic convençudíssim que en traurem un bon profit i una bona llei per tirar endavant el sector i els consumidors, que són, en definitiva, els agents dinamitzadors del sector agroalimentari català.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, donar la benvinguda, en primer lloc, a les diferents persones que ens acompanyen, membres del departament que han treballat en el projecte de llei, organitzacions sindicals, organitzacions agràries, federació de cooperatives. Gràcies a tots per estar aquí. I, evidentment, convidar-vos a continuar millorant aquest projecte de llei.

En primer lloc, això és el tret de sortida del projecte de llei, almenys a nivell del Parlament, però sí que, conseller, li direm, li recordem que estem acabant legislatura i això comença ara. Per tant, el primer que ens plantejem és de dir: «Home, ens hauria agradat treballar-ho amb una mica més de temps», perquè, si bé hi

ha una certa unanimitat que aquesta és una estructura important, una eina important per a la millora del sector agroalimentari i d'aquesta cadena de valor de les diferents empreses que participen en la producció d'aliments, en la transformació, en la comercialització, en la distribució, no és menys cert que actualment existeixen tensions en molts casos insuportables, i tensions que cal resoldre.

I, per contra, veiem com el sector agroalimentari, en xifres globals d'internacionalització, de creixement, de contractació, no para de créixer, però sí que és cert que, si veiem els diferents agents de la cadena alimentària, doncs, ja, com més creix el sector, més creixen les desigualtats, i sobretot en aquells membres de la cadena més febles, aquells, els més petits: productors petits, ramaders petits.

I aquí sembla que hi ha un rodet que comença a la Unió Europea, que segueix al ministeri i que segueix també al departament, que sembla que l'única..., el camí estratègic del sector agroalimentari és guanyar dimensió: grans empreses, grans dimensions... I aquí és on nosaltres diem: home, sí que és bona la cooperació, la col·laboració, ho hem dit sempre, i també guanyar dimensió per fer determinades accions, però també això no és incompatible amb donar garanties, eines i facilitats als petits productors, petits agricultors. Sobretot perquè hi ha determinats territoris de Catalunya, eh?... i a tot el territori hi ha agricultors i ramaders que, evidentment, són petites i mitjanes explotacions o empresaris del món de l'agricultura, de la ramaderia o del sector forestal.

Per tant, salvats pels pèls, intentem que «salvats pels pèls» no vulgui dir acabar tancant, amb el text actual, el projecte de llei que ens presenten, perquè cal introduir-hi esmenes. Deu entitats han presentat esmenes, s'ha enviat a moltes associacions, entitats, associacions agrícoles, ramaderes, perquè afecta el conjunt de tot el país i moltes i moltes empreses, i, per tant, cal veure, els tretze articles que hi han, com els podem concretar, per assegurar precisament que, dintre les organitzacions interprofessionals, les petites empreses no es vegin marginades, eh?, les petites empreses...

Per tant, aquí es veu si ho hem d'obrir a més d'una organització interprofessional per un mateix producte, eh? Entenem que és molt important millorar la coordinació, la col·laboració, fer una taula de diàleg i de debat entre els membres d'un mateix producte, d'un mateix sector, perquè hi hagi major col·laboració; però alhora també és veritat que cal veure quins productes, segurament..., o buscar la major flexibilització perquè en determinats productes i determinats casos hi pugui haver més d'una organització interprofessional. Potser no, però jo crec que en això cal fer un debat amb les entitats, amb les compareixences, amb els grups parlamentaris i amb les diferents esmenes.

Per altra banda, el que també li volíem comentar és dir-li que s'aprovarà... Ens agradaria que això..., no sé si anirà per tràmit d'urgència. En tot cas, això voldríem que no fos excusa per poder fer reflexions amb el sector, amb els sindicats, que ens ho han demanat, poder fer les compareixences com toquen, i llavors

que el Govern estigués obert a poder complementar aquests tretze articles, que creiem que haurien d'incloure algunes de les alegacions que en aquest primer tràmit s'han deixat fora.

Creiem que cal millorar col·laboració, coordinació, la unitat d'acció del sector, tot això ho hem comentat... Però, evidentment, no és el mateix amb el text que tenim ara que amb l'altre. Coincidim en el fons, d'acord, tots ho dèiem, també ho vam proposar al monogràfic d'agricultura, però sí que el que també hem dit..., hem dit que cal també fer una reflexió de fons sobre com evitem discriminacions als petits productors, petits agricultors, i en aquests moments això segurament que no està passant. Tenim el problema de vendre per sota el cost, tenim el problema de la cadena més feble de la baula, de producció, que en aquests moments està suportant un preu molt, molt baix i uns costos molt elevats. Això pot ser una taula de debat en la qual pot ajudar també..., entre buscar la manera de pagar un preu just, en els terminis oportuns, i sobretot, també, coordinar-se per intentar també potenciar tot el que hem dit sempre: millor productivitat, millor modernització, ajudar-nos els uns als altres, i no competir entre nosaltres.

Conseller, a disposició per intentar millorar el text, com també a la gent que ens acompanya del sector.

Moltes gràcies, diputades, diputats, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades i membres del sector que avui esteu aquí, benvinguts. Bé, conseller, ens trobem davant d'un projecte de llei exprés d'aquest Govern, que es troba a les seves acaballes, i dic «un nou projecte exprés» perquè ara tot són presses per presentar-se davant de la societat i, com qui treu un conill d'un barret de copa, pretendre donar la solució màgica –o almenys així és el que vostès venen– a qüestions que, més que aconseguir el que realment necessiten els catalans i les catalanes, el que fan és, com es diu popularment, doncs, embolicar la troca.

I per què li ho dic, això? Doncs, perquè aquest projecte, conseller, que avui tenim aquí, que avui ens presenten, no sabem massa bé si realment aportarà allò que realment necessita el sector. Perquè aquí no s'hi val a enganyar, no s'hi val. Aquesta llei de les OIAC, si s'aplica dintre del seu marc competencial, només –només– beneficiarà petites i mitjanes empreses catalanes que només tinguin mercat a Catalunya. I això ho sabem, això sabem que és així, i no queda massa clar en l'articulat d'aquesta llei.

No ens agradaria trobar-nos que els diferents sectors, ja sigui el de la carn, el de la fruita, sigui el que sigui..., no ens agradaria trobar-nos que es produís un conflicte competencial, tenint en compte que en aquests moments són les interprofessionals estatals i el mer-

cat europeu, sobretot el mercat europeu, qui regula la majoria d'empreses agroalimentàries. Per tant, compte, perquè, si arribem a aquest punt, això no ho acceptarem ni els empresaris, ni els sindicats, ni les federacions. No volem que aquesta llei sigui una estructura d'estat encoberta, que acabarà al Tribunal Constitucional, i que la culpa, evidentment, serà del Partit Popular.

Senyor conseller, no crec que vostè combregui amb el que li acabo de dir, però vostè forma part d'un govern que ens té acostumats a aquest tipus d'aventures, que més que enfortir el teixit empresarial català el que està fent és endinsar-lo en la incertesa més absoluta, i no tira el que hauria de tirar.

La veritat és que cada cop té menys sentit regular aquest tipus d'organitzacions a nivell autonòmic, quan en el món globalitzat on ens trobem pel que s'ha d'apostar és per organitzacions interprofessionals europees; i ja no dic «espanyoles», dic «europees».

Dit això, suposem que no hi haurà cap conflicte competencial i que aquesta llei pot conviure amb l'estatal. I aquí vull obrir un parèntesi. Les OIA no les crea l'Estat, sinó que estan constituïdes per organitzacions representatives de la producció, de la transformació i, en el seu cas, de la comercialització i distribució agroalimentària d'un sector o producte inclòs dins el sistema agroalimentari. Dic això perquè a vegades sembla que depenguin de l'Estat, quan l'únic que fa l'Estat és regular-les. Tanco el parèntesi.

Bé, ens trobem que poden conviure. Però posem-ne un exemple: el sector oví i els escorxadors. A Catalunya, el cens d'oví és aproximadament d'un 3 per cent respecte a la resta de l'Estat, però se'n mata el 10 per cent de sacrifici total. La indústria de l'oví viu gràcies a la de fora, evidentment. Els operadors es veuran afectats per l'extensió de norma de la interprofessional concreta i, per tant, els sortirà més rendible sacrificar a l'Aragó, a Mequinensa, per exemple, i, per tant, deixaran de fer-ho a Catalunya. Per tant, no sé fins a quin punt aquesta llei pot beneficiar el sector o, contràriament, el pot perjudicar.

Per això deixin-me que posi en dubte l'afirmació que vostès fan que existeix un consens ampli en el sector per a tirar endavant aquesta llei. Crec que el text que tenim avui aquí i que em consta que ja ha estat modificat, perquè l'inicial era de dubtosa legalitat, contràriament al que vostè diu no agrada a tothom ni a la majoria. El que passa, que, com farem nosaltres, no s'hi oposen, sempre que es millori el seu articulat i es clarifiquin qüestions com que el seu àmbit d'aplicació són els sectors o productes les circumscripcions econòmiques dels quals no superin l'àmbit territorial de Catalunya.

En definitiva, sí, sí a la tramitació d'aquesta llei, d'aquest projecte, sempre que serveixi per a millorar la modernització, desenvolupament, competitivitat, internacionalització dels productes i empreses del sector agroalimentari català; se suposa que aquest és l'objectiu, aquest ha de ser l'objectiu d'aquesta llei. Però un sí crític, perquè no tenim clar, amb la normativa a la mà, què és el que es persegueix, quina finalitat perse-

gueix aquesta normativa, i crec que s'haurà de modificar aquest articulat a través de les esmenes que s'aniran presentant al llarg de la seva tramitació. En cap cas des del Partit Popular permetrem que s'utilitzi el sector agroalimentari català com a eina per a trencar amb les regles del joc, unes regles que vénen marcades pel mercat europeu i el mercat espanyol.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Benvinguts tots, tota la gent del sector que ens acompanyeu, també la gent que ens està mirant i que està seguint el debat. Nosaltres també veiem amb bons ulls, òbviament, aquesta llei i el contingut d'aquesta llei, i, a més a més, encara veiem amb millors ulls que és de les poques vegades que ens trobem en un text, allò, negre sobre blanc, que es reconegui, vaja, que les petites i mitjanes empreses es troben en un clar desequilibri respecte a les grans distribuïdores, no? Això és positiu. Òbviament, la música de la llei sona molt bé. I, a més a més, també sabem que s'hi han introduït moltes modificacions, precisament perquè el primer projecte, doncs, corresponia poc o responia molt poc a la normativa comunitària. Per tant, totes les incorporacions que s'han fet són bones.

Ara bé, no ens agradaria que això també es fes per tràmit d'urgència i que no hi hagués debat, com ens va passar en anteriors ocasions. I, per tant, el que volem és poder-hi participar, poder fer esmenes a l'articulat, perquè des del nostre punt de vista la llei..., el contingut és positiu, però es deixa unes quantes coses, i molt importants, com són les associacions de productors, per exemple. És a dir, aquella part de la cadena que és la més tocada, diguéssim, la que és més dèbil, que són les associacions de productors, i són les que més pateixen els abusos de les grans distribuïdores, doncs, hauria de tenir també el seu reconeixement, hauria de tenir el seu pes dins d'aquesta llei i hauria de tenir la seva protecció. Perquè, òbviament, doncs, no només són les petites i mitjanes empreses i les associacions d'interprofessionals, sinó també les organitzacions de productors, les que pateixen les conseqüències d'aquests abusos.

Aquesta llei ajudarà, òbviament, que aquests desequilibris no siguin tan grans. Però també volem recordar i volem fer un advertiment constructiu: no és només amb aquesta llei que evitem els abusos de les grans distribuïdores, de les set distribuïdores més grans d'Espanya, que són Mercadona, Carrefour, Alcampo, El Corte Inglés, Eroski, entre dues més. Amb això, diguéssim, no ho arreglarem tot, amb aquesta llei no ho arreglarem tot. Potser reforçarem el sector, però no evitem els grans abusos d'aquestes distribuïdores, perquè l'única manera d'evitar-los és precisament perseguir i sancionar. De lleis, n'hi han; el problema és que no es compleixen. Reforçar les interprofessionals

és positiu, però el que cal sobretot és perseguir i sancionar les males praxis d'aquestes distribuïdores que, amb preus de venda ridículs, el que fan és que els productors hagin de vendre per sota del preu de cost.

Cada dos per tres tenim denúncies dels sindicats agraris. A Múrcia, fa poc, la Unión de Pequeños Agricultores denunciava que Carrefour, Lidl i Dia oferien productes a preus tan baixos que pressionaven el preu en origen fins a ofegar els mateixos productors. A Catalunya, fa molt poc, Unió de Pagesos denunciava que l'oli, la fruita seca i el vi tenen els preus més baixos de la Unió Europea i que l'Autoritat Catalana de la Competència a Catalunya i la Comissió Nacional de Mercats haurien d'estar investigant i s'haurien d'estar aplicant les sancions corresponents davant d'aquesta situació; però això no es fa. I aquesta llei tampoc ho solucionarà. És a dir, cal mà dura i cal valentia davant dels abusos de les grans distribuïdores, perquè les lleis, miracles, no en poden fer, en aquest sentit, si són lleis de reforçament.

Hem de recordar que aquestes set grans distribuïdores han fet que el 1998, que hi havien 95.000 tendes de consum de proximitat..., el 2004 havien passat a 25.000 tendes de proximitat. Això és el model agroalimentari que tenim, el model de la indústria que tenim, que reforça i ha reforçat fins ara a través de la PAC, a través de les polítiques que s'han executat a l'Estat espanyol, però també des de la Generalitat de Catalunya; s'ha reforçat molt més el poder de les grans distribuïdores que no pas el poder de les petites i mitjanes empreses i de petits productors. Aquesta llei ajudarà a reforçar i a invertir una mica els poders, però, sense sancions i sense perseguir les males praxis a grans distribuïdores, aquesta llei de poc ens servirà.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Bienvenidos todos los representantes de las organizaciones del sector. Es indudable que el sector agroalimentario es un sector estratégico y de la máxima importancia. Es evidente también que es un sector complejo y que se ve sometido a los constantes cambios de los hábitos de consumo, a un constante control de la calidad de los productos, a una necesidad de conseguir cada vez más precios más competitivos, a una necesidad de internacionalización de la agroalimentación cada vez más grande. Es un sector que en cifras, en Cataluña, es importantísimo; es el primer sector productivo catalán; es el tercero en exportaciones. Tenemos un alto índice de pymes en Cataluña; la verdad es que también es así en el resto de Europa, más del 50 por ciento de las empresas agroalimentarias son pymes, en Europa. Se factura, en el sector, 90.000 millones de euros en España y un billón total de euros en toda Europa.

Con este panorama tan importante del sector se hace necesario atender a las organizaciones interprofesionales agroalimentarias como herramienta para in-

cidir en el sector. Tenemos que incidir en el sector por medio de las organizaciones para aportar medidas de competitividad, para conseguir que nuestras empresas sean más fuertes, conseguir una interlocución con los operadores más potente; tenemos que aumentar el valor añadido de los productos, conseguir productos de más calidad y competitividad y defender a los operadores de las fluctuaciones de los precios y la manipulación de la demanda y también de los grandes operadores.

Sin embargo, el proyecto de ley que nos presenta hoy el Govern nos parece que es confuso y que tiene un enfoque equivocado. Los objetivos de esta ley, si hemos de atender a la nota de prensa, resalta lo siguiente: «Disposar d'una legislació pròpia que defensi el model agroalimentari català» –usted también se ha referido a esto, señor *conseller*–, «defensar l'existència d'un model propi i diferenciat de comerç de proximitat; un sector que pugui adoptar mesures que consolidin el model propi...» Pues, bueno, Ciudadanos creemos que estos no son propiamente los objetivos de la ley. Los objetivos de la ley son defender –defender– al sector en un mercado cada vez más globalizado, al sector, al mercado y al consumidor, esos son los objetivos de una ley. No un modelo, sino un operador. El objetivo, para nosotros, debe estar en defender a los operadores catalanes, no en defender un modelo que, en sí mismo, no significa nada.

Por eso, en Ciudadanos lo que opinamos es que esta ley no debe añadir complejidad a la tarea de los operadores. Es muy decepcionante que en el texto del proyecto de ley no se aluda en ningún momento a la Ley 38/1994, estatal, sobre esta misma materia. Eso es decepcionante. Podemos hablar, en general, de las leyes europeas, que sin duda afectan, pero por qué omitimos y por qué usted ha omitido aquí, señor *conseller*, hablar de este tema, que afecta directísimamente a los operadores catalanes.

La ley nuestra tiene que tener la visión suficiente como para no provocar confusión en el sector. Y ya hay dudas graves, por ejemplo, en el sector cárnico, cuando se producen las extensiones de la norma para determinados operadores, si cuando se fija una tasa en mataderos para los operadores que operan en todo el Estado, se fija una tasa en los mataderos, cuando tengamos esta ley y se hagan extensiones de la norma para los operadores catalanes, ¿se van a duplicar las tasas para los operadores? Porque, si se van a duplicar las tasas, mermaremos la competitividad de nuestros operadores catalanes, y la mermaremos, por ejemplo, en el sector cárnico, frente a unos productores en Aragón o unos operadores en Aragón que son una directa competencia para aquí, para los catalanes. Y cuando, por ejemplo, en el sector ovino, que solo supone el 3 por ciento, en Cataluña, del total estatal, pero en mataderos va el 10 por ciento del total estatal, lo cual quiere decir que nuestros mataderos están acogiendo gente del resto del Estado, ¿a ellos se les va a aplicar la tasa en mataderos o no se les aplicará? Pues, estas cuestiones deberían estar resueltas aquí, pero no en beneficio del *model propi*: en beneficio del mercado de los operadores, de nuestra competitividad.

Nuestra responsabilidad, señor *conseller*, es que el sector, los operadores, las organizaciones interprofesionales que operen aquí, sean competitivas, que favorezcan al mercado catalán, a nuestros operadores, que lideremos, que tengamos acceso a grandes campañas publicitarias y a los mejores stands en el mundo, en Europa y en el mundo. Y eso es lo que no vemos, una vocación de resolver las cosas, porque parece que estamos legislando con desconocimiento de lo que pasa, mirando más un *model* supuesto que tendríamos y no una defensa del sector, que es lo que nos interesa.

Ciudadanos votará que sí a la tramitación. Mejor dicho, esta no se votará, porque no hay enmiendas a la totalidad, y aportaremos las enmiendas que sean necesarias en la tramitación del texto.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, en el sentit de donar llum verda a l'inici de tramitació d'aquesta llei, algunes reflexions ara, a l'inici, algunes reflexions crítiques i una reflexió estratègica per acabar la intervenció. La primera és, bé, ja ens hi té acostumat el conseller d'Agricultura, que les tramitacions que efectua de la seva àrea, diguem-ne, passen de volada, pel Parlament, una mica vénen ben cuinades abans, tenen –ara mateix, no?– tramitació d'urgència i enmig d'un moment on hi ha desenes de lleis tramitant-se al Parlament, i amb urgència passarà. No podrem saber, en tot cas, si s'hauria pogut portar amb més temps i, per tant, dedicar-hi més temps al Parlament, però, en tot cas, és una manera de fer del conseller d'Agricultura que ja l'hem vist en altres ocasions i que no aspirem a poder-la canviar.

En tot cas, segona reflexió –és així–, segona reflexió inicial, mapa molt sintètic de què ens està passant, o de què està passant. Continuem tenint com a país una malla important de petits i mitjans productors en dificultat permanent, en queixa permanent, en supervivència permanent, a causa d'un mercat molt i excessivament competitiu, molt i excessivament globalitzat i desregulat pel que fa als fluxos de mercat i pel que fa a un sector com és l'agrícola, que té una característica bàsica, que és que produeix arrelat i ancorat a una terra en concret. I a més a més, una malla de petits i mitjans productors que pateixen permanentment l'abús de posició de força del sector de les grans distribuïdores, però també de les grans indústries transformadores, que poden jugar papers positius però també en poden jugar d'asfíxia i d'ofegament del sector productor.

I a més a més, això es combina amb una creixent concentració. És la conseqüència bàsica d'aquesta supervivència bàsica forçada, aquest anar amb l'aigua al coll de molts petits i mitjans productors, una creixent concentració d'aquells que poden concentrar la producció, la indústria de transformació i la distribució. No és en va citar que en el nostre país bona part de la indústria agroalimentària pertany a unes poques empreses: Nestlé, Agrolimen, Danone, Cargill, Cobega,

Panrico, Cooperativa Guissona, Damm, Borges, Bimbo, grup Vall Companys, Freixenet o la Casa Taradellas agrupen un tant per cent enorme de la indústria agroalimentària del país, i va concentrant-se cada vegada més.

Unes reflexions crítiques. La llei deixa, diguem-ne, en una indefinició preocupant, en tot cas, l'obligatorietat o les implicacions que té per al sector de la distribució aquesta Llei de les organitzacions interprofessionals agroalimentàries. És el sector, diguem-ne, que més atempta contra els petits i mitjans productors, que més abús de posició de força fa, però, en canvi, no es requereix en aquesta llei la seva presència en la conformació d'aquestes organitzacions interprofessionals, la presència de totes les baules i, en tot cas, aquesta és la més important que hi sigui, que sigui fixada, el seu paper, les condicions i les regles de joc amb què ha d'actuar.

No especifica tampoc, internament, dins d'aquestes organitzacions interprofessionals, quin equilibri de poder s'hi ha de donar, quina estructura democràtica han de tenir; no especifica en cap moment que hi ha d'haver una estructura paritària on la meitat siguin els productors i l'altra meitat la resta de baules de la cadena de valor en aquest sector, i fa massa remissions a futurs reglaments i a futures ordres i, per tant, deixa en suspens com es resoldran qüestions que, en tot cas, són estratègiques i bàsiques. Si no s'obliga la distribució a ser-hi; si, a més a més, no s'estableix quins són els criteris de govern d'aquestes organitzacions interprofessionals, doncs, pot ser que acabi en no res, tota aquesta regulació, perquè aquells sectors més poderosos, que més ho determinen tot plegat, no hi estiguin condicionats o vinculats necessàriament. No aborda, específicament, la protecció dels pagesos, quan hauria de ser una de les preocupacions principals.

I una reflexió estratègica. Ens cal, i aquesta, diguem-ne, és una llei necessària, però, en tot cas, és impossible que abordi la necessitat de canviar de paradigma, també, en el sector de l'agricultura i de les indústries agroalimentàries. Des de la Fundació de l'Organització Mundial del Comerç fins a la nova redacció, en secret i clandestinament, del tractat de lliure comerç entre Estats Units i Unió Europea, hi ha una seqüència de decisions que es prenen que porten a una desregulació global del mercat en general, però específicament per als productes agrícoles; una desprotecció que converteix el sector agroalimentari en un sector comercial més, com si es produïssin sabates o es produïssin pilotes de futbol. Però resulta que l'agricultura, en les nostres vides, en la nostra societat, juga un paper molt més important; és un pilar de la societat; fa referència a la terra, al paisatge, a la cultura; fa referència a l'alimentació, és a dir, a allò que fa que les societats visquin i pervisquin. És, en realitat, un servei públic en tota regla però que és tractat com un sector comercial més, sotmès a tots els vaivens a què la globalització, el lliure mercat, sotmet qualsevol sector comercial. I això, en realitat, té poc d'estratègic, té poc de país i té poc de futur.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, persones que ens acompanyen del sector per donar el suport en el tràmit d'aquest projecte de llei, a ningú se li escapa que el sector alimentari és el primer sector –i segur que ho preguntéssim al carrer no ho sabrien– d'activitat econòmica del país, molt invisible, sempre, però, segon, que és un sector que ens ajudarà a revisar la Catalunya que es va despoblant, que torna a despoblar-se de l'interior.

I, per tant, aquest model d'organitzacions interprofessionals ha d'anar una mica més enllà de l'objecte propi de la llei, que em sembla molt interessant, perquè les explotacions nostres on hi ha molta, a part de grans indústries distribuïdores o transformadores del sector carni, sobretot... El primari, el secundari i el terciari, pocs sectors tenen aquesta capacitat de sumar. Amb una, diríem, atomització de moltes petites empreses familiars o mitjanes empreses, aquesta serà la clau. I afegint els de distribució. No canviarem el món global, ni canviarem la necessitat de ser massa crítica, i potser vostès seran la massa crítica suficient lobbista, en el bon sentit de la paraula, per poder fer que la gent pugui viure d'aquest sector, fidelitzant la gent al territori i afegint valor afegit a un canvi de model, necessàriament, que haurà d'esdevenir ecològic per ser sostenible a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, i una salutació especial als membres de les organitzacions agràries que avui ens acompanyen i també als membres del departament que, tots junts, han treballat i han elaborat aquesta llei, aquesta llei que avui comença el tràmit parlamentari, que omple un buit legal existent a Catalunya que permetrà que professionals i empreses del sector agroalimentari que es dediquen a la producció, transformació, comercialització i distribució de productes es puguin agrupar en organitzacions per poder competir i enfortir la seva posició, tant a nivell intern com a nivell internacional, per defensar i consolidar un model propi agroalimentari català.

Hi han dos diputats, com la diputada del PP Marisa Xandri, també s'hi ha referit el diputat Quim Arrufat..., com si fos una llei exprés. No és cap llei exprés. Aquesta llei, i ho deuen saber molt la gent del sector, ha estat treballada fa més d'un any entre el sector i el mateix departament. Per tant, un temps normal per elaborar una llei i que avui, doncs, després d'un any de treballs, comença aquest tràmit parlamentari.

També la diputada Xandri, del Partit Popular, ha estat força crítica amb aquesta llei que avui es porta aquí, i nosaltres li preguntem, en tot cas, per què no ha fet cap esmena a la totalitat, o si la impugnarà, aquesta

lleï. Però, en tot cas, preguntin-se si el PP ha impugnat mai altres organitzacions d'aquesta mena en altres que estan fetes i configurades a la resta de l'Estat.

El que cal destacar, sobretot, d'aquesta llei és la resposta del Govern a les demandes del mateix sector, un sector que ha participat activament en la redacció, com he dit abans, i fent propostes concretes a l'articulat. S'ha configurat amb un disseny normatiu de continguts molt flexibles i generalistes, i està adaptat perquè cada sector pugui definir el seu propi model de funcionament en la respectiva organització interprofessional.

Si en la redacció d'aquesta llei, i ho ha dit també molt bé el conseller, ha quedat alguna escletxa, algun serrell per clarificar, modificar o rectificar, hi haurà ara tot seguit el tràmit de compareixences a la Comissió d'Agricultura per poder tornar a escoltar a tothom i poder rectificar, doncs, tots aquells aspectes que hauran quedat poc clars en aquesta llei.

Quines són les finalitats d'aquestes organitzacions interprofessionals agroalimentàries? Doncs, són la millora de la transferència i eficiència dels mercats, la millora i la qualitat dels productes, promoure la investigació i el desenvolupament, promoure la promoció dels productes, millorar la informació als consumidors, desenvolupar accions de millora mediambiental i dur a terme actuacions que permetin l'adaptació de l'oferta a la demanda i l'elaboració de contractes compatibles amb la normativa comunitària. Totes aquestes millores haurien de repercutir en el preu que percep el productor.

I un altre aspecte molt important a què dona compliment la llei és a orientar les produccions agràries a les necessitats del mercat per garantir una oferta agrària més adequada a la demanda, que és un dels principals objectius de la PAC.

Tots estem d'acord que el sector agroalimentari català té un alt valor estratègic, molt important per a l'economia del país; també s'hi ha referit el conseller. És important per la seva participació al PIB, per la seva participació en la balança comercial, pel nombre d'empreses, pel nombre d'ocupats i per la clara vocació internacional dels nostres productes, i el que defensem sobretot, que Catalunya és una regió agroalimentària potent dins la unitat europea i Catalunya no pot renunciar a aquest lideratge. Les interprofessionals, doncs, són una peça indispensable en el món agroalimentari modern.

Aquesta potència productiva té gran varietat de sectors i productes, senyal de riquesa productiva genètica i cultural que ens defineix com a país i forma part del nostre patrimoni. Si fem una mica d'història, veurem que a Europa ja existeix una llarga tradició en organitzacions econòmiques sectorials a partir d'interprofessionals que van sorgir a partir de la crisi mundial de finals dels anys vint.

Els països que en el sector agroalimentari van reaccionar a la crisi van ser els que van crear associacions o integracions de productors i comerciants entorn d'un determinat producte agrari. Actualment, Espanya en té

vint-i-una de creades, amb un gran component d'empreses catalanes entre elles.

Avui, aquestes organitzacions a nivell europeu són veritables grups de pressió per defensar els interessos de tots els implicats en la cadena alimentària. Per això és tan i tan necessària aquesta llei. I en qualsevol cas és evident que els països que no tinguin aquest tipus d'estructura no estaran en condicions per defensar-se en el context d'una creixent competitivitat dels mercats europeus o internacionals agroalimentaris.

Per tant, estarem preparats per a quan Catalunya esdevingui un nou estat d'Europa, tindrem una altra estructura d'estat ben a punt, perquè, com he dit abans, Catalunya no pot renunciar al lideratge agroalimentari.

Gràcies, presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Senyor conseller?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Gràcies, senyora presidenta. Sent conscient que segurament obro torn, voldria deixar clara la posició del Govern en un sentit. He escoltat diverses intervencions de diversos grups parlamentaris en les quals es posava en dubte o es qüestionava i es criticava la tramitació per urgència d'aquesta llei.

En tot cas, dir que el Govern no ha demanat el tràmit d'urgència d'aquesta llei. Voldria que la presidenta ens certifiqués aquesta posició. Desconec si algun altre parlamentari ho ha fet. Però en tot cas crec que, si això és així, que jo no ho he demanat ni el Govern ho ha demanat, aquesta tramitació urgent, doncs, que, òbviament, això es tramitarà, i que poso el departament a disposició del Parlament per a aquelles compareixences, aportacions, etcètera, que puguin necessitar.

La presidenta

D'acord amb el que ha dit ara el conseller, sí que vull confirmar que no s'ha demanat la tramitació per urgència. Per tant, és un tràmit ordinari, com qualsevol altre projecte legislatiu.

Així i tot, conscient que el conseller ha obert torn, si volen poden exercir-lo per un temps màxim d'un minut. Si no, passem al... *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, acabat el debat, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació ordinària.

Interpellació

al Govern sobre els plans de millora de barris i d'àrees urbanes (tram. 300-00304/10)

Passem ara al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els plans de millora de barris i d'àrees urbanes, presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya.

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, aquesta interpellació és sobre el futur dels plans de barri, i ve donada per la preocupació que tenen molts municipis respecte a la continuïtat, o no, d'aquesta Llei de barris.

Aquesta llei, des de la seva aprovació l'any 2004, ha estat un instrument molt útil que ha permès la regeneració d'àrees urbanes, i millorar, també, la qualitat de vida dels seus habitants.

Per això, amb aquesta interpellació, què pretenem, conseller? Amb aquesta interpellació, pretenem un compromís clar del Govern per donar continuïtat a aquesta llei i un compromís no solament des del punt de vista legal, un compromís des del punt de vista real, és a dir, un compromís econòmic de dotació d'aquesta Llei de barris.

I per què és tan important, des del nostre punt de vista, donar continuïtat a aquesta llei? Per l'objectiu que tenen aquests plans de barri, perquè milloren àrees urbanes degradades, i, malauradament, a Catalunya en tenim moltes; hi ha molts barris amb mancances i dificultats.

El fet que el finançament sigui 50 per cent ajuntament, 50 per cent Generalitat, fa que aquest criteri, a l'hora de la veritat, perjudiqui seriosament aquests projectes, que en alguns casos han hagut d'abandonar les seues planificacions perquè la Generalitat no ha complert la seua part, perquè la Generalitat, el Govern de la Generalitat no ha complert amb el seu compromís de ficar el 50 per cent que li corresponia.

I després parlarem sobre aquests incompliments, però cal dir que aquesta llei, de 2004, és molt important, i per això es va crear un fons de foment del programa de barris, i, per tant, per poder ficar-ho a la pràctica, perquè és una molt bona llei, però cal ficar-la a la pràctica. I l'objectiu d'aquest fons és ser l'instrument per a la contribució financera de la Generalitat als projectes d'intervenció integral, prèvia presentació per part dels municipis d'aquest projecte.

I per refrescar una mica la memòria, quines són les condicions per acollir-se a la Llei de barris? Què ha de tenir un barri, una determinada zona, per acollir-s'hi? Doncs, miri, ha de tindre un dels següents requisits. Un procés de regressió urbanística com ara la degradació progressiva de l'edificació, o la deficiència en equipaments, o insuficiència en xarxes viàries, sanejament i espai públic.

Segon, una problemàtica demogràfica causada per la pèrdua o l'envelliment de la població o per un creixement massa accelerat; problemes econòmics, socials o ambientals especialment greus; persistència de dèficits socials i urbans importants, i problemàtica de desenvolupament local.

A Catalunya, tenim 143 projectes, és a dir, 143 barris que necessiten de la intervenció del Govern de la Generalitat, i que, de fet, han estat compromeses o ha estat compromesa la seua intervenció per part del Govern de la Generalitat.

I, miri, conseller, em permetrà que, a l'hora de ficar exemples, que sempre són molt clarificadors, em centri en la meua ciutat, que és Lleida, eh?, és el que jo conec, i ficaré l'exemple referint-me a la meua ciutat.

Miri, a la província de Lleida n'hi ha tretze –tretze–, tretze projectes de barri; tres a la ciutat de Lleida: el barri de Mariola, el barri del centre històric i el barri de Magdalena Noguerola, que ara s'ha fusionat i és Noguerola - Estació - Rambla Ferran.

Miri, Mariola és l'únic que, encara que no està acabat, ha tingut un ritme, diguem-ne, més accelerat, no?, però ens trobem amb centre històric i portal de la Magdalena que pateixen un greu retard per falta de partida pressupostària, senzillament per la falta de partida pressupostària per part del Govern de la Generalitat. Clar, no s'han pogut finalitzar aquells projectes que estaven engegats.

En el cas del centre històric, jo m'hi voldria detenir per la importància que té aquest barri, perquè, miri, ja s'ha aprovat, per part del Govern de la Generalitat, la proposta de la Seu Vella, que és el nostre monument més emblemàtic, com a patrimoni mundial, com a patrimoni de la humanitat, i resulta que el centre històric de la ciutat és el portal, és l'antesala de la Seu Vella. Si nosaltres volem i la Generalitat o el Govern de la Generalitat sembla que també recolza aquesta iniciativa perquè la Seu Vella sigui monument, sigui patrimoni de la humanitat, eh?, l'entrada a aquest monument ha de ser el més digne possible, ha de tindre una entrada digna.

Doncs, miri, resulta que durant trenta-quatre anys de govern socialista a la ciutat de Lleida..., recordo encara l'anterior alcalde, socialista, ho recordo encara, eh?, que, per cert, també va ser diputat al Parlament i a més també conseller d'Agricultura, que va dir que convertiria el centre històric de Lleida en un barri de luxe. Jo convoï el conseller de Territori i Sostenibilitat que vingui un dia a passejar-se per Lleida, jo amb molt de gust l'acompanyaré, i veurà si el centre històric de Lleida és un barri de luxe. Durant anys, l'incivisme, la venda de drogues, la prostitució han estat i continuen estant en aquell barri d'una manera persistent.

Cada any s'enfonsa una casa –cada any s'enfonsa una casa. En una dècada, o sigui, en deu anys, unes 210 cases s'han enfonsat al casc antic. Per tant, aquest és un viu exemple, és un viu exemple de la necessitat de recuperar aquest Pla de barris i de reactivar-lo, aquest és un viu exemple de com necessiten molts barris una actuació decidida per part de la Generalitat.

Però he parlat de Mariola i he parlat del centre històric, però també li puc parlar del barri de Noguerola, exactament el mateix. Tenim unes termes romanes de Remolins, sense fer res; l'arranjament de la rambla de Ferran, que a més de ser del barri és el centre de Lleida, i es troba actualment, aquest barri, en un 15 per cent –un 15 per cent– de la seua execució; un barri a on, a més de tots aquests problemes urbanístics, hi ha problemes d'integració. La integració és clau davant l'arribada a aquest barri de molta població immigrada il·legal; inclús hem tingut fins fa poc una mesquita a on es promulgava el salafisme extremista.

I jo, arribats ja..., després de fer aquesta exposició i d'explicar quina és la situació d'alguns barris..., i, ja dic, jo m'he centrat en els de Lleida perquè són els que conec, no?, però que segurament aquells 143 barris d'altres indrets de Catalunya, doncs, pateixen situacions similars. I jo ja dic, arribat a aquest punt, li pregunto, conseller: «Hi ha alguna esperança per a aquests barris? Són prioritaris aquests barris pel Govern de la Generalitat, conseller?» Perquè moltes vegades dóna la sensació que els municipis de Catalunya els interessin ben poc; dóna la sensació que els municipis de Catalunya, a l'hora de la veritat, són només un instrument per utilitzar-los per a la seua causa rupturista o separatista.

Dóna la sensació –dóna la sensació–, quan vostès parlen d'aquestes suposades eleccions plebiscitàries..., que avui ha assegurat el president de la Generalitat que sí, que sí, que tant sí com si no, les vol fer el 27 de setembre. I quan parlen d'això i quan diuen que aquestes eleccions municipals del 24 de maig són unes primàries i que són una primera volta d'aquelles eleccions autonòmiques del 27 de setembre, jo li dic, conseller, que, des d'aquest partit, des d'aquest grup municipal no estem d'acord en absolut. Nosaltres, amb aquestes eleccions municipals, el que volem és preocupar-nos dels problemes reals de la gent, dels problemes dels veïns; el que volem és que els nostres barris, les nostres ciutats, estiguin en les millors condicions. I per a això, conseller, i per a arribar a això es necessita reactivar aquesta Llei de barris, aquesta Llei de barris que, ja dic, des de l'any 2004, que es va aprovar, que fins a l'any 2010 es van fer coses, però que des de l'any 2010, doncs, sembla que no interessa massa.

Jo li demano, conseller, que doni aquesta mínima esperança, aquesta mínima esperança als barris de Catalunya, i que aposti per aquesta vertebració, per aquesta cohesió social, per aquesta millora urbanística, que només aconseguirà amb aquesta llei i fent la part que li correspon del seu finançament.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt bon dia, diputades, diputats. Diputada Dolors López, bé, procuraré donar-li explicació, eh?, de en quí moment es troben les actuacions que fem en centenars de barris al conjunt de Catalunya, fent-li notar, en primer lloc, que, efectivament, la Llei de barris que es va aprovar el 2004 és un instrument important, no l'únic, que en aquests moments executa el Govern de Catalunya i que va duent a terme. I que al costat de la Llei de barris, del 2004, doncs, segur que hauríem de tenir en compte també la feina que s'ha fet amb programes de rehabilitació de barris iniciats als anys noranta, molt importants, o també un programa molt interessant,

eh?, i que ha anat fluctuant però que, en definitiva, està sent molt i molt ben valorat pel conjunt dels municipis a Catalunya, que és el programa «Reviure les velles ciutats». Per tant, jo li intentaré situar aquestes tres referències concentrant-me en el tema que vostè em pregunta, que és el Pla de barris i l'aplicació del Pla de barris a Lleida.

Fer-li notar, eh?, que en la seva darrera part de la intervenció, aquesta referència al procés, etcètera..., fixi's que el conseller que li parla s'hi refereix en molt poques ocasions, i vostès, que diuen que no els preocupa aquesta qüestió, doncs, obsessivament, en totes les intervencions s'hi refereixen, eh? Per tant, no sé si en té la necessitat que ho comentem; jo, en tot cas, li donaré compte del que fem.

Deixi'm també que saludi el secretari d'Habitatge, que es troba aquí amb nosaltres, eh?, i que és qui lidera la concreció d'aquestes polítiques.

Primera reflexió important, de concepte: quan parlem d'intervencions en els barris, el que justifica aquestes intervencions no és la renovació de les pedres, dels carrers, de les places, dels arbrats; una temptació que a vegades, eh?, pot ser que algun regidor, alguna regidora, algun candidat a alcalde, alguna candidata a alcalde tingui, dir: «És que vull el meu barri més bonic», «És que vull la transformació d'aquest eixample», o «És que vull la modernització de serveis urbans vinculats al clavegueram, a l'enllumenat, al mobiliari urbà...» No, no, no: quan parlem d'actuacions en aquests barris estem parlant d'un problema social i de millorar la vida de les persones. I això té una línia d'atac dels barris que realment són i estan en risc que es trenqui la cohesió social, i té actuacions més tranquil·les amb eixamples urbans de ciutats mitjanes de Catalunya que, doncs, segurament han fet un combinat de millores de la vida de la gent i a vegades també, eh?, de dinàmiques de renovació urbana que en circumstàncies normals s'haurien d'haver finançat amb recursos ordinaris dels ajuntaments. Ho dic perquè aquest és un paràmetre que no hauríem de perdre de vista i val la pena tenir-lo en compte.

Què li ha passat, a la Llei de barris? La Llei de barris s'aprova, efectivament, el 2004 per unanimitat d'aquest Parlament i té una primera fase, uns primers anys d'implementació que realment tothom ha valorat com a molt positius. La primera onada d'aquest Pla de barris funciona i s'implementa bé, però el Pla de barris es col·lapsa l'any 2009 –el 2009–, quan per primera vegada ja hi ha un decalatge espectacular entre el que el mateix Govern pressuposta i el que realment, doncs, els municipis certifiquen i veuen reconegut. I aquest és un primer decalatge que desplaça el model. El primer any és només un decalatge entre els 50 milions d'euros pressupostats i 62, eh?, realment certificats, acreditats. Però és que aquest decalatge no farà sinó augmentar fins a l'any 2011, on el model es col·lapsa i on s'acumulen per primera vegada ja desenes de milions d'euros de deutes que comencen a fer anar malament el món local.

Aquí el Govern de Catalunya podia haver decidit eliminar el programa, perquè s'havia col·lapsat, i no ho va fer, eh? I, en aquests moments, jo recordo que fins i

tot en la meua condició aleshores d'alcalde vaig rebre una carta del secretari d'Habitatge, com qualsevol alcalde de Catalunya amb possessió de plans de barris, on advertíem que des d'aquell moment, si el municipi en concret volia seguir el desplegament del Pla de barris, ho podia fer, però havia d'anticipar el cent per cent del finançament. A partir d'aquí, els ajuntaments estaven advertits i valoraven si seguien o si s'acollien a una pròrroga; aquesta és una dada molt rellevant. El Govern podíem no haver prorrogat aquest programa, tancar-lo i fora; i, com que enteníem que era un programa realment interessant, el que vam fer possible és allargar els calendaris, fer possible que aquells ajuntaments que volguessin guanyessin dos anys o guanyessin fins i tot quatre anys per renovar-ho.

Fer-li notar, en aquest sentit, que molts ajuntaments de Catalunya no estaven en condicions de finançar el seu propi 50 per cent i, per tant, van ser els primers interessats a demanar la pròrroga, i el Govern de Catalunya va ser sensible a aquesta qüestió, entre d'altres coses perquè enteníem que era hora de prioritzar altres programes i altres polítiques segurament socials, eh?, més de xoc, pròpies d'un context de recessió econòmica, més enllà de la reurbanització d'un carrer determinat que pogués servir per a la dinamització econòmica, per a la dinamització comercial, per a la marca de ciutat, etcètera.

Per tant, una primera consideració. Molts ajuntaments ens van dir: «Necessitem prorrogar, perquè hem de reprogramar el nostre ritme inversor.» A vegades alguns ajuntaments podien invertir però no tenien accés al crèdit, entre altres coses, per limitacions que posaria el Govern del Partit Popular. Això ens ha anat passant, aquí. Com ens ha anat passant que alguns ajuntaments sí que tenien una situació financera sanejada i van decidir executar els plans de barris en la part corresponent al municipi i en la part que havia de subvencionar la Generalitat; per exemple, Barcelona.

Vostè ha citat el cas de Lleida. Jo no sé la realitat de Lleida i què va decidir el plenari de Lleida en cada moment. El que sí que li puc dir és que dels tres plans de barris que Lleida tenia, doncs, el primer, eh?, el de la Mariola, a què vostè s'ha referit, té un cent per cent d'execució. Per tant, podríem dir que el grau de compliment és del cent per cent i que, per tant, s'ha complert i s'ha justificat, eh?, per part de l'ajuntament; no tinc cap mena de dubte que el meu apreciat alcalde de Lleida, el senyor Àngel Ros, li'n donarà tots els detalls, cent per cent de justificació d'aquesta actuació. El Pla de barris vinculat al nucli antic, al centre històric, té un nivell de justificació important, més d'un 83 per cent. Això vol dir que, en definitiva, hem avançat i que queda a penes un 16 per cent d'implementació. I, finalment, el de la Magdalena-Noguera, efectivament, aquest és el que es troba més a les beceroles, però, en definitiva, va seguint el seu curs.

Fixi's que mai com ara el Govern havia estat tan compromès amb el desenvolupament d'aquestes polítiques, perquè, entre d'altres coses, haurem liquidat, en aquests anys de govern, en aquests tres anys de govern o quatre anys de govern del president Mas, més de 112 milions de deutes vinculats al Pla de barris. Ens en queden més de 100 per pagar, i pagarem. Fixin-se: ai-

xò deu ser un compromís important, no?, perquè mai s'havien dotat pressupostàriament aquestes quantitats, i els hem resolt i els hem abordat.

Però jo no voldria que es quedés vostè, si vol preocupar-se per aquests barris amb risc d'exclusió social, només amb la lectura del que ens passa allà on actuem a través dels plans de barris, amb aquesta centena llarga, 143 barris de diverses ciutats de Catalunya on estem actuant. Recordin vostès els programes de rehabilitació que es van engegar ja a partir dels anys noranta; uns programes, per cert, que en els barris més sensibles, amb més pobresa, amb més marginació, amb risc d'exclusió social, durant els anys en què hi havia més diners i més accés al crèdit, el Govern de Catalunya va oblidar. Per tant, d'això també en podríem parlar en aquesta cambra el dia que vulguin, eh?, i com aquest Govern ha hagut d'afrontar actuacions en barris molt sensibles que havien cronificat problemes. I dius: «I com pot ser que en els exercicis com l'any 6, com l'any 7, com l'any 8, com l'any 9, com l'any 10, on hi havia pressupost, on hi havia accés a crèdit, on hi havia capacitat de resoldre definitivament problemes estructurals, això no s'afrontés?»

Ahir vaig tenir l'alegria, ja, de tancar el procés al barri de Sant Roc, per exemple, a Badalona; entrega de claus, lliurament de claus, trenta veïns. Culminaven una renovació de més de mil habitatges; més de mil habitatges que s'han hagut d'enderrocar, en substitució de mil nous habitatges. Però és que el barri de Sant Roc podria anar acompanyat d'una reflexió a Can Garcia, a Manlleu, on és imminent que enderroquem històricament, eh?, un edifici amb mil i un problemes, amb ocupacions, amb problemes d'aluminosi, etcètera; una actuació també cronificada des de dècades i que s'afrontarà en els propers mesos d'una forma definitiva. O el barri de Sant Joan, a Figueres –deixin-me que faci aquesta referència a la meua ciutat–, on han començat ja els primers enderrocs, i seguiran, fins a una quarantena, enderrocs i substitucions. O el barri de Ca n'Anglada, a Terrassa; parlin vostès amb els veïns de Ca n'Anglada, a Terrassa, i els diran quins han estat els governs progressistes que s'han compromès amb els conciutadans; vagin a veure aquelles associacions de veïns, i quedarà tothom ben retratat. O vagin a veure..., a Canyelles, etcètera.

En definitiva, un instrument que ha estat realment útil i interessant, com ho ha estat el programa «Reviure les velles ciutats».

En aquest sentit, fer-li notar un aspecte: que totes aquestes polítiques han vingut condicionades, com li explico, pel sobreendeutament, per haver estirat més el braç que la màniga durant alguns anys, per l'excés de motivació, i també, en alguns anys, per la desaparició pràcticament absoluta de l'Estat, que discretament es va anar retirant, eh?, i l'any 12 i l'any 13, discretament es van anar retirant. Un compromís que hem pogut inflexionar a partir de l'any 14 i de l'any 15, com així he reconegut en més d'una ocasió en seu parlamentària.

Per tant, aquest és el retrat, senyora diputada, de la situació, que espero que l'ajudi, doncs, de cara a fer l'anàlisi

correcta del que passa a Lleida, eh?, per si té vostè futures responsabilitats municipals, i, en tot cas, en el conjunt de Catalunya.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta. Conseller, li agraeixo totes les explicacions, però no m'ha contestat la meua pregunta. Jo el primer que li he dit és que el que volia saber i el que li demanava era un compromís clar del Govern per a donar continuïtat a aquesta llei, i vostè l'únic compromís que ha adquirit és el de pagar els deutes. Només faltaria! Només faltaria, conseller.

Com sempre –com sempre–, la culpa és del Govern central, eh?, sempre tenen vostès la «cantinela» que, clar, que no arriben diners, que no sé què. Però, clar, jo abans de presentar la interpellació m'he pres la molèstia de mirar algun document, de mirar alguna cosa, doncs, per també, conseller, poder estar informada, com també ho està vostè, no? I, clar, i resulta que l'any 2012 vostès van dir –això ho ha explicat– que els ajuntaments ja no podrien cobrar, que si algun ajuntament ho volia fer pel seu compte i avançar els diners..., a continuació ha afegit i ha dit: «Bé, és que, clar, alguns ajuntaments no tenien ni diners per a pagar el 50 per cent de la seua part.» Llavors, què els oferien, vostès? Que haguessin de pagar el 100 per cent, quan alguns no tenien ni el 50 per cent? O sigui, estaven venent absolutament fum.

Vostès, des de l'any 2012, els van dir als ajuntaments –parlem clar–: «Si volen alguna cosa ja s'espavilaran, perquè el Govern de la Generalitat no fica un euro més per a aquesta qüestió.» I resulta que aquest Govern de l'Estat tan dolent, que no sé què..., doncs, miri, resulta que gràcies al pagament de proveïdors, mitjançant el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, quan vostès se van acollir al Reial decret de la Llei 8/2013, de 28 de juny, de mesures urgents contra la morositat, van poder fer front a alguns deutes reconeguts també de la Llei de barris. És a dir, vostès no prioritzen els barris, no prioritzen els ajuntaments, donen la culpa –vostè l'acaba de donar, com sempre; tampoc és cap novetat– al Govern central, i resulta que si algun deute d'aquests pendants amb els ajuntaments s'ha pagat és precisament gràcies al Govern central.

Miri, no puc estar més d'acord en una qüestió: és evident que el Pla de barris no és només una qüestió urbanística. Potser no m'ha escoltat amb prou atenció en la meua primera intervenció, però jo he parlat de problemes importants als barris, com drogues, com prostitució, com incivisme, com immigració il·legal; i això no és urbanisme, això són problemes socials, això és cohesió social i això és vertebració social que s'aconsegueix amb una aposta decidida per part del Govern de la Generalitat, entre altres, no?

El cas, la situació real és que des de l'any 2012 no hi ha partida compromesa per part de la Generalitat als

diferents plans. Bé, sí, miri, jo aquí també tinc el pressupost per a l'any 2015; ja ho dic pel que després em replicarà. L'any 2015 en aquest tema hi ha inversions reals, 5.890. Miri, amb això no en tenim prou ni per a un barri de Lleida, i resultat que a tot Catalunya n'hi ha ni més ni menys que 143. Actualment, la Generalitat deu uns 100 milions d'euros pel Pla de barris; ja està bé, ja està bé el seu compromís que pagaran.

Però, miri, al final..., i diu vostè que jo li recordo sempre, o que li ho recordem la gent del Partit Popular, la qüestió sobiranista. Són vostès, són vostès els que diuen una vegada sí i una altra també que aquestes eleccions municipals són unes primàries. Nosaltres no ho diem; nosaltres el que diem és que s'han de preocupar dels problemes reals de la gent, i els problemes reals són tenir uns barris cohesionats, uns barris on la qualitat de vida de les persones sigui digna i on la gent pugui viure en pau. I per tant, plantegem aquestes municipals des d'aquest punt de vista.

Quina classe de compromís es pot tindre amb els ajuntaments amb un deute superior de 100 milions d'euros? Set convocatòries –set convocatòries– hi ha hagut del Pla de barris; 143 projectes d'intervenció, dels quals n'han finalitzat 31, amb el qual resulta que tenim 117 municipis la majoria dels quals encara no han cobrat. Per tant, li torno a repetir la mateixa pregunta: aposten realment pel Pla de barris? Li donaran continuïtat? Miri, aquesta és una decisió política, eh?, i és fàcil contestar «hi apostem» o «no hi apostem», no «pagarem els deutes». Només faltaria. «Apostem» o «no apostem pel Pla de barris». I no vinguin com sempre amb la cantarella del Govern de l'Estat, perquè ja li ho he demostrat amb números i li he demostrat què va arribar del Fons de proveïdors precisament per a aquesta qüestió.

I ara no em digui una altra vegada que sempre trec el mateix, però és que es veritat. O sigui, quan un govern té unes prioritats –té unes prioritats– i pren unes decisions polítiques; té uns diners, té un pressupost, i aquell pressupost el destina a allò que creu convenient. Vostès no han cregut convenient destinar una part del pressupost al Pla de barris, als municipis de Catalunya, i, en canvi, han considerat convenient, doncs, gastar-se 10 milions d'euros per ficar unes urnes un dia al carrer, un dia 9 de novembre de l'any passat

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

...han tingut diners per a obrir ambaixades arreu del món, i això que tampoc no els han fet massa cas, no? Quan el president de la Generalitat ha sortit de visita pel món mundial no ha set gaire ben rebut. Però, bé, vostès en tot cas persisteixen i continuen obrint ambaixades, no?

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

Per tant, conseller, hi ha un refrany que diu «obras son amores y no buenas razones». Si vostè de veritat vol apostar pels barris, si vostè de veritat vol apostar pels municipis de Catalunya, obras son amores, i no totes les raons que vostè m'ha donat i que a l'hora de la veritat es queden en aqua de borrajas.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyora diputada, a vostè li sembla que al conseller Vila o que al conseller Recoder no els hauria agradat promoure una vuitena convocatòria del Pla de barris? A vostè li sembla que nosaltres estem allà al despatx i diem: «Com podem mirar de quedar malament amb la gent», eh?, «com podem mirar de reprogramar solucions que veiem que a curt i mitjà termini són necessàries?» Ens asseiem allà amb els nostres equips de col·laboradors: «Vejam, com ho podem demorar, això?» A vostè li sembla que té sentit, això? Eh que no?

Vostè diu: «Escolti, em pot declarar un compromís ferm amb relació al Pla de barris?» Vostè vol compromís més ferm que hàgim liquidat deutes que no havíem contret nosaltres per valor de més de 100 milions d'euros –més de 113 milions d'euros? Vostè vol compromís més ferm que la confirmació per part del conseller, per part del mateix president en control parlamentari, per part del secretari d'Habitatge, que ha dit públicament i per escrit que facilitarem tots els instruments necessaris per fer possible la pròrroga perquè els ajuntaments puguin reprogramar? Diu: «Oh, és que els donarà a alguns ajuntaments que ja admeten que no ho podien finançar.» Depèn. Depèn de la situació financera de cada municipi. Alguns ajuntaments, advertits d'això, no es van endeutar més. D'altres, si tenien una situació financera, doncs, sanejada, seguien actuant en funció de la seva prioritització de programes d'actuació municipal i de programes de govern. I això és així i ha estat així a tots els ajuntaments de Catalunya. I si vostè parla amb els alcaldes de Catalunya li diran que es van sentir reconfortats en la mesura que ja sabien amb què podien comptar i amb què no. I a partir d'aquí el món local i el Govern de Catalunya han reprogramat les seves prioritats i ens hem concentrat en el que els havíem de concentrar. De totes maneres, la feina que s'ha fet és moltíssima. Després si tinc un minutet li ho detallaré exhaustivament.

Vostè diu: «La culpa és del Govern central.» Jo no he dit en cap moment, que la culpa és del Govern central; el que jo li dic és que per entendre un problema s'han de posar i descriure totes les variables, sense partidismes, sense sectarismes. Jo no dic que la culpa és del Govern central, jo dic que, a l'hora d'entendre què ens passa, vam tenir uns governs..., primer un parlament que va prendre una decisió per unanimitat molt ben

presa, una decisió del Govern tripartit inicialment molt i molt positiva, reconeguda per tothom, com va ser la implantació dels primers plans de barris i les primeres convocatòries, i un problema, eh?, de govern, i és que a partir del 2009 no acompanyen l'ambició del discurs amb la consignació pressupostària i porten al col·lapse aquest programa, el mateix Govern tripartit. Fixi's si procuro ser precís. A partir d'aquí, un context de recessió econòmica, un context de sobreendeutament i la retirada del finançament de l'Estat ens porten a aquesta situació crítica. Jo no puc eludir que el paper de l'Estat, doncs, en aquest sentit ens va fallar durant un bienni. Ja prou que en sóc, sospitós de ser massa amic del Govern de l'Estat.

Han de dir les coses com són, amb tot el rigor, amb tota la precisió, perquè són dades objectives, com li he reconegut que això ha inflexionat i que a partir de l'any 14 i de l'any 15 el comportament del Ministeri de Foment amb relació a l'habitatge i a les polítiques de foment de rehabilitació s'ha tornat a refer. I en aquests moments ja tenim, doncs, una aportació milionària; ara parlo de memòria, no li voldria ser imprecís, però que ja depassa els 42 milions d'euros i que s'incorporen als fons que incorporem el Govern de Catalunya en aquestes polítiques –per cert, la comunitat autònoma que dedica més diners a aquestes qüestions del conjunt del l'Estat, eh? Per tant, no vull fer comparacions que ens distraïrien de l'objecte, però, en tot cas, és rellevant que ho tinguem a veure.

El Govern no hi fica un euro més? El Govern hi ha ficat molts milions d'euros i n'hi continuarà ficant. A Lleida, el 2014, 37 milions d'euros –home, no deu ser una aportació menor–; a Lleida, el 2015, 15 milions d'euros, eh? Anem fent, no hem parat. Però fixi's, eh?, que al costat d'això, en els barris més sensibles de Catalunya el full de serveis és de compromís del Govern de Catalunya: Sant Roc, Badalona, com li deia, ahir es lliuren les claus dels darrers vint-i-cinc habitatges que s'acabaven de finalitzar, una actuació iniciada l'any 1998; el mateix podríem dir a Arraona, Sabadell, unes actuacions iniciades l'any 2011 i que nosaltres culminarem; o a Trinitat Nova, amb remodelació de més de 607 habitatges; o a Canyelles; o al barri del Bon Pastor, etcètera. En definitiva, eh?, actuacions arreu de Catalunya, prioritant allà on realment tenim problemàtiques més sensibles i que demanen el concurs actiu del Govern.

Es quedi vostè amb el compromís del Govern que el Pla de barris és un bon instrument, que és ordenat liquidar el que devem, ajudar els ajuntaments que no comprometin despeses financeres que després no puguin finançar. I al costat d'això, tan aviat com es pugui, aquest Govern de Catalunya traurà noves convocatòries del Pla de barris i, si m'ho permet, permeti'm que sigui jo mateix qui la signi. Així ho espero.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la ciutat de Barcelona.

Interpel·lació

al Govern sobre la ciutat de Barcelona
(tram. 300-00301/10)

La presenta el Grup Parlamentari Socialista i té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, permetin-me saludar també els membres del Grup Municipal Socialista a l'Ajuntament de Barcelona que ens acompanyen avui i la resta de persones que bé des del públic o a través dels mitjans que ofereix el Parlament de Catalunya puguin estar seguint la sessió.

Deixin-me dir, en primer lloc, que la meua intenció i la del meu grup en encetar aquesta interpel·lació és tenir un debat sincer sobre la situació de la ciutat de Barcelona, que, evidentment, no pot ser un debat complet i prou aprofundit perquè el temps disponible ho impedeix i perquè, a més, la quantitat de temes seria inabastable, perquè la ciutat de Barcelona, com passa amb el conjunt de la societat catalana o qualsevol societat complexa avançada, té multitud de problemes i de reptes que cal abordar. I per tant, l'enfoc que volia donar-li a la interpel·lació és sobre els dos principals reptes que crec que afronta la ciutat de Barcelona: en primer lloc, el repte de generar ocupació i, per tant, de combatre l'atur, i, en segon lloc, el repte de reduir les desigualtats i, per tant, requerir l'actuació del conjunt dels poders públics perquè això sigui possible, com en el fons mandata l'article 9.2 de la Constitució espanyola i l'article que ara no recordaré de memòria de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Però, en qualsevol cas, els poders públics tenen un mandat per remoure les traves a la igualtat plena i efectiva entre ciutadans i ciutadanes.

També li vull dir d'entrada que abordem aquest debat sense la intenció d'atribuir tota la responsabilitat al Govern de la Generalitat de Catalunya sobre aquestes qüestions. Ni els problemes van aparèixer en el moment en què les socialistes vam deixar de governar la ciutat de Barcelona, ni els problemes li exigim que desapareguin, completament almenys, en el moment en què aquest Govern de la Generalitat de Catalunya acabi, diguem-ne, el seu mandat, cosa que, a més, sembla que seria difícil per tal com la legislatura aborda els seus últims compassos.

Una petita o succinta anàlisi de situació. El que li diré no vol ser, diguem-ne, una descripció catastrofista de la situació; creiem que Barcelona té molts punts forts sobre els quals pot basar una millor i més profunda sortida de la crisi, especialment amb l'ajuda d'altres administracions i d'altres governs, com aquell en el qual vostè es troba i, per tant, és una descripció purament de dades que, d'alguna manera, il·lustren quina és la situació.

Hem passat de 106.000, gairebé 107.000 aturats registrats al maig de 2011, als actuals 100.000 al febrer de 2015. Podríem discutir sobre les raons. És veritat que s'ha creat ocupació, és veritat també que hi ha hagut un efecte de desincentiu sobre el fet de formar part

dels registres de l'atur, però aquesta és la situació. Per tant, més de cent mil persones a l'atur i registrades a la ciutat de Barcelona al febrer. Els aturats sense prescripció han augmentat un 18 per cent en quatre anys, si ho mesurem del maig de 2011, també, al febrer de 2015. Per tant, n'hi ha ara 48.500 aproximadament. La taxa d'atur juvenil és del 35,9 per cent el primer trimestre del 2015 i hi ha 13.000 joves menors de trenta anys en situació d'atur a la ciutat de Barcelona. Hi ha 43.800 persones aturades de llarga durada, de les quals 25.800 són de molt llarga durada, de més de dos anys a l'atur.

S'han produït determinats canvis en l'estructura social de la ciutat que haurien de ser causa de preocupació. Si ho comparem entre l'any 2008 i el 2013, les rendes baixes han passat del 21,7 per cent de la població barcelonina al 41,8 per cent; les rendes mitjanes, del 58,6 per cent al 44,3 per cent, i atenció a aquesta dada, perquè també és significativa, les rendes molt altes han passat del 7,5 per cent al 10,7 per cent –en plena crisi, eh? Per tant, hi ha un fenomen a destacar, que és l'empobriment de la població barcelonina. La renda *per capita* s'ha reduït un 14 per cent en termes reals respecte a l'inici de la crisi; ara està al voltant dels 18.700 euros. Hi havia, l'any 2011, 297.200 barcelonins que vivien sota el llindar de la pobresa –no li puc donar dades més recents perquè l'enquesta de condicions de vida es farà el 2016, la nova. La renda disponible del barri amb més renda de la ciutat de Barcelona era 4,3 vegades la del barri amb menys renda l'any 2008 i ara, diguem-ne, el darrer estudi que es va fer, el 2013, aquest multiplicador és que ara és 6,3 vegades més alta en el barri de major renda respecte al barri de menor renda.

I això es deixa veure també en una qüestió, crec, que hauria de ser de la preocupació de tots, que és en la caiguda de l'esperança de vida, eh? Ha caigut en general a la ciutat de Barcelona, però ha augmentat la diferència d'esperança de vida que existia abans, però s'ha vist significativament ampliada aquesta diferència entre els barris de menys renda i els de més renda. Ara hi ha nou anys de diferència d'esperança de vida entre els barris de menys renda i els de més renda.

Li podria parlar de la pobresa infantil –les dades les coneix–; estem parlant del 20,4 per cent dels infants menors de setze anys que viuen per sota del llindar de la pobresa, estem parlant que un 15 per cent viuen en llars que no poden mantenir l'habitatge a una temperatura digna; per tant, li podríem parlar de la pobresa energètica. Li podríem parlar de la crisi habitacional, no només pels desnonaments, que també, sinó també per la situació que travessen els pisos protegits, que en molts casos queden buits per diferents, diguem-ne, trampes econòmiques en què es veuen atrapatats els qui se'ls podrien adjudicar, i també per la situació dels pisos buits a la ciutat.

Nosaltres en el fons el que exigim al Govern de la Generalitat de Catalunya és que faci la part que li correspon; si cal, amb el sobreesforç que indicaria una autèntica voluntat política i una autèntica determinació d'abordar aquests problemes a la ciutat de Barcelona, però no fora de les seves competències ni de les res-

pensabilitats que pugui tenir. Nosaltres voldríem que invertissin el que correspon en ocupació a la ciutat de Barcelona, perquè, miri, les aportacions que s'han fet, les transferències corrents de la Generalitat a l'Ajuntament per a polítiques actives d'ocupació, han passat del 21 milions que transferien el 2011 fins als 5,2 milions actuals, eh?, de 21 a 5,2. Jo crec que això també indica una priorització, tot i comprenent la situació pressupostària en què ens trobem.

Barcelona també necessita l'ajuda de la Generalitat, que és, en el fons, a qui li correspon en la part que li correspon fer-ho, pel que fa a garantir l'accés amb igualtat a educació, serveis socials i residencials i, per tant, per acabar de fer els equipaments de proximitat que estaven conveniats, tant en salut d'atenció primària..., li podria parlar del CAP de la Vila de Gràcia, de Carreras Candi i Joan de Sada, d'Isabel Roig, del CAP de l'illa d'equipaments del mercat del Guinardó, del nou Centre de Salut Mental de Gràcia, del CAP del Parc i la Llacuna, del CAP de la Barceloneta, del CAP de Casc Antic - Rec Comtal, del CAP de Vila Olímpica, i li podria parlar també dels serveis que cadascun d'aquests ambulatoris o CAP tenen i dels serveis d'urgències, urgències nocturnes, etcètera.

Els equipaments hospitalaris, per exemple l'Hospital del Mar, que és veritat que se'n va aturar l'obra un mes abans de les eleccions de 2010, però vostès van tenir cinquanta mesos per reprendre-la i no ha estat fins que l'Ajuntament de Barcelona ha avançat diners que s'ha reprès.

Li podria parlar també de l'ampliació de l'Hospital Clínic, del nou edifici de consultes externes de l'Hospital de la Vall d'Hebron o de la necessitat de recuperar els nivells de transferències corrents per al Consorci Mar Parc de Barcelona que hi havia l'any 2012.

També li podria parlar –i, de fet, ho estic fent– respecte als equipaments de gent gran. Hi ha un autèntic dèficit a Barcelona pel que fa a les residències i equipaments de gent gran, i crec que cal construir i posar en marxa les residències del Parc Sanitari Pere Virgili, de Can Ferrero, de les Casernes de Sant Andreu, de Benavent - PERI Bacardí, i buscar també solucions a les altres tres residències pendents a Barcelona.

També dels equipaments i recursos en matèria d'ensenyament. Cal tornar a situar les transferències corrents al Consorci d'Educació de Barcelona al nivell de 2012; destinar els recursos necessaris per al correcte manteniment del servei de beques menjador –crec que això és especialment sensible si tenim en compte les dades que existeixen sobre la malnutrició infantil–; equipaments educatius com l'Institut Fabra i Coats, de Barcelona, l'Institut Viladomat, l'Institut Angeleta Ferrer, l'Institut Vallcarca; la dotació del finançament necessari per al manteniment de les escoles bressol municipals –això no és un problema exclusiu de Barcelona, però a Barcelona el dèficit de places segueix sent notable i és un problema a cada període de matriculació–, i la dotació del finançament necessari per al funcionament de les escoles de música municipals.

També necessitem eines per a la gestió del turisme. El turisme té un impacte netament positiu sobre l'econo-

mia de la ciutat de Barcelona i sobre l'economia catalana, però també té externalitats negatives. Vostè coneix la proposta del Partit dels Socialistes de Catalunya respecte a la gestió per part de Barcelona de l'impost més conegut com a «taxa turística», i també la nostra reclamació que es pugui destinar no només a la promoció turística, sinó a resoldre o compensar d'alguna manera aquestes externalitats negatives de què parlàvem, que es donen sobretot en aquells barris amb major concentració d'activitat turística. També la possibilitat que Barcelona pugui decidir augmentar l'import o, diguem-ne, el gravamen sobre el turisme i posar-la, per exemple, al nivell d'altres grans ciutats europees que també són atractives des del punt de vista turístic.

La qüestió dels comerços emblemàtics. Jo crec que s'hi podria fer més i que és un patrimoni que cal protegir i que la Generalitat de Catalunya podria ajudar a protegir-los.

També la qüestió del transport, que, tal com veig que el temps transcorre, la hi hauré de plantejar a la rèplica. Però, en definitiva, del que es tracta és que hi hagi i sigui visible i es noti en la vida dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona una major implicació de la Generalitat de Catalunya en aquells problemes que resten pendents de resoldre.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Ferran Pedret, diputat, bé, procuraré que en la meua condició de conseller de Territori no esbiaixi excessivament la resposta que li donaré. Vostè fa una visió general de com va la ciutat i formula una petició, en definitiva, de compromís del Govern de Catalunya amb la ciutat de Barcelona. No podria ser d'una altra manera, eh?: si Barcelona va bé, Catalunya va bé, no? També vull pensar que, quan Catalunya va bé, Barcelona també va bé, no? Aquest és un plantejament ja fet històricament des de fa molt de temps, no?: ja els homes del catalanisme del nou-cents, eh?, tenen clara la idea de la Catalunya ciutat, i avui sabem que si volem guanyar una gran posició al món, doncs, és molt important que aquesta «megàpoli» barcelonina ens situï en les coordenades en què competeixen les grans regions, les grans ciutats del món.

Barcelona és una ciutat, efectivament, amb 1.600.000 habitants, estrictament, i amb més de tres-cents mil arbres; no ho perdem de vista, eh? Perquè amb una perspectiva general, efectivament, hauríem de descriure la presència de centenars de milers de catalans, d'espanyols, d'italians, de pakistanesos, de xinesos, de francesos, de marroquins –fins a 149 nacionalitats–, però també de plàtans, de lledoners, eh?, etcètera, que fan possible una qualitat de vida exemplar i que, per tant, formen part de la vida a Barcelona.

A mi m'agrada entrar així perquè fixi's que, després de la història d'èxit que suposa el 1859 el pla Cerdà, el model de Barcelona des del punt de vista de l'ordenació i de l'urbanisme és un model d'èxit. I aquesta és una ciutat atractiva, una ciutat atractiva que ha de poder continuar exercint la seva condició de capital de la catalanitat, inqüestionable, però també de ciutat universal, eh?, de ciutat amb vocació de tenir el seu lloc al món, no? I aquest és un aspecte que jo el voldria destacar, perquè té a veure amb els dos focus d'interès que vostè planteja en la seva pregunta: com garantim que Barcelona sigui una ciutat d'oportunitats i es pugui generar ocupació i, alhora, com fem possible que ningú no quedi enrere, en definitiva, que les polítiques socials acompanyin les persones que no poden seguir.

Jo li diria que és important també que Barcelona pugui continuar sent –ho ha estat durant molts anys i ho ha de continuar sent– laboratori d'experiències urbanes. I en aquest sentit fixi's que en la renovació, per exemple, de tots els catàlegs d'elements de paviments, de mobiliari urbà, en la renovació i en la implementació i supressió de barreres arquitectòniques, en moltes decisions d'actuació urbanística que s'han anat prenent històricament, ha exercit de model, eh?, per al conjunt del teixit urbà a Catalunya. Ara, amb el desafiament de l'agenda de convertir la ciutat en una ciutat compromesa des del punt de vista *smart*, des del punt de vista verd, doncs, jo crec que també ha de poder continuar sent laboratori de polítiques urbanes.

És una ciutat, la ciutat de Barcelona, que s'ha fet a ella mateixa, malgrat i no gràcies a l'Estat, i això és així. I ara, eh?, totes les anàlisis ens confirmen que, per poder competir en la primera divisió des del punt de vista planetari, Barcelona necessitaria ser capital d'estat, necessitaria ser com una capital d'estat. Dius: això pot tenir moltes solucions, i alguns vells estats-nacions tenen a efectes pràctics bicapitals i reparteixen, eh?, s'organitzen; d'altres no, senzillament, doncs, tot ho concentren a la seva capital nacional. Barcelona, eh?, per reforçar aquesta posició a nivell planetari necessitaria, efectivament, ser també capital d'estat, i, per tant, aquest és un aspecte important.

Jo li ho dic perquè, a l'hora d'entendre què hem de fer per generar condicions que permetin l'activitat econòmica, és evident que tenim colls d'ampolla que tenen a veure amb l'Estat. Algú pot entendre que els darrers vint-i-cinc anys no s'hagi invertit ni en un sol quilòmetre més de via de ferrocarril convencional? Això no afecta la qualitat de vida dels barcelonins?, les oportunitats econòmiques dels barcelonins?, la qualitat de l'aire dels barcelonins? Fixi's que, quan avaluem i diem que la ciutat de Barcelona en aquest mandat municipal ha fet una magnífica feina des del punt de vista de pacificació del trànsit, la ciutat de Barcelona continua tenint un problema. Quin és? Que no ha resolt l'accessibilitat a la ciutat de Barcelona i que, per tant, en l'entorn metropolità es continua entrant a la ciutat amb vehicle privat; malgrat que hem reforçat el transport públic, malgrat que la valoració del transport públic és bona, però continuem quedant amb déficits de qualitat de servei, vinculats concretament al servei de rodalies. Aquest és un aspecte.

O els dos elements segurament més estratègics, no?: la relació amb el mar i l'optimització de l'aeroport de Barcelona, o l'aeroport del Prat, aquestes dues instal·lacions absolutament fonamentals per al progrés econòmic dels barcelonins i del conjunt dels catalans, encara incomplertes, eh? Barcelona sense el mar no s'entén, no s'explica. El Quixot, quan trepitja Barcelona per primera vegada, el primer que l'admira és el mar, eh?; la primera vegada que veu el mar, el veu a Barcelona, el Quixot.

Fixi's que en aquest sentit el port de Barcelona continua tenint incomplerta la seva accessibilitat. Tenim en obres, en obres que avancen amb una timidesa realment preocupant, els accessos viaris del port de Barcelona, i tenim per començar els accessos ferroviaris al port de Barcelona. Això és feina, eh?, senyor diputat; això és feina, són oportunitats directes. No, no és política de subsidis, etcètera, no, no, no, això es feina, que és el que ens demana la gent: accessos al port de Barcelona, viaris i ferroviaris. Fem-los ja, perquè en depèn la competitivitat de tota l'Àrea Metropolitana de Barcelona i de bona part del conjunt de Catalunya.

Com ho és resoldre definitivament la connectivitat amb l'aeroport de Barcelona. L'aeroport de Barcelona, que genera més del 50 per cent dels beneficis de tota la xarxa del sistema AENA, més del 50 per cent de beneficis abans d'impostos, i que, en canvi, eh?, no acaba de tenir la competitivitat ni el confort que hauria de tenir per als ciutadans que el fan servir; més de 38 milions, l'any passat, de ciutadans que el van fer servir. Fixi's que aquest és un tema important.

O, per parlar de cultura, aquest conflicte que tenim amb relació a la futura biblioteca provincial. Escolti, ens hi posem o no ens hi posem?

Tot el conjunt de l'Estat espanyol aposta per la ciutat de Barcelona? Diu: «Home, i el Govern de la Generalitat?» El Govern de la Generalitat hem procurat ser aliats de la ciutat de Barcelona, i ho hem estat en unes circumstàncies d'extrema dificultat. Fixi's vostè que encara l'any 2012 la Generalitat devia més de 226 milions d'euros a la ciutat de Barcelona; en aquests moments el deute pendent és a l'entorn dels 75 milions.

Continuen vigents diversos plans de barris: barris del Bon Pastor, Trinitat Nova, Canyelles, etcètera, que es van implementant, com han continuat vigents en el quadrienni 11-14 diverses iniciatives vinculades a la rehabilitació, a suport a les famílies per accedir a l'habitatge, etcètera. En aquests moments tenim més de cinc mil famílies subsidiades, eh?, per fer possible el manteniment i la conservació de la seva «vivenda» a la ciutat de Barcelona. És molt o és poc? En el debat polític barceloní ha sortit. Segurament és insuficient, però és molt important.

I, per tant, el Govern de Catalunya ha procurat treballar per crear condicions per a l'activitat econòmica i ha procurat també ser-hi present des del punt de vista d'evitar que les famílies patissin en carn pròpia les conseqüències de la recessió.

En matèria d'inversió, el Govern de Catalunya podíem haver aturat moltes obres que al final hem remuntat, i la

icona d'aquestes obres és la línia 9 del metro. Aquesta és la icona, perquè pensi vostè..., i, si tingués la perspectiva del programa d'inversions, que no té per què saber, del Govern de la Generalitat o del Departament de Territori, descobriria ruboritzat que el pressupost de la Generalitat del Departament de Territori i Sostenibilitat és de 1.600 milions d'euros i la línia 9 del metro n'acabarà costant prop de 6.000; una línia 9 del metro, prop de 6.000 milions d'euros, i en aquest sentit el pressupost per a tot l'exercici 2015 és de 1.600 milions. Malgrat això, el Govern de Catalunya hem volgut rematar la feina i connectar l'aeroport, el Prat, l'Hospitalet, amb el centre de Barcelona –de fet, amb zona universitària–, i vam aixecar 189 milions d'euros, que en aquestes circumstàncies això ha estat una consecució ciclòpia. I, a més a més, no hem dit només això: hem dit que, tan bon punt culminem aquesta feina, seguirem i portarem el metro a Zona Franca.

A partir d'aquí ja es veurà; perquè fixi's una cosa, eh?, pel que a vegades diem dels bons i els mals governs: enguany, a banda d'aquests 189 milions d'euros que fem possibles per tirar endavant l'L9, hem hagut de pressupostar i preveure 249 milions d'euros per pagar canons d'estacions, neteja i manteniment d'estacions que tenim tancades. Sap què costaria resoldre definitivament la connectivitat entre l'AP-7, l'autopista que ens ve de França, de la frontera, i el sistema Blanes-Lloret; per tant, construir un túnel entre Maçanet i el sistema Blanes-Lloret? A penes 200 milions d'euros. I el Govern de Catalunya porta dècades sense poder resoldre aquesta actuació.

Per tant, fixi's que quan tenim una perspectiva general, doncs, hem de fer que aquesta Catalunya ciutat realment sigui mallada, ens funcioni, sigui integrada. Perquè per a Barcelona és important resoldre un país mallat. Perquè la competitivitat, per exemple, del port o de l'aeroport de Barcelona, sabem que depèn de tot un hinterland realment interconnectat amb la ciutat de Barcelona; que, de fet, arriba a Saragossa, o arriba a Tolosa, o arriba a Montpeller, eh? I, per tant, aquí estem fallant, i això perjudica la competitivitat de la ciutat de Barcelona. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Li podria detallar –veig que estic fora de temps– moltes més actuacions: en matèria d'ensenyament, en matèria de benestar, en matèria de sanitat, de CAP –vostè s'ha referit al de la Vila de Gràcia– que estan en procés de culminació i que l'any que ve han de ser realment una realitat. Però, en definitiva, jo li diria que el marc general és que el Govern s'ha concentrat i ha proposat ser aliat de la ciutat de Barcelona; que, a més a més, s'han creat i s'han pres moltes decisions que fan possible crear condicions econòmiques per a la reactivació, i que hem procurat, doncs, acompanyar les famílies, eh?, que estaven en una situació de dificultat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'Il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, deixi'm començar amb una, diguem-ne, petita broma: diguem «rerepaís», en lloc de «hinterland», i així contribuïm a normalitzar l'ús del català en tots els àmbits.

Vostè ha fet diverses referències al transport. I feia referència a la línia 9, línia 10 del metro, i em deia que descobriria potser amb rubor els costos d'aquesta línia. Els conec, malgrat que no estigui a la Comissió de Territori i Sostenibilitat. Però diguem-ne que en aquest cas el rubor hauria de ser compartit, perquè el disseny de la línia, potser no prou ben avaluat, es va fer per part d'un govern de Convergència i Unió, i crec que algunes de les mancances d'avaluació sobre els possibles impactes econòmics i la possibilitat real de desenvolupar aquella línia tal com s'havia planificat s'arrossegueu des d'aleshores.

En tot cas, el que nosaltres estem dient, referit a la ciutat de Barcelona, és: evidentment, volem que es completi la línia 9, i amb tots els seus ramals, no?, però hi ha una autèntica prioritat, que és la dels barris de la Marina i la Zona Franca, eh?, la Marina del Prat Vermell, la Marina del Port, etcètera. És un dels escassos indrets de Barcelona on no hi ha, diguem-ne, cap altra alternativa de transport públic que no sigui l'autobús. Per tant, com hi ha una població que ho necessita per desplaçar-se, doncs, crec que hauria de ser una absoluta prioritat.

Mirin, jo no amago la responsabilitat de l'Estat en les inversions d'infraestructures, connexions ferroviàries, connexions viàries, en la qüestió de l'aeroport, etcètera. Però el que és cert és que la Generalitat de Catalunya aportava 330 milions al transport públic l'any 2011, i ara, any 2015, 282 milions. L'Estat també ha tingut una caiguda de 39 milions d'euros, eh?, des del 2011.

Però, clar, hi ha d'haver una voluntat política de solucionar això, de la mateixa manera que vostè em feia, diguem-ne, referència al recolzament a les qüestions i als equipaments culturals de la ciutat, i la realitat –sentir-li-ho, conseller– el desmenteix. Caldria tornar als nivells de 2012 perquè jo em pogués creure això. Perquè el Consorci de l'Auditori, 2,4 milions d'euros menys; el Consorci del Palau de la Música, 0,4 milions d'euros menys; el MNAC, 2,5 milions d'euros menys; el Macba, 0,9 milions d'euros menys, etcètera. Així també amb el Consorci del Mercat de les Flors, el Gran Teatre del Liceu, la Fundació Teatre Lliure, etcètera.

Nosaltres, en el fons el que estem reclamant..., ja li ho deia, eh?, i em sap greu que hàgim entrat, encara que sigui educadament, en una qüestió d'atribució de diferents responsabilitats. Però és que el que es necessita és que el Govern de la Generalitat torni a actuar amb autèntica determinació a la ciutat de Barcelona, que satisfaci el deute que té amb els ajuntaments en general, però que sigui conscient del deute que té, especialment, amb la ciutat de Barcelona. És probable que vostè em digui en la rèplica que les xifres que jo ara li donaré són discutibles, però ja li avanço que el fet que vostè me les pugui discutir o pugui haver-hi una certa confusió amb les xifres demostra fins a quin punt ha arribat la situació de deute de la Generalitat de Catalu-

nya amb l'Ajuntament de Barcelona. Volem que es posin a zero el deute comptable i el deute real que manté la Generalitat de Catalunya amb l'Ajuntament de Barcelona.

Miri, el govern municipal reconeix que la Generalitat deu, a 31 del XII de 2014, 170 milions d'euros a l'Ajuntament de Barcelona: 103,6 milions d'euros de deute vençut, 44,8 milions d'euros de deute no vençut i 21,8 milions d'euros que l'ajuntament considera com a deute però la Generalitat no els reconeix, eh?, 4,4 de la Llei de barris, 13 del servei d'atenció domiciliària de la dependència, 2,8 del Fons de cooperació local i 1,6 del Fons de cooperació local de 2014 –la dada que li he donat abans era de 2013.

Per tant, han de fer les modificacions pressupostàries que siguin necessàries per tal d'evitar que hi hagi un mal tracte a la ciutat de Barcelona. Perquè hi ha un greuge comparatiu. És a dir, la situació que existeix a la ciutat de Barcelona és curiosa, si més no, perquè està fent una tasca de finançament de la Generalitat, o bé avançant diners, o bé comprant, adquirint determinats solars o edificis de la Generalitat de Catalunya, o bé a través d'una multiplicitat de, diguem-ne, esquemes administratius i financers, en què al final els ciutadans i ciutadanes de Barcelona en surten objectivament perjudicats, perquè no es poden dur a terme totes les actuacions per combatre l'atur i les desigualtats que es podrien dur a terme si d'aquests diners se'n pogués disposar.

Miri, li'n poso un exemple: en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya es preveu una inversió per habitant a Barcelona de 103 euros, i, en canvi, per al conjunt del territori català, de 126 euros. Fem una reflexió sobre això, perquè molts dels problemes que presenta la societat catalana es presenten de forma més aguda, més concentrada, més, diguem-ne, intensa, a la ciutat de Barcelona, i especialment en els seus barris, que sempre han estat més castigats, no només per aquesta crisi, sinó per totes.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, senyor diputat, la situació financera de la Generalitat no només és coneguda, sinó que en coneixem les causes, eh? I jo crec que vostès, fins i tot com a diputats, han participat en reivindicacions d'una solució definitiva que corregeixi aquesta situació injusta, eh?, marcada per una mala relació fiscal amb el conjunt de l'Estat, i marcada també pel sobreendeutament. I aquestes són dues variables on tothom té alguna quota de responsabilitat. Això explica la relació amb la ciutat de Barcelona.

Malgrat això, jo li he dit com aquesta havia estat una legislatura en què havíem fet una prioritat –n'havíem fet una prioritat– de l'intent de reduir significativament el deute del Govern de la Generalitat amb la ciu-

tat de Barcelona. Així s'ha fet. És lògic que, d'alguns projectes que s'hagin considerat estratègics i importants, prioritaris per a la ciutat de Barcelona, la mateixa ciutat de Barcelona hagi decidit anticipar el seu finançament quan ha estat possible i trobar la manera d'arbitrar solucions *ad hoc* per fer-ne possible l'impuls.

De totes maneres, jo li puc acreditar, ja ho veu, eh?, una relació de projectes amb una inversió de la Generalitat molt i molt important, que han fet possible aquest model d'èxit de la ciutat. Vostè s'ha referit, per exemple, al tema del transport públic, eh?, i a la retirada de la Generalitat. No és cert: la Generalitat de Catalunya ha mantingut les aportacions tots els anys. Una altra cosa és que hi hagués un bienni en què es van complementar aquestes aportacions per al traspàs de rodalies, com van ser l'any 10 i l'any 11, que es van complementar amb 50 milions d'euros. Però el Govern de Catalunya ha garantit la sostenibilitat de tot el sistema, un sistema d'èxit i ben valorat, clau, eh?, per a una ciutat com la que volem –clau. Per tant, aquest és un aspecte molt important.

Després vostè em demanava precisió amb relació als barris de la Marina i de Zona Franca. Ja ho hem dit: el Govern de Catalunya ens hem compromès a portar la línia 9 del metro a l'aeroport de Barcelona i ens hem compromès a no aturar les obres, com a mínim, fins que rematem la feina a Zona Franca i la Marina. Després ho avaluarem junts, què fem. I jo en tinc alguna idea formada, que em prefereixo reservar fins passat aquest moment de soroll –avui que és el dia mundial del soroll– que suposen les conteses municipals. Per tant, vostès facin el debat polític local que hagin de fer, eh?, i, quan hagi acabat el context municipal, el conseller de Territori els dirà què pensa amb relació al futur de l'L9, que en tinc alguna idea formada, i el Govern en tenim alguna idea formada, sobre això. I aquest és un aspecte important.

Quan jo li referia..., la paraula no sé si li agradarà gaire, aquest anglicisme –jo no en sóc massa partidari, dels anglicismes– del «hinterland», però em consta que és acceptada, eh?; als diccionaris la trobarà. Però el rerepaís té un problema que a mi m'incomoda una mica, i és que ens creguéssim que estem parlant dels límits administratius. Hi insisteixo: el progrés de la ciutat de Barcelona, l'optimització i la competitivitat del port o de l'aeroport tenen a veure amb generar serveis per a tota una àrea molt més gran, molt més àmplia. I això és molt rellevant.

Jo voldria aprofitar també per fer-li notar un aspecte on ens la juguem moltíssim, i que no els passi desapercebut, i és que tot el que és l'ordenació territorial, tot el que és el planejament urbanístic de la ciutat de Barcelona i de l'àrea metropolitana, data de 1976. I aquest és un tema realment rellevant i estratègic. I el Govern de Catalunya ens hem cansat d'insistir que és responsabilitat de les autoritats locals i metropolitanes tirar endavant el fet de generar un nou planejament per a tot aquest entorn metropolità. Perquè vostès tenen desafiaments molt importants, eh?, de benestar dels ciutadans i de progrés, com és veure el projecte anunciat per la ciutat i per l'alcalde d'obrir al mar el Morrot, que aquest és un tema molt important; com ho està

sent la transformació de la plaça de les Glòries, la seva conversió en un nou parc urbà; el debat sobre com tornem a guanyar per a usos ciutadans, per a usos públics, tot el que és el front de mar; la possibilitat de, fins i tot, enderrocar l'Imax, un edifici obsolet, tancat, propi d'uns altres temps, o com fem permeable i accessible el que és la connectivitat del centre de la ciutat amb Esplugues o amb l'Hospitalet. Fixi's que des de l'any 76 1.863 modificacions puntuals de planejament –1.863–, 717 a la ciutat de Barcelona. Això vol dir, eh?, que el planejament de la ciutat l'hem foradat com un gruyère i l'hem modificat a tot arreu. Això no pot ser, eh? Necessitem nous instruments que ens ho garanteixin.

Vostè s'ha referit també al suport del Govern, a la necessitat del suport del Govern amb relació a les polítiques de turisme. Bé, jo crec que en aquest sentit l'impuls del Pla especial urbanístic per a la regulació de tot el que eren els habitatges d'ús turístic ha estat un exemple de compromís del Govern; com ho ha estat la implementació de la taxa turística, eh?, a banda de les discussions que hi ha i que hi puguin haver sobre el seu repartiment.

Jo crec que, en definitiva, el detall de les actuacions programades o fins i tot en execució, amb relació a la mobilitat, amb relació a la sanitat, com li deia, amb CAP que estan en obres, amb ampliació d'instal·lacions a la Vall d'Hebron, etcètera, doncs, confirma que l'agenda del Govern, en les circumstàncies actuals..., permet afirmar que la Generalitat ha estat aliada de la ciutat de Barcelona, no determinant, perquè al final el que determina que Barcelona, doncs, competeixi a escala planetària és la seva gent, les seves empreses, i hem de procurar que així sigui.

Moltes gràcies, il·lustres senyors diputats i diputades.

La presidenta

Suspenem la sessió, i la reprendrem a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Salut, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport.

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (tram. 200-00015/10)

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Maria Senserrich, que en fou designada ponent relatora.

Maria Senserrich i Guitart

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller; diputats, diputades; secretari general de l'Esport, Ivan Tibau; director del Consell Català de l'Esport, Gerard Figueras, i tot el seu equip que l'acompanya; president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, senyor Gerard Esteve; president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, senyor Jaume Domingo; president de la Federació Catalana de Bàsquet, senyor Joan Fa, i les altres persones que els acompanyen avui aquí, al Parlament de Catalunya, avui fem l'últim tràmit de la modificació de la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, i en aquesta part del debat em pertoca, com a diputada relatora de la ponència, explicar com s'ha tramitat i fer els corresponents agraïments, com no pot ser d'altra manera.

Permetin-me donar les gràcies, doncs, en primer lloc, als diputats ponents: al senyor Albert Donés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; al senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya; al senyor Sergio García, del Grup Parlamentari del Partit Popular; al senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i a la senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Bé, com saben, l'article 134 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya desglossa les competències en matèria d'esports. És per això que, en la nostra responsabilitat des del Parlament de Catalunya, en el seu moment es va fer la Llei 3/2008, de l'exercici de les professions de l'esport. I és la nostra responsabilitat com a diputats, avui, que disposem l'últim tràmit per a l'aprovació de la modificació de la mateixa llei, una llei que va ser aprovada el 23 d'abril del 2008. Després de sis anys d'experiència, de diverses moratòries, en què es veuen mancances i aspectes a millorar, és llavors que en aquesta legislatura, en concret el 24 d'abril del 2014, iniciem el tràmit, amb el debat a la totalitat en aquesta cambra, d'aquest projecte de llei que ens porta el Govern per fer aquesta corresponent modificació.

Després de tot aquest procediment parlamentari, avui, 28 d'abril del 2015, se'n fa el tràmit definitiu. Podríem dir que és una llei que té la virtut de viure els seus moments importants el mes d'abril –sigui per casualitat o no, ha estat així. És cert que hauria pogut anar més ràpidament, i aquí la meua part de responsabilitat com a ponent relatora, doncs, l'assumeixo, però és cert que té la certa característica –o, si més no, permetin-me la, diguem-ne, la broma– que entre Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat, doncs, hem anat fent aquesta llei, que són els dos patrons de Catalunya, que ens honora molt que així sigui. Però, bé, l'important és que

som avui aquí, la feina està feta, i hi som per debatre'n l'últim tràmit, que farem ara.

Voldria, per acabar, fer-ho amb més agraïments. Donar les gràcies a la lletrada Esther Andreu, per la seva predisposició i voluntat d'aportació constant. Donar les gràcies, també, al gestor, Eduard Principal; a les lingüistes Marta Perxacs i Margarida Sanjaume; a altres persones, evidentment, dels serveis del Parlament que directament o indirectament ens han ajudat en la nostra tasca com a diputats. Donar les gràcies també als compareixents, que alguns són aquí avui, i a altres persones i entitats que s'han dirigit als grups parlamentaris amb aportacions i sempre amb voluntat de millorar aquesta modificació de llei.

Donar les gràcies al Govern, en concret al conseller Homs; al secretari general de l'Esport, Ivan Tibau; al director del Consell Català de l'Esport, el Gerard Figueras; als membres del seu equip: l'Ita Sánchez, la Núria Ribas, la Gemma Vilaró i el Rafa Nebot. I donar les gràcies, també, doncs, al Departament d'Ensenyament, amb la consellera al capdavant; al director general de Formació Professional, i al senyor Jordi Blanch, subdirector general d'Ordenació de la Formació Professional Inicial i Ensenyaments de Règim Especial.

I ara permetin-me, personalment, agrair la tasca al meu grup parlamentari –permetin-me que ho faci en aquests segons–, perquè tenim persones al nostre grup que ens han ajudat molt, ja sigui a través dels diputats, però també dels nostres assessors: en Jordi Font i, en concret, molt en concret, la Mercè Puig, per les hores, trucades, reunions, cabdries i altres que hem anat tramitant durant aquests mesos.

Reiterar, doncs, el meu agraïment a totes aquestes persones, en especial, doncs, als diputats i diputades. Moltes gràcies a tots per treballar, per fer realitat una de les eines que ha d'ajudar l'esport des de l'esport. Per tant, moltes gràcies per la feina feta, moltes gràcies per aquest debat.

Diputats, diputades, conseller, presidenta...

La vicepresidenta primera

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris, per a la defensa de les esmenes reservades. Posteriorment intervindran els altres grups parlamentaris per fixar-hi el seu posicionament.

En primer lloc, té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Homs, secretari general de l'Esport, director general del Consell Català de l'Esport, president de la UFEC, president de la UCEC, president de la Federació Catalana de Bàsquet, representants en general del món esportiu català, benvinguts i gràcies per haver vingut avui aquí.

Bé, després de gairebé un any de tramitació, com ha dit la ponent relatora, portem avui la modificació de

la Llei 3/2008, de les professions de l'esport; una llei que, sí, hem estat un any tramitant, i en això també voldria donar l'agraïment a la resta de diputats ponents: la Maria Senserrich –la diputada Senserrich–, el diputat Òscar Ordeig, el diputat Jaume Bosch, la diputada Carina Mejías i el diputat Sergio Santamaría, almenys per les ganes, que entre tots ho hem intentat, que quedi una bona llei.

Voldria començar amb una breu història de com ha anat tota la tramitació i la llei en si des del principi. La Llei de les professions de l'esport va nàixer fa set anys per donar resposta a un buit legal que hi havia en aquells moments en l'ensenyament i en el monitoratge en matèria esportiva. Va ser una llei pionera, ambiciosa, que pretenia regular el món esportiu dins la seva vessant formativa, i regular el fet que hi havia persones que exercien la seva tasca d'entrenadors i pedagogs sense cap tipus de titulació, i, en molts casos, exercien uns serveis que podien posar en risc la resta de les persones.

Aquesta llei pretenia que aquestes persones que exercissin aquests ensenyaments en el món de l'esport tinguessin uns mínims de formació reglats. En un món esportiu majoritàriament *amateur* i voluntari, aquesta llei intentava professionalitzar i dignificar els professionals que vivien de l'esport, i que exercien la seva tasca formativa en tota matèria esportiva.

Tot i ser una llei molt pionera i ambiciosa, de seguida va quedar palès que no era perfecta. Molt aviat, un cop aprovada, s'hi detecten tot un seguit de disfuncions que van fer que la seva aplicació fos molt complicada. Per això, quan es proposa aquesta modificació, la voluntat dels ponents, dels diputats i dels grups era intentar corregir aquestes deficiències que s'havien detectat en el seu compliment. I així ha estat la voluntat de la ponència, d'intentar buscar les solucions a tots aquests problemes que han anat sortint de poc en poc.

Val a dir que, quan vaig veure'n per primera vegada la modificació, era una llei que l'únic que pretenia en tot cas era una actualització d'una llei del 2008 –almenys és la primera sensació que en vam tenir. Posteriorment han anat sortint tot un seguit de problemes derivats d'això, que el que han fet ha set que en certa manera es compliqui tot una mica més.

La modificació de la llei en si..., val a dir que, tenint en compte el text que hem sotmès a modificació, i en base a les esmenes, i el dia que vam fer les compareixences hi van haver..., crec que van ser vint i escaig compareixents..., setze compareixences de tots els estrats de l'esport. Volem destacar tot un seguit d'aspectes que crec que són remarcables del que en si representa aquesta modificació.

Per començar, en el seu article 2.2 es defineixen les professions com a pròpies de l'esport en quatre: professors d'educació física, monitors esportius, entrenadors esportius i directors esportius. Se n'han presentat moltes, d'esmenes, intentant ampliar aquest ventall, però des d'Esquerra Republicana estem més que convençuts que –i ho trobem molt encertat– quedi acotat en aquestes quatre professions, perquè pensem que ho representa prou significativament.

Estem d'acord, també, que es donin comptes cada dos anys sobre les mesures que s'adopten en el desplegament d'aquesta llei. En tot el que sigui transparència, des d'Esquerra Republicana sempre hi estem d'acord.

Ens fa certa por, i així ho hem reflectit en el debat a les esmenes a la totalitat quan es va fer, que el fet que s'incorporin a la llei tot un seguit de certificats que acreditin la formació per a l'exercici professional no comporti una disminució del nivell formatiu. No estem en contra d'aquests certificats, però tenim clar que s'ha de treballar i vetllar perquè aquests certificats no substitueixin les titulacions oficials. Entenem i acceptem que sigui la Secretaria General de l'Esport qui controli, reconegui i estableixi els convenis en matèria esportiva amb els altres estats de la Unió Europea, així com ens sembla molt positiu que la Secretaria General de l'Esport faci d'intermediari entre els professionals inscrits al ROPE i la resta de registres europeus.

Estem plenament d'acord que es promogui el control mèdic, el control alimentari, que s'eviti qualsevol discriminació de tipus sexual i social. I estem totalment en contra que s'utilitzin males pràctiques en el món de l'esport, com és el tema del dopatge o la utilització de substàncies prohibides. Ho trobem encertadíssim, que aquesta llei reflecteixi això.

Estem també d'acord que la llei reculli la necessitat que s'inscriguin al ROPE les persones que exerceixen tasques en l'àmbit de les activitats físiques i esportives a nivell de formació de joves i nens, es facin en l'àmbit que es facin, siguin en ajuntaments, en consells comarcals, escoles, etcètera. Estem d'acord, també, que sigui l'Escola Catalana de l'Esport qui dugui a terme i certifiqui la formació a nivell bàsic poliesportiu amb uns mínims de qualitat.

També trobem molt encertat que els alumnes que cursen un grau de ciències de l'activitat física, i que compleixen els requisits exigits per l'Escola Catalana de l'Esport, puguin obtenir un certificat per inscriure's al ROPE. A les compareixences que vam tenir, es va fer..., durant la ponència, una de les coses que es van comentar, que molts ponents van reflectir, va ser la falta d'una borsa de treball dels professionals de l'esport, i trobem molt encertat que es creï, o que com a mínim s'intenti crear, perquè no té cap sentit legislar una llei de professions, formar professionals de l'esport, i que no puguin exercir la seva feina.

En general, podem estar més o menys d'acord en el fons d'aquesta modificació de la llei, però podem discutir la forma com s'ha realitzat. Fa més d'un any, com ha dit la ponent relatora, que hi vam fer les esmenes a la totalitat, i que en certa manera va començar el tràmit. I des del Grup d'Esquerra Republicana sí que hem trobat a faltar diàleg, sí que hem trobat a faltar debat de ponència, i creiem que dos reunions de ponència abans d'anar a la CAI, i, en una setmana, a Ple ens sembla molt poc, i molt precipitat. La sensació que hem anat un pèl massa de pressa en aprovar una llei d'aquesta importància, que la té, i que afecta tantíssima gent..., creiem que havia d'haver estat una mica més ben debatut i una mica més consensuat. Recordem que la llei original va ser aprovada per unanimitat

de la cambra; una unanimitat que, malauradament, dubto que avui hi pugui estar.

Des del Grup d'Esquerra Republicana hem volgut mantenir una esmena viva, la 29, de la qual ja demanem ara votació separada, i també demanarem votació separada de la disposició addicional sisena. Passo a argumentar el nostre vot al respecte.

Pel que fa a l'esmena 29 del text, que fa referència a l'acreditació de professionals i disciplines esportives reconegudes per l'Administració catalana i inscrites al ROPE, si entenem que l'Escola Catalana de l'Esport, que és qui ha de dur a terme la formació de les modalitats esportives corresponents de les reconegudes inscrites al ROPE, no té cap mena de sentit deixar sense formació aquestes modalitats en funció de les circumstàncies que tinguin a la resta de l'Estat. Si entenem que Catalunya té competències exclusives en matèria d'esport, i tenim modalitats només reconegudes com a tals a l'àmbit català, cal de veritat donar la possibilitat de la formació oficial d'aquestes modalitats al Consejo Superior de Deportes, quan aquests no les tenen reconegudes a nivell estatal? Si en aquests moments aquesta formació la du a terme l'Escola Catalana de l'Esport, com a òrgan docent reconegut, entenem que no cal que el Consejo Superior de Deportes pugui fer aquests plans formatius. Per això, des d'Esquerra Republicana entenem que cal preservar la formació de modalitats esportives reconegudes a casa nostra, i que fins i tot competeixen internacionalment, i hi competeixen perquè no en tenen reconegudes les federacions espanyoles, com és el cas del *pitch-and-putt* o del corfbol.

Pel que fa referència a la disposició addicional sisena, sense cap mena de dubtes la mare del corder d'aquesta llei, que és sobre la inscripció dels professionals amb formació contrastada en el Registre de professionals de l'esport –en definitiva, una regularització dels entrenadors de bàsquet–, el nostre total desacord amb com s'ha fet tot plegat i en la solució que s'ha adoptat. Cal dir que des d'Esquerra Republicana hem buscat, i buscat i buscat la millor solució. No deu haver estat per ganes ni intents d'arribar a un bon acord per regularitzar aquests vuit mil entrenadors del món del bàsquet. I hem estat buscant la fórmula que permetés la seva inscripció al ROPE sense desvirtuar ni desnaturalitzar la mateixa llei: hem proposat transaccions, hem negociat amb la ponència, amb la UFEC, amb el Consell Català de l'Esport, amb tothom implicat, i, malgrat tot, ha estat tot en va.

Perquè la gent ho entengui –i passo a definir exactament què és el que nosaltres no veiem bé d'aquesta famosa addicional–, aquesta disposició addicional sisena no era o no havia de ser res més que una petita esclatxa a l'àrea de flotació del vaixell de la llei per tal de solucionar puntualment un problema que en el seu moment no es va solucionar. És a dir, el que proposàvem en aquesta addicional sisena era obrir una petita esclatxa perquè aquests entrenadors de bàsquet poguessin regularitzar-se d'una manera ràpida, segura i sense problemes.

I per què –la gent es pregunta– només el bàsquet està en aquest cas? Doncs, que en tinguem notícies, van ser

els únics o els pocs que en el seu moment no es van regularitzar quan va entrar la llei en vigor. La majoria de les federacions sí que van anar incorporant-se a poc a poc i gradualment al sistema oficial, excepte el bàsquet. I aquests entrenadors han anat exercint gràcies al fet que la llei ha estat seguida de tot un seguit de moratòries durant aquests anys, i han pogut estar..., han estat en fals, aquesta gent, i ara era el moment de regularitzar-ho. Ja que obriem el meló, obrim-lo però arreglem-ho. I crec que aquesta disfunció ha arribat el moment de poder-la arreglar, però no ens agrada tal com ha quedat reflectit.

Estem d'acord que es busqui la regularització de tots aquests casos, perfectament, per això demanarem acotar-ho, i, com a molt, acotar-ho als entrenadors professionals dins l'àmbit federatiu. Doncs, bé, no ens n'agrada el redactat, i l'expressió «les persones amb formació i experiència contrastada en l'àmbit esportiu i que exerceixen llur activitat en l'àmbit esportiu» és una porta oberta a molts casos que no ens agraden.

I, després, una altra cosa que tampoc ens acaba d'agradar d'aquest punt d'aquest redactat és que «l'Escola Catalana de l'Esport com a òrgan docent del Consell Català de l'Esport» –en la qual cosa estem d'acord– «ha d'expedir». Aquest «ha d'expedir» pot condicionar l'obligatorietat de cedir als designis d'entitats que ho sol·licitin previ informe preceptiu, podent arribar a restar poder de decisió a l'Escola Catalana de l'Esport. Si això s'apliqués tal qual, de veritat creuen que ens cal una llei de professions de l'esport que reguli els professionals? De veritat creuen que ens cal fixar uns camins formatius oficials per poder exercir com a professionals quan amb aquest certificat n'hi ha prou? Ens cal una llei com aquesta, amb un text com el que se'ns proposa en aquesta addicional sisena? Perquè és molt fàcil, eh?: podríem agafar aquesta addicional sisena, convertir-la en un decret llei i derogar la llei, i podríem anar tirant perfectament, i això és veritat.

Miri, tot i que no estem d'acord en aquest redactat de la disposició addicional sisena, i tot i que hem intentat buscar l'acord per tal de trobar una bona solució que salvaguardi la llei, i hem treballat com els qui més per buscar aquesta solució, no serem nosaltres els qui evitem que aquests vuit mil entrenadors de bàsquet no es puguin regularitzar. No serem nosaltres els qui estiguem en contra de l'esport federat, per si algú té la temptació de, pel fet de no votar a favor d'aquesta esmena, dir que Esquerra està en contra de l'esport federat: no és veritat. I no serem nosaltres els qui posarem pals a les rodes a un teixit esportiu català que prou malament ho està passant. Per això anuncio la nostra abstenció en aquest punt, a la disposició addicional sisena de la Llei de professions de l'esport.

Acabo donant les gràcies una vegada més a la resta de ponents que han participat en la redacció d'aquesta modificació de la llei. Crec que ens vam proposar tots buscar un bon acord i un bon consens, i tot i que no serà unànime, o no ha sigut unànime, com a mínim ningú podrà dir que no ho hem intentat.

Moltíssimes gràcies, presidenta. Moltíssimes gràcies, conseller; secretari general de l'Esport, autoritats. Gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en primer lloc em plau saludar les persones que ens visiten. Ens fa molt goig que estiguin aquí; de fet, aquesta és la vostra llei: és la vostra llei, la que us ha de solucionar problemes, la que us ha d'ajudar a tirar endavant i la que us ha d'ajudar a intentar que el món de l'esport i la pràctica esportiva arreu del país sigui una constant i vagi en augment.

Per tant, cal dir-ho i vull ressaltar-ho, perquè moltes vegades ens perdem en molts debats jurídics, i cal, al final, que tinguem molt clar quin és l'objectiu que tots perseguim: secretari general de l'Esport, Ivan Tibau; director del Consell Català de l'Esport, senyor Gerard Figueras; president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, senyor Gerard Esteva, i tots els seus acompanyants: la senyora Isabel Pérez, totes les persones de la Unió de Federacions Esportives que l'acompanyen; president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, senyor Jaume Domingo; president de la Federació Catalana de Bàsquet, senyor Joan Fa; gerent de la Federació Catalana de Bàsquet, Toti Mumbrú; i persones del sector esportiu que també ens acompanyeu, que segur que me'n deixo algun, i membres del Govern.

Bé, en primer lloc donar les gràcies –«com no pot ser d'una altra manera», com ha fet la ponent– a la ponent de la llei, la senyora Senserrich. «Mai és tard si la dita és bona», que diuen, no? Ha costat, ho podem agafar del dret, del revés, i li parla un diputat que hi ha presentat unes esmenes, moltes esmenes, que moltes no s'han acceptat, però que llavors tots plegats hem aconseguit trobar una tercera via, sense que serveixi de precedent (*l'orador riu*), però una solució, diferents transaccions que al final ens han facilitat o ens han possibilitat solucionar alguns dels problemes que teníem en aquest moment, i que calia posar-hi solució. I que tothom parla i tothom diu «que la norma, que això, que allò, que aquests professionals, que aquesta disciplina esportiva, que si l'esport de competició, que si el professional, que si no sé què», però ningú proposava una solució concreta sobre la taula, de dir com ho fem –com ho fem. I que el sector, que al final és qui ha de rebre, i qui ha d'implementar i qui ha de gaudir d'aquesta nova llei, aquesta modificació de la llei, doncs, escolta, que l'assumeixi com a pròpia. O és que legislem per a algú altre? No.

Jo, escolti, li dono les gràcies per aguantar-nos a tots plegats, perquè, realment, al principi, eh?, doncs, hem fet moltes reunions, hem fet ponències, hem escoltat a tothom... Estem en un moment, a més a més, de molta agenda política molt atapeïda, i el que calia, jo crec, al final és fer propostes, trobar-nos, discutir. Si ens hi podem posar d'acord, tornem-ho a discutir; si no ens hi podem posar d'acord, cadascú, evidentment, és lliure de votar el que vulgui.

I nosaltres el que farem, i ho dic ara aquí..., havíem mantingut vives les nostres esmenes; les retirem, les retirem perquè donem per bo –per tant, la Mesa, si us plau: retirem les nostres esmenes– el text del dictamen. Tampoc voldríem que semblés que nosaltres continuem insistint en les esmenes que havíem proposat, perquè preferim fer una valoració de tot el contingut de la llei.

Reconeixement, primer de tot, a tota la gent del país que està treballant, eh?, els centenars de milers de persones: entrenadors, esportistes, entrenadors, clubs, federacions, i també fora de l'àmbit competitiu, perquè a vegades ens n'oblidem. Diu: «És una llei...» És que és molt complicat, regular tot el sector amb una llei de professions de l'esport, perquè el sector, sobretot arran de les Olimpíades de Barcelona i per la cultura del nostre país i la manera de ser dels catalans, agafa una diversificació molt gran de disciplines esportives.

Però, escolta, no regulem només per a la competició, que també; no regulem només per a l'activitat física, per prevenir salut, per a la salut o per prescripció mèdica, que també; no regulem per a l'esport com fan, per exemple, els consells esportius de Catalunya, l'esport a les escoles, que també, o l'esport universitari, que també; no regulem l'esport com una activitat econòmica o d'oci, que també, que té un impacte molt important; quantes pràctiques esportives estan lligades al turisme avui dia? Moltes. No s'entendria el turisme a la natura –la bicicleta, el senderisme, etcètera– sense la pràctica d'activitat física.

Per tant, tot això fa que sigui molt complex trobar una llei que ho encaixi tot. I això és el que ens ha passat amb els entrenadors esportius. Jo crec que és banalitzar dir que tot això..., escolti, que l'esmena aquesta addicional és per als entrenadors de bàsquet? Va, no fitem! –perdó, eh? No, no. Algú ha aixecat més la veu que d'altres, i des d'aquí els diem: «Escolti, tots ens estimem, tots volem que el sector esportiu funcioni, tots ens estimem el país i tots ens estimem les nostres entitats i associacions, i els de bàsquet els primers», però després dels de bàsquet n'hi havien uns altres, n'hi havien molts que tenien problemes. I estàvem en un buit legal. I qui no vulgui veure això, home, doncs, evidentment, és perquè s'ha centrat en altres tipus de problemàtiques o en altres tipus d'apriorismes i no ha vist que la llei del 2008 era important, i la defensem, sí, i la reivindicuem, però tenia unes mancances. I un cop la comencem a fer servir, veiem que hi ha una sèrie de coses que no es resolen. Doncs, per això estem aquí, per això està el Parlament: per canviar –canviar–; renovar-se o morir, això és el que fem.

I aquí és on també agraïm, eh?..., moltes vegades estem en contra o no coincidim amb el Govern en molts temes del dia a dia, sobretot en les retallades a l'esport i alguns temes que han anat sortint, però sí que és veritat que des del primer dia que nosaltres hem fet iniciatives parlamentàries aquí, d'interpel·lacions, de mocions, el conseller ho ha dit, la senyora Senserrich també ho ha dit: «Escolti, això s'ha de solucionar.» S'ha de solucionar, és un tema que preocupa el sector, i hi busquem la fórmula, eh? Evidentment, donant una qualitat a l'educació a l'esport.

El que volem són tècnics formats, amb una tecnificació suficient, amb un control de les institucions, i aquí és on també entra en aquesta modificació el paper de l'Escola Catalana de l'Esport. No menystinguem el contingut de la llei ni la importància de les modificacions que avui fem. L'Escola Catalana de l'Esport: hem trobat la institució pública dependent de la Generalitat que serà la que vetllarà perquè tot això funcioni.

I, escolteu, model de federacions: federacions esportives de Catalunya, model reconegut arreu del món, eh? –arreu del món. Quants clubs, jugadors, clubs, esportistes tenim que estan competint a nivell internacional, i estan a l'elit i són reconeguts arreu del món? Això és gràcies a tots: a la cultura esportiva d'aquest país, a les institucions públiques, que hi han apostat –els ajuntaments, els consells, les federacions, aquest Parlament, tots els governs que hi han hagut–, però també sobretot clubs, entitats, associacions, federacions, la unió de federacions, una institució històrica.

I una cosa també molt important: l'esport a l'escola. I aquí és on també nosaltres demanem al Govern –ho hem dit i ho tornem a dir aquí– que no ens oblidem dels consells esportius ni de l'esport a l'escola –l'esport a l'escola. Cal que el cent per cent dels nostres escolars practiquin activitat física, no només perquè és un valor educatiu de cohesió social, de salut, sinó perquè això, també, si som egoistes, a nivell esportiu farà una base piramidal ampla, llavors fa que arribin també més esportistes a nivells d'elit, de competició als clubs. I fem-ho compatible, que no sempre ho aconseguim.

Per tant, jo o nosaltres no n'hem sabut més –no n'hem sabut més–, i el nostre únic objectiu ha estat negociar, cedir, renunciar a coses amb una única finalitat: és preparació al món esportiu i la gent que hi treballa; 2, resoldre algun problema que s'arrossegava des del 2008. No som socis de Govern, nosaltres, però és que el sentit comú va per davant, jo crec. Llavors, escoltin, vostès ens porten una cosa de sentit comú? Som-hi, com si hem de fer un tripartit Esquerra, Convergència i nosaltres. És que això, és que no, no..., però, clar, vostès... Ara parlo... El diputat d'Esquerra Republicana diu: «No ho havíem de fer així.» Miri, si hi haguessin proposat una solució concreta, pràctica, que el sector l'hagués assumit i que hagués funcionat, nosaltres hauríem sigut els primers d'estar d'acord amb vostè, però és que tampoc ha estat així. I les propostes que hi havien sobre la taula no ho eren.

Per tant, aquí sí que hem donat moltes voltes, eh?, i evidentment hem fet moltes reunions tots plegats. Donar les gràcies també per les reunions, perquè sabem que hi han sigut. I les vegades que hi han hagut reunions i no ens n'ha agradat el contingut, també ho hem dit. Consell Català de l'Esport, Secretaria General de l'Esport amb federacions, amb clubs: sabem que s'han reunit i sabem el contingut del que s'ha parlat, i anava en la mateixa línia. Per això, al final, avui estem aquí aprovant una proposta que soluciona un tema molt important.

Catalunya no es pot entendre sense el model esportiu que tenim, i segurament el model esportiu que tenim

tampoc es pot entendre sense la manera de ser dels catalans.

Model federatiu: ja ho hem comentat. I sí que la unió de federacions, que fa poques setmanes feia un manifest de denúncia dels greuges de l'esport català. Un d'aquests greuges..., molts eren Govern central –molts–, és cert. Passen moltes coses: no només hi ha menys diners –per tant, reclamem que no ens treguin els diners–, i hi ha una regulació adversa per al sector esportiu, i alguna és de Madrid, però alguna és d'aquí –és d'aquí. Per tant, targeta vermella a Madrid? Bé, sí, però també targeta vermella a nosaltres. No d'expulsió, eh?, sinó de dir: «Escolti, el punt 2 i el 3, mireu si els podem arreglar des d'aquí –mireu si els podem arreglar.» I això és el que fem –això és el que fem–: arreglar un d'aquests problemes.

I per nosaltres aquests punts, eh?... I aquí es parla de l'IVA, i ho hem dit: hem aprovat mocions en què ho demanem; l'augment de l'IVA a les instal·lacions esportives; la llicència única; les retallades, que ja ho he dit; l'esport escolar –també, aquí, la Generalitat–; l'esport de competició –que ja una moció vam aprovar en què, en la mesura del possible, intentaríem anar recuperant els imports anteriors a la crisi–; l'impost de societats; Llei de voluntariat; inspeccions de la seguretat social, eh?, per tant, que això..., i ho dic perquè és important dir-ho, perquè a l'hora de veure, a l'hora de ser més primmirats o més rigorosos, tinguem en compte que la situació de l'esport català en aquests moments i de moltes entitats és molt crítica –és molt crítica. Per tant, home, posem-nos-hi, dediquem-hi les hores que faci falta o fem-ho el millor que puguem perquè la situació..., amb una sèrie de circumstàncies, la crisi, però també, evidentment, de decisions que no ajuden dels diferents governs. Doncs, home, intentem entre tots solucionar-ho.

La Llei de costes. La falta d'una llei de mecenatge: que les institucions públiques no tenen diners, però tampoc facilitem que les empreses privades ajudin –ajudin–, eh?, amb esponsorització o de la manera que vulguin, i amb unes exempcions fiscals o buscant la fórmula per intentar que el sector privat vegi en l'esport una inversió de futur. El *fair play*, la cooperació, el bon fer; home, doncs, mira, al final, uns valors.

També, evidentment, dir els punts positius que té la llei, eh? –perdoneu, però és que llavors no ho diré–: fem modificació en salvament i socorrisme, ho incloem a la llei –que evidentment que hi estem totalment d'acord–, ens adaptem al marc europeu de qualificacions, resollem el buit legal dels títols federatius, incloem la figura de l'animador i monitor esportiu, ens adaptem als registres europeus, regulem les activitats a menors d'edat –importantíssim, una edat molt important–, fórmules per evitar la discriminació al món de l'esport.

I jo crec que només ens quedaria un segon apartat, que serien, després d'aquesta llei, doncs, tots els temes que hem anat comentant i sobretot els que depenen d'aquí –que encara me n'he deixat algun–, intentar anar-los resolent de mica en mica.

M'ho he apuntat en un altre lloc i també ho dic perquè, si no, llavors el... Instal·lacions esportives, o sigui,

diners per al manteniment d'instal·lacions esportives, vull dir, eh?, que també és important. Les quotes que han de pagar d'accés a les diferents llicències de les diferents pràctiques esportives també hauríem de mirar que no fos una barrera d'entrada. La violència a l'esport: jo crec que és un tema que surt i anirà sortint, perquè ja l'esport de competició avança moltes vegades cap a terrenys no desitjables. I, evidentment, el tema de la paritat, que amb la crisi segurament també està patint alguns retrocessos importants.

En definitiva, agrair també la participació de les persones que hi havien fet esmenes: l'INEFC, el Col·legi de Llicenciats en Educació Física, la Unió de Consells Esportius, la UFEC, clubs esportius, federacions, entitats. Van arribar força esmenes també en el tràmit parlamentari; agrair també tota la feina que han fet aquestes entitats.

I, per tant, ja només per acabar dir-los que ha estat un llarg camí –ha estat un llarg camí. Podria haver estat més llarg o podria haver estat més curt, però jo crec que al final l'important és resoldre –resoldre– el que el sector esportiu ens estava demanant, i resoldre-ho adequat a la llei i resoldre-ho adequat a tenir uns bons tècnics esportius. Això ho hem fet.

Alternatives al text que tenim avui? N'hi pot haver moltes, n'hi pot haver de diferents, però nosaltres assumim aquesta, que no era el nostre redactat original, però l'assumim com a pròpia. Creiem que és un bon text i que resol els problemes del sector esportiu, i així ens ho han reconegut molts d'ells. Hem fet propostes d'interpellacions, de mocions, hi hem presentat esmenes, i per nosaltres avui això és un pas endavant, un pas endavant en el que demanàvem nosaltres, el que demanaven diferents grups parlamentaris i un pas endavant per a l'esport català.

Res més. Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputades, diputats, membres del sector esportiu. Només volia acomiadar-me dient que visca l'esport català, i que intentem entre tots que el màxim de persones d'aquest país practiquin activitat física, i així segur que tot ens anirà molt millor.

Gràcies, diputades, diputats.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, *secretari general de l'Esport*, *director del consell*, presidentes de varias federaciones deportivas, hoy, después de siete años, el Parlament de Cataluña quiere llevar a su fin la modificación del Proyecto de ley 3/2008, del 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte.

Mire, justo hace unos días cumplió siete años una ley que nunca se llegó a aplicar: llevamos siete años moratoria tras moratoria. Y creo que esta modificación ter-

minará igual; más claro, lo que estamos viendo en el debate: las diferencias que hay entre todos.

Para el Partido Popular esta ley es muy importante: estamos hablando de las personas que van a trabajar para más de setecientas mil personas que practican el deporte en Cataluña, las personas que tienen que garantizar la actividad física segura y saludable. Pero aquí estamos, como siempre, por otras cosas.

Bueno, vamos a entrar en materia, a ver si lo dejamos claro, porque voy a defender mis enmiendas presentadas con la enmienda a la totalidad, con la ley. Aquí se han dicho muchas palabras para ganar los oídos, y nosotros vamos con la ley, porque parece que en mi intervención en la enmienda de la totalidad no me entendió nadie o no quisieron entenderme.

La ordenación de la formación de entrenadores deportivos –y me refiero a la Ley 2/2006, de 3 de mayo, de educación– establece, en su artículo 63.3: «Las enseñanzas deportivas se organizarán tomando como base las modalidades deportivas y, en su caso, sus especialidades, de conformidad con el reconocimiento otorgado por el Consejo Superior de Deportes, de acuerdo con el artículo 8.b de la Ley 10/1999, de 15 de octubre, del deporte.»

También me quiero referir al Real decreto 1363/2007, de 24 de octubre, porque se establece la ordenación general de las enseñanzas deportivas de régimen especial, que establece, en su disposición transitoria primera, que hasta las implantaciones efectivas «de las enseñanzas de una determinada modalidad o especialidad, las formaciones que hayan promovido o promuevan las entidades a las que se refiere el apartado 1.a de la disposición adicional quinta de este real decreto estarán sujetas a las siguientes condiciones:

»En su bloque específico y periodo de prácticas podrán obtener el reconocimiento a efectos de la correspondencia formativa con las enseñanzas reguladas en este real decreto, siempre y cuando se adapten en su estructura organizativa, niveles de formación, duración, requisitos de acceso y profesorado, y, en todos los demás aspectos, a la norma que dicte el Ministerio de Educación y Ciencia.

»La superación de la formación del bloque común, del bloque específico y del periodo de prácticas de cada uno de los niveles, podrá dar lugar a la equivalencia profesional que corresponda al ciclo de enseñanza deportiva respectivo de las enseñanzas oficiales en la misma modalidad o especialidad deportiva.

»A tal fin, el citado Ministerio regulará el procedimiento oportuno, previa consulta con los órganos competentes de las comunidades autónomas en materia de educación y en materia de deportes.»

Es decir, el desarrollo reglamentario de esta disposición se ha realizado a través de la Orden EDU/3186/2010, de 7 de diciembre, por la que se regulan los aspectos curriculares, los requisitos generales y los efectos de las actividades de formación deportiva a los que se refiere la disposición transitoria primera del Real decreto 1363/2007, de 24 de octubre, orden de periodo transitorio. Esta orden tiene carácter básico, tal y como esta-

blece la disposición final primera –«Título competencial».

En la citada orden, se desarrollan los efectos de reconocimiento que obtienen por la superación de la totalidad de las formaciones de los diferentes niveles; es decir, la formación de cada uno de los niveles se concreta por el llamado «plan formativo» propio de cada modalidad o especialidad deportiva. Miren, el artículo 6.1 establece que «corresponderá a la presidencia del Consejo Superior de Deportes establecer mediante resolución, que hará pública en el *Boletín Oficial del Estado*, el plan formativo para cada modalidad o especialidad, a propuesta de la federación deportiva española correspondiente, o de las comunidades autónomas o de las ciudades con Estatuto de autonomía.»

Nosotros hemos presentado enmienda al artículo 7, «Especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes». A ver, esta ley contempla el desarrollo de los planes formativos..., se establece una clara distinción entre modalidades, especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes, y las disciplinas asociadas y otras actividades vinculadas a la modalidad deportiva, que también son mencionadas en los estatutos de las correspondientes federaciones deportivas españolas.

En estos momentos están publicados la práctica totalidad de los planes formativos de las modalidades o especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes que tienen antecedentes de formación de técnicos. Y, lo aclaro, los mencionados planes se elaboran y publican a instancias de las federaciones deportivas españolas, en primera instancia. Sin embargo, algunos de ellos se han elaborado o se están elaborando a instancias de las propias comunidades autónomas. Es, por tanto, intención del Consejo Superior de Deportes elaborar planes formativos necesarios, siempre vinculados a las modalidades o especialidades deportivas reconocidas.

Sobre disciplinas asociadas a actividades u otras denominaciones de actividades. En los casos de disciplinas asociadas y otras actividades vinculadas a la modalidad deportiva, que también son mencionadas en los estatutos de las correspondientes federaciones deportivas españolas, el criterio del Consejo Superior de Deportes es que no se elaboren planes formativos, puesto que no cumplen los criterios de idoneidad respecto de los perfiles profesionales establecidos para las enseñanzas deportivas de régimen especial, lo que les impide tener la cobertura de oficialidad y el reconocimiento posterior, establecido en la orden del periodo transitorio. Y lo aclaro, aunque ustedes ya son conscientes: para este tipo de actividades no vinculadas, a la figura del entrenador deportivo o guía, propias de las enseñanzas deportivas, se pueden utilizar formas alternativas de acreditación de las formaciones, tales como las establecidas en el artículo 3 del proyecto de ley.

Artículo 6 bis, al cual también hemos presentado enmienda. Está redactado de la manera siguiente: «Acreditaciones de la formación para el ejercicio profesional.

»Para el ejercicio de las profesiones a las que se hace referencia en los artículos 2 y 6, las diversas formaciones se pueden acreditar ya sea mediante los títulos que establece la ley como por otras nuevas titulaciones exigibles a partir de su implantación, y también por sus titulaciones equivalentes y homologadas, obtenidas en los estados miembros de la Unión Europea.

»Asimismo, las formaciones se pueden acreditar mediante los certificados siguientes: certificado de profesionalidad; certificado de créditos de unidades formativas o unidades de competencia; certificado de superación de las formaciones mínimas para los monitores deportivos de las actividades de dinamización poli-deportiva, entregado por la Escola Catalana de l'Esport, como órgano docente del Consell Català de l'Esport de la Generalitat de Catalunya» —y, concretamente—, «certificado de cursos de formación de las federaciones para el desarrollo de la iniciación deportiva básica, reconocido por la Escola Catalana de l'Esport, y certificados que resulten de las previsiones contenidas en el ordenamiento vigente en cada momento.»

Y otra puntualización sobre el reconocimiento a las formaciones no vinculadas al periodo transitorio: el reconocimiento de las actividades de formación deportiva requiere que se realicen de acuerdo con el plan formativo publicado en el BOE. El reconocimiento, una vez publicado..., los títulos oficiales de la correspondiente modalidad o especialidad deportiva podrán dar lugar a la correspondencia formativa de módulos de enseñanza deportiva, a la equivalencia profesional y, en su caso, a la homologación con títulos de referencia. ¡Ojo!, la formación que en aplicación de esta disposición pudiera realizar la Escola Catalana de l'Esport no cumpliría lo establecido en la orden del periodo transitorio, lo que impediría su reconocimiento posterior, así como la obtención de los correspondientes efectos académicos.

Idénticas referencias se realizan en el artículo 8, en el que también hemos presentado enmienda, que modifica la disposición transitoria tercera, donde, en su apartado 1.3, recoge los certificados de cursos de formación de las federaciones para el desarrollo de la iniciación deportiva básica reconocidos por la Escola Catalana de l'Esport. Este supuesto, establecido en los artículos 3 y 8, en los cuales les recuerdo que también hemos presentado enmiendas —todas rechazadas—, excede el objeto de la propia ley, al atribuir competencias profesionales a formaciones no oficiales y no reguladas realizadas por entidades privadas, y a las que se atribuyen competencias profesionales propias de títulos oficiales o profesionales regulados por el Estado y emitidos por las propias administraciones.

Por todo lo expuesto, el Grupo Parlamentario Popular solicita la derogación de la ley, que no quiere decir que nuestro grupo esté en contra de la Ley de profesiones del deporte. Queremos una buena ley, que no se otorguen competencias que no le corresponden, que miren por todos los profesionales del deporte y no por intereses políticos.

Hemos presentado una enmienda al artículo 8 bis, incorporando una disposición transitoria, que expone lo

siguiente: «Mientras no se produzca la homologación como títulos oficiales de los títulos otorgados por las federaciones deportivas catalanas, estas habilitarán a sus poseedores para el ejercicio profesional de deporte que corresponda a efectos de esta ley.» Creo que todas las federaciones han recibido esta enmienda y son conocedores de ella.

Les pido que voten a favor de esta enmienda. Habilitemos a los que se hayan quedado fuera, como los profesionales del básquet, de los que tanto se está hablando. Iniciemos una reforma de la ley que no perjudique a nadie. Vehiculemos con los clubs, federaciones, profesionales, con la Secretaria General de l'Esport, con el Consejo Superior de Deportes, con los responsables europeos, con quien haga falta. Creemos la comisión de deportes en este Parlament y trabajemos por el bien del deporte.

Miren, les voy a poner un ejemplo: la Ley de profesiones del deporte de la Junta de Extremadura, aprobada este mismo mes. Es esta. No tiene ningún tipo de problema, no ha habido nada, todo el mundo contento: todas las federaciones, todos los profesionales; en cambio, aquí en Cataluña nos estamos encontrando, por desgracia, con esta división, ¿no? En esta, todas las personas vinculadas a las profesiones del deporte están encantadas, no hay problemas. Eso es lo que quiero para el deporte catalán: una ley que no tenga problemas. Aquí la tengo; hagan por leerla, por ver las comparecencias.

Una vez más, el Govern de la Generalitat sigue en su línea: modifican una ley para atribuirse competencias que no les corresponden y, de paso, continuar con su objetivo, el separatista. Miren —parezco *El día de la marmota*, porque vuelvo a repetirles lo mismo—, les vuelvo a recordar que ustedes confunden la realidad con la ficción, pero se olvidan que la ficción debe tener sentido, y este Gobierno carece de sentido, muestra de ello es la modificación de este proyecto de ley.

Muchas gracias, *president, conseller, autoritats*.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari de l'Esport i membres de la conselleria, representants de la UFEC, de la Unió de Consells Esportius, de la Federació de Bàsquet, dels entrenadors de bàsquet, bé, em sembla que tots coincidirem que el món de l'esport està passant moments difícils, i un bon exemple n'és el manifest «Stop greuges a l'esport català» presentat fa pocs dies; greuges que afecten decisions del Govern de l'Estat, fonamentalment, però sense oblidar les retelles pressupostàries del Govern català.

L'obligació del Parlament, en aquests moments, doncs, és intentar ajudar el món de l'esport, i no pas posar-hi

problemes. El Partit Popular, que és el causant de bona part dels problemes a partir de les decisions del Govern de l'Estat, ens ve avui i diu que la solució és derogar la Llei de les professions esportives, i fins i tot demà ens ho farà votar en una moció. La solució és eliminar la llei? Pel PP sí, perquè, per què cal que facin lleis, al Parlament de Catalunya? En això el ministeri, com ens acaba de llegir, disposa el que és pertinent i no calen lleis del Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Com? (*Veus de fons.*) És que estic parlant jo, em sembla, no? D'acord.

Iniciativa - Esquerra Unida té la voluntat de facilitar les coses al món de l'esport. La llei del 2008 va ser un pas endavant, i nosaltres la vàrem votar, però han passat set anys i s'hi han detectat problemes i disfuncions. Doncs, arreglem-les.

Han estat extraordinàriament útils les compareixences que s'han produït en la comissió de diverses entitats esportives, federacions, etcètera, per copsar la situació i elaborar les esmenes. El món de l'esport ha parlat, i nosaltres hem escoltat i hem intentat recollir les seves peticions.

I, en canvi, són poc positives les presses derivades d'una decisió que no depèn dels grups parlamentaris –el possible avenç electoral– davant lleis com aquesta, que s'haurien pogut entrar abans al Parlament, la veritat. Votarem a favor de la llei, però alhora pensem que, amb més calma, en la darrera etapa sobretot, s'hauria pogut fer millor, i que algunes esmenes de diversos grups mereixien ser analitzades amb més atenció.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida hi ha quatre objectius principals en la modificació d'aquesta llei. El primer, que els estudiants i les estudiants de grau de ciències de l'activitat física i l'esport que hagin cursat un nombre determinat de crèdits, malgrat que encara no hagin acabat la carrera, podran exercir de monitors i entrenadors esportius, ja que tindran uns coneixements més que suficients per fer-ho. Va ser una petició de l'INEFC, ho vàrem transformar en esmena, i s'ha incorporat a l'article 7 en forma de disposició addicional cinquena de la llei.

El segon objectiu: el reconeixement del paper dels consells esportius i de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que viuen des de la proximitat el món de l'esport, amb participació de regidors i regidores, i de la societat civil, i que hi juguen un paper destacat. També s'han acceptat les nostres esmenes, excepte una, i s'han incorporat en diversos articles.

El tercer objectiu: fer compatible el paper de les federacions i dels consells esportius en les funcions que pertoqueu a la Generalitat, concretades en l'increment del paper de l'Escola Catalana de l'Esport. Aquest aspecte també ha quedat regulat a la llei, que entenem que reforça les atribucions de l'Escola Catalana de l'Esport. Facilitar les coses a la societat civil no ha d'implacar que l'Administració renunciï a les seves obligacions. Aquest aspecte també ha quedat recollit, creiem que d'una forma equilibrada.

I, finalment, el quart –el principal, creiem–, un tema de justícia: solucionar la solució que arrossegàvem,

des de fa anys, per donar reconeixement a les titulacions emeses per les federacions abans de l'aprovació de la llei del 2008, i que afectaven principalment, encara que no exclusivament, el món del bàsquet.

Ens hem vist obligats en aquest mateix Parlament a anar aprovant pròrrogues i moratòries, i el que hi calia era una solució definitiva. El text pactat entre CiU i PSC ens sembla acceptable pels pèls, i hi votarem a favor, tot i que ens continua semblant massa ambigu. Millora redactats anteriors i fa referència a l'article 2.2 de la llei, cosa que no feien els altres redactats, però pensem que pot provocar malentesos i donar l'aparença que és una forma d'accés a la professió no excepcional sinó permanent.

Hi donarem suport perquè atribueix a l'Escola Catalana de l'Esport el paper de controlar i avalar el procés, i per expressar el nostre suport als entrenadors i les entrenadores afectats per aquesta situació que fa tant temps que arrosseguem. Però la veritat és que continuem preferint el nostre redactat, recollit en l'esmena 52, perquè aclareix millor, pensem, a quins casos ens referim, i alhora estableix que la regularització sigui gratuïta, que ens sembla que seria el que pertocaria després de tants anys de marejar les persones afectades. Per això demanarem la lectura i votació separada d'aquesta esmena.

Les nostres esmenes, en general, han estat ben acollides. En vàrem presentar setze i n'han estat acceptades o transaccionades nou. En aquest sentit, entre les acceptades, voldria destacar que ens fa especial satisfacció que s'hagi incorporat el fet que el Govern hagi de presentar un informe cada dos anys al Parlament sobre les mesures d'acció positiva per afavorir la presència de dones a les professions esportives. I una segona, que és la creació d'una borsa de treball, d'una plataforma única de treball per a tots els professionals. Ens semblen dues incorporacions..., que vam presentar nosaltres i que celebrem que s'hagin incorporat al text de la llei.

Retirem avui l'esmena número 5. I mantenim les esmenes 25, 49, 50, la ja citada 52, i la 53.

Una esmena rebutjada que és un toc d'atenció és la número 50. Planteja que el Centre de Tecnificació Esportiva d'Esplugues de Llobregat, atesa la seva importància en matèria de formació i el seu arrelament al Baix Llobregat, mantingui el seu emplaçament actual, i obliga el Govern a presentar, en el termini de tres mesos després d'aprovada la llei, un pla de futur del centre que garanteixi la continuïtat de la totalitat dels serveis i instal·lacions que el componen.

El Govern ha reconegut que contemplava la possibilitat de canviar la ubicació actual de les instal·lacions, i en el seu moment es va reconèixer que s'estudiava la possibilitat de vendre'n els terrenys. S'hi han mostrat en contra els usuaris i el mateix Ajuntament d'Esplugues, i el Parlament s'ha pronunciat en contra del possible trasllat aprovant una resolució presentada pel meu grup, votada a l'octubre de l'any passat per tots els grups excepte Convergència i Unió.

Però en aquest Parlament les resolucions de vegades se les emporta el vent; ja hem escoltat aquest matí el president de la Generalitat dient que són simples reco-

manacions. Per això pensem que una llei com aquesta, de professions esportives, seria un bon marc lògic per blindar la continuïtat de la Residència Blume i de la resta d'instal·lacions esportives i formatives. Es pot considerar que és excessiu fer-ho per llei. Si no desconfiéssim de les intencions del Govern, tindria raó qui així pensés, però tenim motius suficients per a la desconfiança, i per aquest motiu volem que s'incorpori a la llei, i demanarem lectura i votació separada d'aquesta esmena. I demanem als grups que varen votar la resolució de l'octubre –Esquerra Republicana, el PSC, el PP i Ciutadans– que ara repeteixin el seu vot i tanquem definitivament aquesta qüestió.

Per acabar, agraïments: a la relatora –a la Maria Senserrich–, que ha acceptat bona part de les nostres aportacions i que ha demostrat capacitat de diàleg i de pacte; a la resta de ponents, i a la lletrada, i al gestor i als serveis lingüístics. Moltes gràcies a tothom. I tant de bo que aquesta llei serveixi no per crear problemes al món de l'esport, sinó per solucionar-los.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, secretari general de l'Esport, president de la UFEC, president dels consells esportius, president de la Federació Catalana de Bàsquet i representants de la resta d'entitats esportives a Catalunya, dir-los que, en l'activitat desbordant que porto aquests dies, fa pocs dies vaig rebre aquí al Parlament una entitat que es dedica a gestionar entitats poliesportives. I em deia que es trobaven en una situació d'una certa inseguretat jurídica, perquè en aquests moments la gent havia agafat aquesta obsessió per fer esport de manera lliure –utilitzant l'espai públic, el carrer, els parcs per fer esport–, i que en molts casos quedaven amb persones que feien com de monitors i que organitzaven activitats esportives que sortien del control dels poliesportius o de les entitats esportives, i que, per tant, s'estava generant una nova fórmula de gestionar i de fer esport.

I penso que aquesta és una mostra del que pot passar en el futur, i és que aquesta, que és una llei que en principi el que volia era regular les professions de l'esport, doncs, amb el pas del temps s'ha trobat amb impediments com a conseqüència del canvi de les situacions, o amb buits legals que el que demanen és seguretat jurídica.

Seguretat jurídica és el que estàvem demanant amb la reforma d'aquesta llei. I què significa «seguretat jurídica»? Doncs, que les persones que estan exercint una tasca saben exactament distingir entre allò que poden fer, perquè la llei els ho reconeix i els poders públics també els ho reconeixen, i allò que està prohibit o que està al marge o fora de la legalitat. En realitat, el que pretén aquesta llei o el que havia de pretendre

aquesta llei és això: garantir la seguretat jurídica dels professionals de l'esport.

I deia el senyor Ordeig: «Aquesta és la vostra llei.» I té tota la raó –té tota la raó–, perquè jo, que he estat diputada ponent d'aquesta llei, tinc la impressió que ens han furtat una part del debat d'aquesta llei. I és cert que hi han hagut moltes reunions amb les entitats, hi han hagut reunions entre els ponents, però a l'hora d'encabir a la llei la reforma que havia d'ordenar aquesta situació de buit legal i aquesta situació de conflicte d'interessos, doncs, he tingut la impressió –i així n'ha fet esment també el senyor Donés– que la cosa ens ha vingut ja una mica apanyada per part del Govern, no? I que aquí els diputats, aquesta idea que tenim de la divisió de poders, que és el Parlament qui fa les lleis, qui fa les propostes, qui les negocia, i que després és el Govern qui les executa..., doncs, tinc la lleugera impressió que ha estat al revés. Eh, senyor Tibau? Tinc la impressió que això ha estat a revés, i que aquesta reforma, a la vista del que era un conflicte d'interessos difícilment solucionable, perquè el que posava o contraposava era una formació amb un cert itinerari educatiu amb la contraposició que feia la formació de les entitats i de les federacions esportives, i això entrava en un conflicte d'interessos de difícil solució, doncs, hem tirat pel camí del mig –algú hi feia referència: una tercera via–, ho arreglem i ja està, i els diputats s'ho empassaran.

I a mi aquesta idea no m'agrada –no m'agrada–, perquè jo sé que la Federació Catalana de Bàsquet ha tingut problemes, però es podrien haver resolt des de fa molt de temps. I tenen raó en la seva reivindicació; tenen raó perquè han de desenvolupar activitats durant els caps de setmana i durant tot l'any en les quals mouen molta quantitat de gent jove que fa esport, que necessiten els seus monitors, i que no els podien tenir dintre de la llei, i que no podien tenir garantida aquesta seguretat jurídica que busca aquesta llei.

I és veritat que això es podia haver solucionat molt abans amb un decret que ordenés aquesta situació i que els donés la possibilitat d'homologar tots els monitors o els titulats que necessitaven per garantir la seva activitat esportiva en totes les entitats de la federació. Però no ha estat així –no ha estat així–: hem estat esperant, hem fet reformes, hem fet moratòries. Jo tinc la impressió que tota aquesta llei s'ha convertit en una llei que, en el seu origen..., tal com deia el senyor Niubó, el mentor d'aquesta llei, en el tràmit de compareixences, deia: «Era una llei molt ambiciosa en el món de l'esport; es va fer d'esquena al sector, d'esquena a la realitat del sector, i ara ens trobem amb els problemes.» I com ho arreglem? Doncs, fent pedaços. I tornem a estar, primer amb moratòries i després amb debats parlamentaris, fent pedaços que jo crec que no solucionaran els problemes.

I per això en aquest cas nosaltres, doncs, som escèptics de donar suport a una llei perquè estic segura que, d'aquí a un any, un any i mig, tornarem a estar parlant de reforma d'aquesta llei. I, per tant, ens abstindrem en una reforma que, per nosaltres, potser resoldrà els problemes d'aquí a quatre dies, però en generarà molts en

el futur. Entre altres raons, perquè jo crec que no hem enfocat bé les coses.

No hem enfocat bé les coses pel que els deia abans: perquè aquí hi ha un conflicte d'interessos molt clar entre persones que es dediquen a fer esport de manera voluntària, que a més a més queden descrits en determinats àmbits de la llei, i que el que necessitaven era un reconeixement a través d'una llei de voluntariat esportiu. I una altra cosa és reconèixer els professionals de l'esport, que, a través d'un itinerari educatiu, d'un itinerari acadèmic, doncs, tenen reconegudes una sèrie de titulacions que el que fan és considerar-los professionals, i que, per tant, podien estar desenvolupant la seva activitat en determinades entitats d'altre nivell.

I com que no hem aconseguit ordenar un sector, que a més a més s'ha convertit en una enorme activitat econòmica, que a més a més genera moltíssims llocs de treball, i que a més a més a Catalunya i a Barcelona concretament, doncs, genera moltíssima activitat i moltíssima demanda, com que anem fent pedaços, doncs, no aconseguirem solucionar el problema –no aconseguirem solucionar el problema. I avui farem aquesta reforma, però no aconseguirem acabar amb les dificultats que comporta.

Hi han aspectes de la llei que nosaltres reconeixem que són encertats, no? Són encertats quan es parla de garantir hàbits saludables, garantir mesures sanitàries, evitar el consum de substàncies perjudicials per a la salut, garantir la igualtat de drets en l'exercici de les professions de l'esport. Hi han coses que estan bé, però vénen a farcir una llei que en realitat és dèbil: és una llei dèbil, que jo crec que no solucionarà problemes, sinó que en crearà més en el futur.

Per tant, sabem que l'esport passa per moments difícils, sabem que als polítics ens toca donar aquest marc de seguretat jurídica que necessitem per tal de garantir que la seva activitat es pugui desenvolupar amb normalitat, però també sabem que el que no es pot fer és fer les coses a mitges. I el que no podem fer és anar flexibilitzant les normes o intentant adaptar normes a determinats sectors d'activitat que no es corresponen amb la realitat, perquè el que fem potser és precaritzar –i alguns dels diputats s'hi han referit– un sector, simplement perquè intentem regular un determinat àmbit de competències que no es pot encabir en aquesta llei.

I és per aquesta raó per la qual el Grup Parlamentari de Ciutadans s'abstindrà en aquesta llei. S'hi abstindrà a més a més, també, perquè moltes de les nostres esmenes tampoc hem tingut ni tan sols ocasió de poder debatre-les. Com els deia, hem tingut una certa sensació que se'ns ha furtat el debat parlamentari com a conseqüència de les presses d'una convocatòria electoral de la qual ni nosaltres en som responsables, ni el sector de l'esport té per què pagar-ne les conseqüències.

Per tant, esperem que amb el que surti avui aquí, doncs, puguin d'alguna manera intentar solucionar uns problemes que jo crec que s'allargaran en el futur. Però del que sí que estic segura és que en tornarem a parlar, d'esport; en tornarem a parlar, de reordenar el sector de l'esport, per donar a cadascú el que li pertoca i garantir la seguretat jurídica que el sector de l'es-

port necessita per tal de continuar fent de Catalunya aquest referent esportiu que ha sigut sempre i que volem que continuï sent.

Gràcies. Gràcies a totes les persones que han vingut avui a sentir parlar d'esport. Gràcies als companys, als diputats de la ponència: ho hem intentat –ho hem intentat–, no amb tot el temps que calia. I jo crec que gràcies, també, al món de l'esport per la quantitat d'aportacions que hi ha fet, per la seva actitud sempre positiva, de la qual esperem poder gaudir en un futur.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots, convidats, tothom de l'àmbit del món esportiu català. I, en primera instància, disculpin els perdons i perdonin les disculpes, perquè, si abans el diputat Ordeig feia referència a la saturació parlamentària d'aquests propers mesos, doncs, en un grup de tres persones la sobreesaturació ens porta sobrepassats i no podem assistir ni a totes les comissions que volem, ni a totes les ponències de llei, atès que són més de trenta i som tres persones. Dit més des de l'honestetat i des de la impotència, també, de voler ser-hi, però malgrat tot, malgrat que no se'ns vegi, seguim sempre perfilant tots els debats que hi ha a la cambra.

Respecte al Projecte de Llei de modificació de la Llei, de 2008, de l'exercici de les professions de l'esport, dir-vos d'entrada que la CUP hi votarà a favor. És un bon moment per mirar enrere: molts altres diputats ho han dit, no?, que aquella llei tenia alguns dèficits que de seguida es van detectar, però també és veritat que l'objectiu del 2008 era regular el col·lectiu de persones que treballen dins de l'àmbit de l'esport i les entitats esportives, que sumen més de setanta mil persones.

Aquella primera regulació volia garantir la qualitat dels serveis esportius i la protecció de la salut dels practicants, volia acabar amb l'intrusisme en el mercat laboral de l'esport i volia fixar uns criteris mínimament clars sobre l'activitat professional dels treballadors i treballadores del sector. Alhora, i així mateix, determinava les titulacions que eren necessàries per exercir les professions de l'esport i els atribuïa el corresponent àmbit funcional general, però, amb tot, com s'ha dit, la norma va regular exclusivament els aspectes bàsics de l'exercici de quatre professions de l'esport, vinculades a l'àmbit educatiu, al recreatiu, al competitiu o al de la gestió esportiva, amb una incidència respecte a la salut, com s'ha dit.

Aquelles quatre professions, com vostès deuen recordar, eren: professor d'educació física, que incidia en l'àmbit educatiu de les persones tant dins com fora de l'escola; el d'animador i monitor esportiu professional, aquell practicat amb fins recreatius, estètics, turístics o de salut, amb incidència també especial en pràctiques al medi natural o dirigides a col·lectius vulnerables a nivell formatiu o de salut; entrenador professio-

nal, que treballava amb esportistes individuals o en equip, i el director esportiu, que s'ocupava de planificar les activitats esportives i la carrera de qualsevol persona interessada.

En aquella llei les professions que quedaven fora, però, de l'àmbit eren aquelles relacionades amb activitats de busseig professional, nauticoesportives, salvament i socorrisme, àrbitres i jutges esportius, i també aquelles activitats esportives que es basen en la conducció d'aparells de motor, excepte els monitors esportius professionals i els entrenadors també professionals d'aquells esports.

Què s'aconsegueix amb la reforma de la llei del 2008? Com s'ha argumentat, i ho ha argumentat també la ponent, actualitzar la normativa als buits i als déficits que existien, resoldre problemes derivats de l'aplicació de la norma que han impedit que molts professionals s'hi poguessin acollir, resoldre determinats buits que ja s'han comentat i permetre l'accés dels professionals al Registre oficial de professionals de l'esport.

D'aquesta manera, si haguéssim de fer la balança o la reflexió de quins déficits tenia aquella llei del 2008..., i és lícit preguntar-se quins déficits té aquesta reforma el 2015, si haguéssim de posar la balança positiva, podríem dir que les innovacions bàsiques, per destacar-ne algunes –no tindrem tot el temps que voldríem–, podrien ser vuit, no?

Que es resol el problema del reconeixement dels professionals de l'esport, és a dir, es resol el problema de l'acreditació de la formació per a l'exercici de les professions que recull la normativa, ja sigui mitjançant títols, incloses aquelles titulacions obtingudes en estats membres de la Unió Europea, o bé a través de certificats.

Dos, la incorporació de noves professions, com hem dit, entre les quals es regula la incorporació dels monitors de salvament i socorrisme, els monitors o entrenadors de busseig. Però, pel que fa al socorrisme, és veritat també que la Federació de Salvament i Socorrisme sol·licitava que a la reforma de la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, en el cas dels professionals que els afecta, s'hi incorporés l'obligació de cursar un reciclatge formatiu cada dos anys, i no ha sigut així.

Tres, el foment continuat, que també s'ha dit, de la presència de les dones en les professions de l'esport; s'hi inclou específicament aquesta obligació d'adoptar totes les mesures necessàries per evitar qualsevol discriminació, i per facilitar i fomentar la presència de les dones en l'àmbit esportiu. També és veritat que, com que llei i realitat no sempre concorden, sabem el que diu la llei, i veurem el que diu la realitat.

Quatre, la lluita contra el dòping. No podia ser d'una altra manera, perquè el dòping òbviament és la perversió, l'adulteració del sentit profund de l'esport i de l'activitat física.

I cinc, la solució a les professions de l'esport no reconegudes per l'Estat espanyol: se soluciona la situació d'algunes professions, que treballen com a entrenadors de modalitats esportives reconegudes pel Consell Català de l'Esport però no així pel Consejo Superior

de Deportes. I d'aquesta manera és obvi que se'ls ofereix protecció, i seguretat jurídica i cobertura.

Sis –també s'ha dit–, que s'inclouen els infants i els joves en l'àmbit de la llei, i aquest és un aspecte cabdal, i que s'insta l'Administració a oferir informació específica a través de l'Escola Catalana de l'Esport.

Set, el reconeixement dels professionals amb experiència contrastada, en la mesura que en la inscripció en el Registre de professionals de l'esport de Catalunya poden acreditar la seva formació i experiència contrastada en l'àmbit esportiu abans de l'entrada en vigor de la modificació de la llei.

I vuit, el pes que s'atorga a l'Escola Catalana de l'Esport.

Per començar a acabar, i com a reflexió també general, és veritat que Catalunya, doncs, vostès saben que és un país amb una forta base esportiva, i on l'esport i els clubs juguen un paper clau, cabdal i neuràlgic com a vertebradors socials. Però, com qualsevol àmbit social, també és susceptible no només d'intrusisme laboral, sinó també de formes noves i antigues de precarització, i de processos de contractació o de no-contractació al marge del marc que regula les relacions laborals.

Per això era important, segurament, la llei del 2008, com s'ha dit, perquè provava de posar ordre, sistematitzava i regulava el col·lectiu de persones que treballen en aquest àmbit i alhora unificava criteris en allò referent a les professions. I per això és important també aquesta llei del 2015, aquesta reforma, perquè es defineixen noves professions vinculades a l'esport, perquè es perfila el règim de certificació de titulacions i s'amplia a l'àmbit de la Unió Europea, i perquè se solucionen algunes qüestions legals vinculades a la relació amb el Consejo Superior de Deportes.

I des de la CUP ho valorem positivament. Diguem-ho així per no fer-nos autogols: hi votarem a favor, malgrat que segurament discrepem de l'entrenador i de la tàctica que ha disposat sobre la canxa.

Ho dèiem fa uns mesos, també, en aquesta mateixa cambra, i és veritat: denunciàvem aquella vergonya, aquella ofensiva de les inspeccions de treball indiscriminades als clubs esportius, si ho comparem sobretot amb com es tracten altres defraudadors fiscals que ho fan com a indústria del frau fiscal, i que acabaven amb unes multes desorbitades que en posaven el futur en perill. Però advertíem, no?, per l'altra cara de la moneda, que l'àmbit del voluntariat a l'esport s'hauria de delimitar amb precisió per no amagar rere determinades figures de ressonàncies positives supòsits de precarització laboral. La figura del voluntari existeix –també som un país fet de voluntaris i voluntàries–, però hauria de ser això: una persona que no rep cap retribució, o només de forma esporàdica per cobrir despeses puntuals, i, si s'ha de pagar un sou regular, aleshores cal satisfer les quotes de la seguretat social per respecte, també, i per dignitat, a aquestes persones implicades.

I finalment dir també que votarem a favor de les esmenes reservades d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa; de les esmenes reservades d'Esquerra Republi-

cana; d'una part del dictamen –no de tot–, i en contra de les esmenes reservades del PP i de Ciutadans.

I, finalment, com han dit també tots els meus companys i companyes, doncs, un reconeixement i un agraïment a l'esport de base pel paper clau que juguen a l'hora de socialitzar pautes de conducta vinculades a la solidaritat i al treball en equip, i aquí també amb l'objectiu de crear xarxes comunitàries, valors socials i pedagogies compartides.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, secretari general de l'esport, entitats esportives que ens acompanyen, per donar suport a aquest projecte de llei, i algunes consideracions que esdevindran..., si és útil només en la seva aplicabilitat. És així.

És evident que el món de l'activitat física –el títol hauria de ser «d'activitat física i esport», però en fi; és del que en realitat estem parlant– és segurament l'activitat que hauríem de fer més universal a tots els catalans i catalanes. I ja anem cap aquí; per sort, formem part d'una societat que cada vegada farà més activitat física i esport. Diferencio això, perquè a vegades se n'auto-exclouen col·lectius de persones que han de fer i faran activitat física.

Per tant, el que estem regulant en aquesta llei és fonamentalment el que va intentar, potser amb excessiva ambició, la del 2008, el que tenen alguns països, que és valoritzar la professió, valoritzar aquells professionals que es dediquen a l'esport, a l'activitat esportiva, sigui amb formació de grau universitari o sigui amb cicle formatiu. Però és evident que també tenim una part molt important d'activitat d'entrenadors, per dir-ho així, voluntaris, eh?, però que els hem de qualificar.

Hem trobat una via que jo crec que ha de ser totalment transitòria de certificació, d'acreditació, seguint les recomanacions europees. Però el futur ha de ser un altre. És veritat que, en el món de la precarització del món de l'esport actual, el que no pot ser aquesta llei és una llei que fomenti l'intrusisme i que baixi al nivell d'allò per al qual està pensada la mateixa llei, perquè, si no, fem intrusisme i hi ha gent molt més formada que està treballant en categories professionals que no tenen res a veure amb la seva formació, eh?

Però, per tant, és un món molt complex, i aquí estem entre el voluntariat, per una part totalment necessari, imprescindible, però atès que..., fixin-s'hi, hi ha una responsabilitat molt important: un entrenador de bàsquet –que ho hem de resoldre, per descomptat– que porta molts grups té responsabilitats, perquè exerceix de líder, i necessita, i ho diuen les recomanacions europees, competències, habilitats i també aptituds, eh? I aquest és un element en què a la llarga hauríem de tenir una qualificació per certificació professional, i probablement tots hauran d'acabar tenint uns cicles

formatius. Ara estem amb la Llei de formació professional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta, conseller, diputats, diputades, autoritats, que abans ja els he saludat, bé, intentaré posar en context tot plegat per seguir un ordre del meu discurs i així poder entendre el que avui els vull explicar.

L'any 2008 es va veure la necessitat de tenir una llei que regulés l'exercici de les professions de l'esport per diversos motius: bàsicament per adaptar, doncs, un sector que estava creixent i que continua creixent; segon, per evitar l'intrusisme i les possibles males praxis per persones que no gaudien de formació adequada i que podien perjudicar els esportistes, i, tercer, per dignificar la professió de l'esport. Durant aquests anys, com ja han dit altres diputats que m'han precedit, es va detectar que la llei no s'adaptava a alguns aspectes de la realitat del sector, i evidentment ho ha demostrat, doncs, el fet d'haver-ne fet tantes moratòries.

És per això que el 2014 el Govern presenta aquesta modificació de llei, per adaptar-la i fer-la més real al que el sector de l'esport ens demanava. Per tant, avui estem modificant una llei ja existent per al sector i amb el sector, fent compliment de la nostra competència en esports, tal com diu l'article 134 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i també segons la nostra pròpia Llei catalana de l'esport.

Evidentment, tots som coneixedors del que representa l'esport per salut, per cohesió social, per cultura, per valors, per ensenyament i, sí, també, per la realitat del nostre país. Des de Catalunya s'ha estat pioner en l'esport en tots els àmbits, ja sigui des de l'associacionisme, des de la internacionalització, la professionalització, la formació, etcètera, i també en l'àmbit legislatiu. És, doncs, un pilar fonamental de la nostra societat i que ens ha permès arribar on som avui.

De fet, fa uns dies l'Ajuntament de Barcelona va publicar un estudi d'impacte del sector esportiu a la ciutat de Barcelona, el primer estudi d'aquestes característiques, i ens donava unes xifres espectaculars: prop de 2.000 empreses, més de 2.500 entitats, més de 2.000 milions d'euros de facturació, 27.600 empleats, 35.000 voluntaris. Aquestes només són xifres de Barcelona ciutat, això és el que representa l'esport a Barcelona en xifres.

I no només això. També l'últim informe de l'Observatori Català de l'Esport sobre el mercat de treball en el context de l'esport a Catalunya ens donava dades molt interessants: ens deia que el sector de l'esport es percep com un dels grans potencials dinamitzadors de l'ocupació en l'actualitat i especialment entre els joves, un sector que ens preocupa perquè hi ha un gran índex d'atur.

Per tant, amb xifres a la mà ens adonem de què representa l'esport avui en dia, no només com a activitat física, sinó com a indústria del nostre país. Per això, la importància d'una llei que reguli l'exercici de les professions de l'esport, que posi un marc general per acompanyar l'evolució de l'esport, que sabem i som conscients que no n'és l'única solució, això no en resoldrà tots els problemes, però és una eina, un instrument que tenim. Per tant, reitero la importància de fer aquesta modificació per al sector i amb el sector.

Però avui no podem oblidar els greuges que pateix l'esport. De fet, avui tenim el president de la UFEC i altres representants de federacions que han patit i pateixen. Què es troben? Doncs, es troben o falta de voluntat política, o manca de coneixement de la realitat –esperem que així sigui–, que fa que vagin matant pessic a pessic el nostre esport, el nostre sector esportiu català. I no només el català; en això no ens pensem que són ells i nosaltres: hi ha altres comunitats autònomes que pateixen aquest mateix problema; no és una cosa d'ells i nosaltres, no, no ens equivoquéssim.

I si alguns volen fer creure que això és una politització de l'esport, per tant, del Govern català, o de formacions polítiques com Convergència i Unió, no han entès res, o no escolten les entitats i les associacions: mirin el mateix moviment de l'esport, que reivindica i reclama perquè ho pateixen en les seves pròpies carns. La nostra obligació com a representants del poble català –perquè, ho recordo, això és el Parlament de Catalunya– és escoltar i intentar donar-hi resposta en allò que estigui al nostre abast. Alguns en diuen «polititzar»; nosaltres en diem «fer la nostra feina»; curt i ras: treballar, fer la nostra feina, estar al costat del sector. Això és la nostra obligació.

N'han dit alguns exemples, abans: llicència única, l'obligació de l'impost de societats per a entitats sense ànim de lucre, l'augment de l'IVA, les famoses inspeccions; doncs, tot això no ens ajuda, a l'esport. Per tant, el que fem avui aquí sabem que no és la solució a aquests greuges, evidentment, però ha de ser un instrument més que ha d'ajudar aquest sector. Mirin si la voluntat és no només del Govern, sinó de les entitats, que ja és fet públic i conegut que hi haurà un segon Congrés de l'Esport, que es farà conjuntament amb tot el sector, per parlar-ne, perquè se'n preocupen i perquè els interessa quina és l'evolució que hi ha. Per tant, enhorabona a les entitats i al Govern per aquesta iniciativa.

I aprofitant que tenim aquest debat, voldria aclarir algun dubte que hi ha hagut i crec que alguns, no sé si intencionadament o no..., però que en el sector ens ha arribat, no? I és el fet que aquesta llei exclou els voluntaris. Aquí no obliguem els voluntaris que compleixin aquesta llei. No ens equivoquéssim: aquesta és una llei de professions, la Llei de voluntariat és una altra, que està en aquesta cambra també en procés. Per tant, no barregem pomes amb peres, que ens hi farem mal.

Bé, entrem en el detall una mica d'aquesta modificació. Nosaltres què proposem? Què hem proposat per millorar? Doncs, reforçar encara més el paper de l'Escola Catalana de l'Esport; afegir el reconeixement

dels professionals de grau professional de dansa, que havien estat oblidats i que els incorporem; millorar els professionals de socorrisme aquàtic, i resoldre el paper de les federacions, així com també una proposta, que compartim amb Iniciativa, que era el reconeixement d'aquests estudiants que encara estudien perquè puguin introduir-se al mercat laboral.

Això són propostes, això és sumar, i s'ha fet, i procurant-ho amb el màxim consens possible. Segurament hi ha hagut alguna divergència, alguna diferència, és cert; Déu me'n guardi que estiguéssim d'acord en tot, som una cambra plural, es tracta d'això, no? De fet, si em permeten..., i en clau de respondre una mica a les qüestions que s'han tractat per part d'altres grups, no?

El Partit Popular el que ha fet bàsicament és llegir-nos el «Manual de la centralización del Estado», pura i dura. Ha fet un resum de tota una sèrie de lleis, eh?, que li agraiem que ho faci però que no l'entendem, no ho compartim. De fet, no entenem per què el 2008 vostès van votar a favor d'aquesta llei. Sí, sí. Què ha passat, del 2008 cap aquí –potser vostès m'ho podran explicar més bé–, que ja no tenim aquestes competències que vostès van aprovar i van decidir que teníem? –què ha passat? Que potser governa el senyor Mariano Rajoy i ens vol prendre competències? Potser sí que és això.

Bé, nosaltres no entenem res. De fet, ens demanen derogar aquesta llei i presenten esmenes per modificar-la, i no només això: en firmem la ponència. Com s'entén això? No té cap lògica. Com volen derogar una cosa i proposen modificar-la? No s'entén. Vaja, jo almenys no ho havia vist mai aquí al Parlament.

Agrair al Partit Socialista, a Esquerra Republicana i a Iniciativa, doncs, la voluntat de sumar, de fer noves propostes i de mica en mica millorar-la. Segurament moltes coses no són les que vostès o jo mateixa voldríem, però hem sabut trobar aquest encaix i aquesta voluntat de sumar per resoldre els problemes que pateix el sector. Per tant, moltes gràcies. Ja sigui amb terceres vies o amb independència, o altres, hem intentat procurar trobar-hi la millor sortida i la millor solució.

I deixin-me per al final..., Ciutadans. Mirin, per solucionar s'ha de proposar –és així: s'ha de proposar. Vostès no hi han sigut; se'ls esperava, per això, eh? Hi hem estat, i ens hem comunicat amb vostès, i els hem enviat propostes, i els hem dit per què no enteníem algunes coses, per què havíem de sumar això i no allò. Però tampoc les esmenes que han fet no han proposat res per resoldre el que vostè ha dit, absolutament res: feien referència, les seves esmenes, a articles ja existents a la Llei del 2008; per tant, no hi ha fet res.

Vostè diu que hi ha hagut presses. Miri, fa un any que està aquí al Parlament, i abans ja els ho he dit: el 24 d'abril de l'any passat entrava el debat a la totalitat, i hi he assumit la meua part de responsabilitat com a diputada que ha sigut la relatora d'aquesta ponència, sí. Però, miri, abans amb el conseller fèiem broma: he tingut temps de tenir una nena que ja té nou mesos, i gateja i és preciosa. (*Remor de veus.*) Sí, per tant, hem tingut temps de parlar-ne, no digui que hi ha hagut presses. Fa molt temps que el sector ens ho reclama i ens ho reivindica.

I, miri, deia vostè: «Hi haurà una reforma d'aquí a un any.» D'aquí a un any no ho sé, però divuit mesos potser sí, perquè hi ha algunes competències que actualment no tenim i que esperem tenir. I segurament s'haurà de reformar, cert, perquè ja el sap, vostè, quin és el nostre objectiu. Per tant, reformarem? Sí, segurament. Però estiguin tranquils, senyors del sector, que ho continuarem fent tan bé com hem pogut fins al dia d'avui, ho farem tan bé, per vostès, i per tots vostès i per la gent que fa esport, que treballa de l'esport, per fer realitat que això sigui un model català que tenim, que defensem, que hi treballem, i que ens agrada i que hi volem continuar sent.

Moltes gràcies, diputats, diputades, presidenta, conseller.

La presidenta

Cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Miri, senyora Senserrich, estalviï's la prepotència i la supèrbia. *(Remor de veus.)* Aquest grup parlamentari..., sí, sí, aquest grup parlamentari ha participat...

La presidenta

Un moment, un moment, un moment...

Carina Mejías Sánchez

...com qualsevol altre –com qualsevol altre– en la proposta de solucions. Que a vostè no li agradi o no li interessi acceptar-les és un altre tema, però nosaltres hi hem participat. I no he estat jo l'única que li ha dit que aquesta tramitació de ponència s'ha fet amb presses: s'han fet dues reunions. És cert que la llei ha estat un any al Parlament, però només amb dues reunions de ponència i amb tot «amanyat».

(Sergio García Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor García.

Sergio García Pérez

Per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Per al·lusions?

Sergio García Pérez

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio García Pérez

Sí. En primer lugar, a Iniciativa per Catalunya Verds, que no pongan en boca suya algo que no hemos dicho. Nosotros queremos una ley para el deporte catalán, pero no como se está haciendo ahora, queremos una ley donde estemos todos. Y usted ha dicho ahí que nosotros no queríamos ninguna ley para el deporte catalán. *(Pausa.)* Sí, sí, recuérdelo.

Y, bueno, y luego a la señora Senserrich. Yo creo que una relatora –una relatora–, una ponente que no entiendo lo que he explicado yo ahí no se merece estar de ponente en la Ley de profesiones del deporte.

Muchas gracias, presidenta.

(Maria Senserrich i Guitart demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Senserrich, trenta segons.

Maria Senserrich i Guitart

Dues qüestions. Senyor García, sóc diputada escollida pel poble de Catalunya i em mereixo tant com vostè estar aquí i treballar per al meu país.

Senyora Carina, si s'han fet poques ponències és perquè vostè i altres candidats, que també són candidats al món municipal, em van demanar i pregar si us plau que agilitzéssim la ponència i que es fessin el mínim de reunions perquè vostès es poguessin dedicar no només al Parlament sinó a la seva tasca municipal. I jo ho comprenc i ho comparteixo, i així ho vaig fer i facilitar, i crec que va ser amb la bona fe d'aquesta diputada i de la resta de diputats.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Només per llegir l'apartat c de la moció que ha proposat el PP i que votarem demà: «Derogar la Ley 3/2008, de 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte.»

La presidenta

Passem a la votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem la votació del projecte de llei. En primer lloc, procedirem a la votació de l'esmena número 29, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 104 en contra i 3 abstencions.

Votem ara... Recordar que, tal com ha anunciat el Grup Parlamentari Socialista, s'han retirat les esmenes que havien reservat per al Ple.

I continuem ara amb les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són les números 3, 13, 18, 22, 31, 35, 38 i 39.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 102 en contra i 7 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Abans, anunciar-los que el grup parlamentari n'ha retirat l'esmena número 5.

Votarem ara les números 25 i 53.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 104 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'esmena número 49.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 67 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 50, però en primer lloc en donarem lectura.

El vicepresident segon

Disposició adicional quarta: «El Centre de Tecnificació Esportiva d'Esplugues de Llobregat, atesa la seva importància en matèria de formació i el seu arrelament al Baix Llobregat, mantindrà el seu emplaçament actual. El Govern presentarà en el termini de tres mesos després d'aprovar la llei un pla de futur del centre, que garanteixi la continuïtat de la totalitat dels serveis i instal·lacions que el conformen.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 67 en contra i 27 abstencions.

Votarem ara l'esmena número 52, de la qual també donarem lectura.

La vicepresidenta primera

Disposició transitòria primera: «Les titulacions emeses per les federacions esportives de Catalunya abans de l'entrada en vigor de la present modificació, certificades per les federacions esportives de Catalunya, membres de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, continuen sent vàlides i faculten llurs titulars per la inscripció en el Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, i a l'exercici de les professions, la formació per a les quals acrediti la modalitat esportiva corresponent. L'Escola Catalana de l'Esport fixarà les condicions i el calendari per reconèixer les titulacions, i expedirà el certificat corresponent. De forma excepcional, la tramitació d'aquest reconeixement serà gratuïta.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 104 en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem en primer lloc les esmenes números 4 i 30.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor i 101 en contra.

Votem ara les esmenes números 12 i 19.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor, 89 en contra i 12 abstencions.

Votem la número 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 87 en contra i 33 abstencions.

Votem la número 56.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 8 vots a favor i 120 en contra.

Per acabar, votarem ara el text del dictamen.

En primer lloc, votem separatament l'article quart d'addició d'un apartat a l'article 8 de la Llei 3/2008.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 99 vots a favor, 28 en contra i 1 abstenció.

Votem ara l'article 7 bis del dictamen, relatiu a l'addició de la disposició adicional sisena. També els indico que aquest article inclou una esmena tècnica que modifica el títol de la disposició adicional sisena, que queda redactat de la manera següent: «Inscripció de professionals amb formació i experiència contrastada en l'àmbit esportiu en el Registre de professionals de l'esport de Catalunya.»

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 86 vots a favor, 19 en contra i 23 abstencions.

Votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació de la Llei 3/2008, de l'exercici de les professions de l'esport, ha estat aprovat per 101 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments.)

Abans de començar el proper punt de l'ordre del dia, fer-los avinent que hi ha una petició d'alteració de l'ordre del dia de tal manera que avui, en lloc de substantiar-se dues interpellacions, seran tres. I, per tant, el darrer punt de l'ordre del dia d'avui serà el punt número 12, que és la interpellació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys. Hi estan d'acord? *(Pausa.)* D'acord.

(Remor de veus.)

Proposició de llei

de garantia de l'assistència sanitària
i farmacèutica pel sistema català de la salut
(debat de totalitat) (tram. 202-00080/10)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de garantia de l'assistència sanitària i farmacèutica pel sistema català de la salut. D'acord amb el Reglament, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Marta Ribas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Pausa. Persisteix la remor de veus.)

Esperi un moment. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé, parlem del dret a la salut en gruixut, del dret fonamental, amb independència de la situació administrativa de les persones; un dret que està reconegut a les normes nacionals i internacionals: a la Declaració universal dels drets humans, al Reglament sanitari internacional de l'OMS, o a la Carta social europea, per esmentar-ne només tres. És un dret reconegut com a *imprescindible* per a la garantia de la dignitat humana, i des de l'any 85, amb la Ley general de sanidad, a Espanya, totes les persones tenim reconegut el dret a l'atenció sanitària pel fet de ser ciutadans i ciutadanes, i de residir en aquest país.

L'any 2012 això canvia: un reial decret del Govern Rajoy trenca aquest dret i fa un absolut canvi de model en el nostre sistema sanitari, un decret amb el qual el Govern espanyol elimina la universalitat de l'atenció sanitària i torna a lligar el dret a l'assistència a les rendes del treball o a ser beneficiari d'algun assegurat. I aquest canvi de model té rostres humans: els de les 900.000 persones, o prop de 900.000 persones, que s'han quedat sense targeta sanitària, sense el dret a tenir targeta sanitària a Espanya. I no només –tot i que majoritàriament ho són, però no només– són les

persones immigrades en situació administrativa irregular, també poden ser aquelles persones que estan més que arrelades aquí, però que, per situació d'atur de llarga durada, puguin perdre la residència; també poden ser les persones que tinguin els seus ingressos provinents de l'economia submergida, i els faig avinent que això, bàsicament, en molts casos, són dones treballadores de la llar; també poden ser dones que depenen econòmicament de l'exconjuge però que no estan al seu càrrec pel que fa a la seguretat social. I els podria posar múltiples casuístiques en què també han estat gent que han tingut el risc o han patit aquesta exclusió sanitària a partir d'aquell reial decret del 2012.

S'ha de reconèixer que, a Catalunya –gràcies, conseller, per haver vingut al debat–, el Govern de la Generalitat és un dels cinc governs autònoms que han presentat recursos d'inconstitucionalitat contra aquest reial decret. I també, certament, el Govern català, de forma ràpida, el mateix 2012 va fer una instrucció per aturar l'efecte del reial decret a Catalunya. Però també, i no és nou que ho diguem en aquest Parlament, saben que aquella instrucció no ha resolt correctament el problema.

No només ho diem nosaltres: ho han dit múltiples professionals i entitats, i evidentment els afectats i afectades durant aquests darrers anys, des del 2012. Aquest darrer octubre, la Taula del Tercer Sector Social feia un informe alertant de les conseqüències i de l'exclusió existent a Catalunya. Els defensors del poble de tot Espanya, inclòs el síndic de greuges, feien també, darrerament, un estudi conjunt sobre l'exclusió sanitària a Espanya, i també a Catalunya. I evidentment, s'ha de reconèixer la feina que des del primer dia i constantment –i continuen– estan fent la gent, les entitats i les persones de la Plataforma per una Atenció Sanitària Universal a Catalunya –la Pasucat.

Tots ells ens anuncien en tots aquests informes, i dia a dia, que la instrucció del CatSalut 10/2012 és burocratitzadora, no resol el problema i genera dubtes. D'una banda, perquè s'estableixen les limitacions a l'atenció sanitària en funció de l'empadronament, i això ja genera una exclusió, perquè hi ha persones que no poden ser empadronades: persones que, o bé pel fet de carència de passaport, perquè estan en habitatges precaris, per impossibilitat de tenir un domicili fix, no poden empadronar-se, o per mala voluntat d'alguns ajuntaments a empadronar totes les persones que viuen als seus municipis, i també s'ha de dir així de clar.

Hi ha un altre element que també ha generat exclusió, que és que hi ha nivells diferents, que es reconeixen, d'atenció, per part d'aquesta instrucció del CatSalut: un nivell 1 d'atenció per a aquelles persones durant el primer any, que només dóna dret a l'atenció primària, a prestació farmacèutica de copagament del 40 per cent i als programes de salut pública, però no als especialistes, i després, a partir d'un any, aquest nivell 2, que sí que dóna l'accés a la part especialitzada. Per tant, un segon nivell d'exclusió que es pateix, també, a Catalunya.

Més enllà d'això hi ha la burocràcia, que també és un altre element que genera exclusió. I, evidentment, el

que també s'ha estat denunciant des del primer dia: l'arbitrarietat en l'aplicació d'aquesta instrucció. Tenim múltiples operadors en el sistema sanitari català, i hi ha hagut una arbitrarietat clara, sigui per desinformació, sigui per no-voluntat de l'aplicació no només de la instrucció catalana, sinó, fins i tot, del que marca el reial decret de l'Estat en protegir els menors d'edat, les dones embarassades i les situacions d'urgència.

Per tot això, saben que fa més d'un any, al febrer de 2014, per posar-hi solucions, vam proposar en una moció, aquest grup parlamentari, que s'arreglés aquesta instrucció o que se'n fes una de nova. Amb una transacció amb Esquerra Republicana, vam acabar instant, doncs, a fer aquestes millores. Algú ha vist una nova instrucció o una millora en la instrucció del 2012? No, perquè nosaltres tampoc; perquè no s'ha fet: un nou cas d'incompliment per part del Govern, conseller. *Visto lo visto*, vam optar per preparar i registrar, a principis d'aquest any, aquesta llei.

Voldria respondre'ls, havent posat aquest context, a, jo crec, les tres preguntes que segurament els diputats i diputades, però també la gent des de fora, es poden estar fent respecte de la proposició de llei que estem presentant i debatent: ens cal aquesta proposició de llei en el cas de Catalunya? Dos: podem fer aquesta llei a Catalunya? I 3: per què ara?

Ens cal? Doncs, mirin, ens cal perquè l'exclusió sanitària no beneficia ningú, sigui l'exclusió sanitària generada pel mateix reial decret com la que igualment, tot i la voluntat d'aturar el reial decret a Catalunya, patim també a Catalunya, perquè la instrucció catalana no està funcionant prou bé.

L'exclusió sanitària no beneficia ningú i és una barbaritat, és una absoluta barbaritat. No respon a un principi racional econòmic d'eficiència, ni de sostenibilitat del sistema, ni evidentment, tampoc, d'interès comú. I a més, posa en risc la salut pública de tothom. És només ideològica. Hem fet passos enrere, amb l'exclusió sanitària, en aquells programes de prevenció, de vigilància i de control de malalties transmissibles. És inevitable no fer passos enrere en això quan hi ha gent que no tens controlada des del propi sistema, i això perjudica tota la societat amb més risc de brots epidèmics.

És molt més econòmica l'atenció preventiva o curativa des de l'atenció primària, i això està més que demostrat, que no pas desplaçar l'atenció a les urgències, perquè es genera un retard en el diagnòstic, un agreujament de les patologies, i, per tant, més despesa sanitària per la seva atenció. Estudis fets en altres països demostren que es pot arribar a multiplicar per quatre la despesa en l'atenció sanitària quan es deriva tot a les urgències, quan es genera exclusió sanitària, quan no es fa atenció inclusiva.

A més, es genera més desigualtat social. L'encariment de l'accés o de les prestacions als medicaments en les persones més vulnerables generen més desigualtats, i més mal ús dels medicaments, fins i tot. I, per tant, això acaba repercutint fins i tot també en aquests casos en la salut pública de la societat.

I permetin-me afegir-hi un altre element, que evidentment s'ha de tenir en compte: l'exclusió sanitària té un

brutal impacte de gènere. No només perquè la pobresa té rostre de dona, sinó perquè, a més, estem generant una dificultat de detecció de casos de violència masclista en aquelles dones que quedin excloses del sistema, o d'atenció en els casos de violència sexual, o també, com els he dit, per mala aplicació del reial decret, s'estan generant problemes en l'atenció en casos de maternitat, i, evidentment, en el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs. Per tant, un clar biaix i efecte de gènere.

Parlant de casos concrets, de dades concretes, aquí, a Catalunya, un estudi fet darrerament a primària de la Catalunya central, amb dades de 2012, identificava que 1.700 persones quedarien potencialment excloses de la cobertura sanitària en aquella zona, amb les dades de l'ICS de 2012, si s'hagués aplicat directament, tal qual, el reial decret. I, a més, tenint en compte quin tipus d'ús feien aquelles persones, usuàries de l'ICS de primària, el 2012, a la Catalunya central, quin tipus d'ús fan dels serveis sanitaris, o feien dels serveis sanitaris, es deixava molt clar que aquests potencialment exclosos és el grup que genera menys ús de serveis i menys despesa farmacèutica –per tant, no hi ha raó econòmica per excloure'ls–, i és un grup, en canvi, amb més incidència de malalties infeccioses transmissibles –per tant, hi ha més risc per a la salut pública deixant-los exclosos del sistema sanitari.

Un altre element, els deia que els volia dir: tenim competències per fer-ho o no? –o que els voldria aclarir. Doncs, sí. A Catalunya disposem de competències i de mitjans suficients per poder continuar garantint un sistema sanitari públic i universal. Per què? Article 26 de l'Estatut: «Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.» Però, a més, l'article 37.3 i l'article 162.3 ens donen competències per aprovar aquesta llei.

Però els en dic més. Navarra: van aprovar una llei d'assistència sanitària per garantir l'atenció a tothom, com a resposta per fer front a aquest reial decret de l'Estat. El Govern ho va portar al Tribunal Constitucional. Fa un any el Constitucional en va tombar el recurs; arguments: el dret a la salut no es pot veure desvirtuat per una consideració d'un suposat estalvi econòmic. I la mateixa sentència del Tribunal Constitucional deia que l'estalvi, de fet, no ha pogut ni ha estat concretat, aquest suposat estalvi.

Per tant, no només es pot, sinó que altres ja ho han fet, se'ls hi ha recorregut al Constitucional, i el Constitucional ha dit: «Evidentment que poden vostès fer lleis per blindar la universalitat del sistema de salut.» I per si amb això no en tenen prou, diversos organismes de Nacions Unides i el Consell d'Europa han reclamat reiteradament al Govern espanyol que rectifiqui i garanteixi l'accés a l'atenció sanitària a tothom. Per tant, evidentment que podem i clarament *hem* de fer una llei.

Per què ara? Doncs, els ho explicava abans: ho hem intentat resoldre per altres vies, ho hem intentat resoldre millorant la instrucció que ja existeix a Catalunya o que es faci una instrucció nova. Fa més d'un any que es va aprovar en aquest Parlament que això calia re-

soldre-ho, i no s'ha fet, el Govern no ha complert. En paral·lel, el Govern espanyol segueix sense fer marxa enrere, tot i aquestes instruccions per part de les institucions internacionals i europees que han de fer marxa enrere.

La solució real passa perquè desaparegui el decret de l'Estat que ha causat tot aquest desgavell; evidentment, passa per aquí. Però el que no és de rebut és que, perquè el Govern Rajoy no entri en raó, aquí no estiguem fent tot allò possible i més per aturar aquesta barbaritat. Per obligació ètica, per obligació humana, però també per interès de la salut pública de la nostra societat i, fins i tot, per obligació legal, cal que aquest Parlament actuï.

Per tant, reclamo al Partit Popular, i a Convergència i Unió especialment, que retirin l'esmena a la totalitat que tenen presentada respecte d'aquesta proposició de llei d'Iniciativa i Esquerra Unida, i que permetin la tramitació d'aquesta llei.

Em podran dir..., segurament em diran: «No hi ha temps per aprovar-la dins d'aquesta legislatura.» Mirin, de moment encara s'han de convocar les eleccions, però, sobretot, els «tempos» de les tramitacions en aquest Parlament..., quan hi ha voluntat política ens han demostrat que fan miracles –fan miracles. Així que el que els demano és voluntat: posin-hi voluntat, retirin-ne les esmenes a la totalitat i fem que aquesta llei no només es tramiti, sinó que s'aprovi dins d'aquesta legislatura, perquè, si alguna cosa realment corre pressa a Catalunya, el dret de l'accés universal a la salut n'és una. Així que posin-hi voluntat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bé, ens trobem davant d'una proposició de llei d'una qüestió que ha estat objecte de debat en aquesta cambra des que l'executiu espanyol va aprovar el polèmic Reial decret llei 16/2012, un real decret la finalitat del qual queda reflectida en la seva pròpia denominació, que és prendre mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut.

Òbviament, en el marc econòmic en què ens trobem és necessari introduir eficiència en el sistema sanitari, també en el sistema sanitari català, marcat sobretot per un subfinançament crònic i històric que arrosseguem al llarg dels anys, i que fa temps que denunciem, i al qual s'afegeix aquest sostre de dèficit ofegador. Per tant, parlar de sostenibilitat en el sistema sanitari és normal: hem de fer front a una despesa que suposa el sistema sanitari i hem de fer-lo sostenible. Ara bé, prendre mesures en aquest sentit no ha d'anar lligat a un canvi de model sanitari, i és això el que passa amb aquest real decret llei: es produeix un canvi de model

que suposa passar, com molt bé ha dit, d'un model sanitari de cobertura universal a un model en què l'accessibilitat va lligada a la filiació a la seguretat social.

Diríem que l'objectiu pot ser molt lícit, però que la forma d'arribar-hi o la forma d'aconseguir-ho és absolutament desencertada i inadequada: es carrega aquest dret d'accés a l'assistència sanitària determinat per la mateixa ciutadania, determinat pel fet de ser ciutadà, un dret que es recull a lleis, en tractats internacionals, també a resolucions de l'OMS, declaracions. I, per tant, ens trobem davant un canvi de model que suposa una regressió i una marxa enrere inacceptable i innecessària, sobretot perquè afecta persones i sobretot afecta els col·lectius més vulnerables. A més a més, també suposa aquest envaïment de les competències autonòmiques pel que fa al reconeixement del dret a l'assistència sanitària.

Estem d'acord, doncs, en el fons de la qüestió d'aquesta proposició de llei? Sí, hi estem d'acord. Garantir l'accés a la prestació sanitària i farmacèutica a qualsevol persona, independentment de la situació legal o administrativa? Sí, hi estem absolutament d'acord, perquè aquest real decret llei vulnera un dels principis bàsics del nostre sistema sanitari català, que és la universalitat.

Ha estat una realitat històrica i també voluntat política dotar els ciutadans de Catalunya d'un dret universal d'accés al sistema sanitari, un accés universal d'àmplia cobertura a tota la població sense distinció, independentment de la seva situació legal o administrativa, independentment dels més o menys recursos econòmics, independentment de les condicions de salut i independentment del grau de risc. Per tant, gaudim d'un sistema de salut que garanteix l'accessibilitat i la continuïtat assistencial, i això és el que hem de preservar.

I és per això que, des del primer moment de l'aprovació del real decret, el Govern de la Generalitat va ser molt crític amb aquesta aprovació i hi va reaccionar amb fermesa: hi va mostrar la seva discrepància i rebuig frontal, i va dur a terme dues actuacions. En primer lloc, hi va presentar el recurs d'inconstitucionalitat una vegada es va constatar que s'hi vulneren les competències autonòmiques, i, en segon lloc, va assumir el compromís de garantir l'assistència sanitària pública a tota la població empadronada a Catalunya, que evita l'exclusió dels col·lectius i persones que queden desemparats amb el real decret.

La protecció d'aquests col·lectius s'ha dut a terme amb l'activació dels mecanismes que, sense contradir la legalitat existent, permeten donar resposta a aquestes mancances del real decret. I ens referim –com bé ha dit la diputada, també– a tota aquesta sèrie d'instruccions que el CatSalut ha anat tirant endavant: la Instrucció 10/2012, de 30 d'agost, la primera i més important, que garanteix l'assistència sanitària de cobertura pública a ciutadans estrangers empadronats a Catalunya que no tenen la condició d'assegurats o beneficiaris del sistema nacional de salut.

Seguint aquest criteri, el Servei Català de la Salut va dissenyar la sistemàtica que permet disposar de la tar-

geta sanitària a totes les persones empadronades a Catalunya, i els assegura com a mínim el primer nivell d'assistència, com atenció urgent, l'atenció primària i els programes d'interès sanitari. I posteriorment, s'elabora una modificació a aquesta instrucció, la Instrucció 3/2013, de 5 d'abril, amb la introducció d'aquesta modificació pel que fa a l'accés a l'atenció especialitzada. I posteriorment, s'emet la Instrucció 3/2014, la qual introdueix una reducció del percentatge de l'aportació de l'usuari en la prestació farmacèutica. Per tant, s'han anat introduint modificacions a la primera instrucció.

Per tant, s'estableixen, com deia, els mecanismes per garantir el dret a l'assistència sanitària amb un únic requeriment com és l'empadronament, un requeriment que ens ajuda a vetllar, i a evitar i detectar situacions d'ús indegut i possibles abusos del sistema sanitari, el que coneixem per «turisme sanitari», perquè no podem negar que existeix. Tenim un bon sistema sanitari i n'hi ha que se'n volen aprofitar; per tant, existeix el turisme sanitari i hi hem de fer front, perquè és la nostra responsabilitat, és la responsabilitat del Govern, i també hauria de ser una responsabilitat compartida per vostès.

De la mateixa manera que diem això, estem segurs que, si cal tirar endavant una altra modificació a la instrucció –i tenim el conseller aquí– per millorar possibles esletxes que puguin existir per tirar endavant alguna altra actuació amb l'objectiu de protegir aquest dret a l'assistència de les persones i col·lectius més vulnerables, estem segurs que el departament ho farà.

I, de fet, l'objectiu és poder arribar a totes aquestes persones desemparades. I per poder arribar a aquestes persones sense accés a l'empadronament i en situacions de vulnerabilitat extrema, aquest poder arribar-hi és una prioritat. I amb aquest propòsit s'ha signat un conveni del Servei Català de la Salut i la Creu Roja, pel qual Creu Roja identificarà en els seus punts d'atenció familiar les persones sense domicili conegut i en facilitarà les dades al Servei Català de la Salut per tal que pugui emetre un document amb el seu nom i que faciliti d'aquesta manera l'assistència sanitària: s'acreditarà la residència per facilitar d'aquesta manera l'accés a la targeta sanitària als ciutadans que no tenen reconegut aquest dret.

Per tant, és una reclamació, ho sabem, de les entitats, i creiem que és un pas endavant. I aquí en tinc la nota de premsa; si no en tenien coneixement, doncs, els la puc fer arribar. D'això se'n diu treballar en col·laboració, fer aliances amb les entitats, treballar en la mateixa direcció sense donar l'esquena a una realitat social, de la qual el Govern català és conscient i que, per tant, no podem defugir, i sabem que hi hem de donar una solució.

No es tracta només de garantir la salut comunitària, que també, perquè aquest canvi de model sanitari pot produir un risc en la salut pública –deixar una part de població sense atenció i control mèdic, i fer més vulnerables aquests col·lectius en risc d'exclusió–, sinó que es tracta, sobretot, d'una qüestió de valors humans

i de consciència social. I la voluntat del Govern és preservar l'atenció sanitària a qualsevol ciutadà del món que la requereixi.

Així, doncs, podem afirmar que l'objecte d'aquesta proposició de llei s'està duent a terme pel Departament de Salut a través del Servei Català de la Salut. Disposem d'uns mecanismes que, òbviament, poden ser millorables, lògicament es poden millorar, i, evidentment, necessitem la col·laboració i aportació de tots plegats, tal com hem anat fent al llarg d'aquesta legislatura, la passada també, amb resolucions i mocions. Però la realitat és que disposem d'uns mecanismes, que són les instruccions, que donen confiança i garanteixen aquestes accessibilitats al sistema sanitari públic català.

És necessari elaborar una llei que reiteri una actuació que ja es fa? Doncs, responent a la seva pregunta, el nostre grup parlamentari no ho troba necessari. Ho reiterem: perquè, amb més o menys millores que hi podem anar introduint, el departament està introduint aquest dret d'assistència sanitària i segueix treballant per protegir aquest dret.

I, en segon lloc –i aquí discrepem del que ha exposat la diputada–, hem de considerar un risc afegit al qual ens enfrontem, si es fa una normativa contrària a aquest reial decret: que pugui passar que l'Estat ho impugni, però, llavors, es focalitzi l'atenció en aquests mecanismes, que potser poden ser objecte de millora, però que es focalitzi l'atenció en aquests mecanismes i que es puguin suspendre aquestes instruccions. Per tant, considerem que no cal una llei que ens pugui situar en una línia vermella, sinó que considerem que hem de treballar en aquesta direcció: utilitzar bé, millorar aquests mecanismes, millorar aquestes instruccions. Creiem que aquesta és la direcció, i és una bona direcció, que està fent el Govern, en col·laboració amb les entitats i amb la vista posada sobretot a les persones i als col·lectius de risc.

El debat de la universalitat del nostre sistema sanitari, a més a més, també és un altre motiu pel qual no donarem suport a aquesta llei, perquè el dret d'accés a la prestació sanitària i farmacèutica, el dret universal, el vam tenir en un altre espai, i ja saben a què em refereixo: a la taula del Pacte nacional de la salut, un espai obert i un espai participatiu, que va ser molt enriquidor, amb tots els grups parlamentaris i tots els agents que formen part del Consell Català de la Salut. L'objectiu que perseguia era definir les bases de com ha de ser el futur del nostre sistema sanitari públic català, on es va discutir de totes les qüestions que envolten i que afecten el sistema sanitari, i també es va discutir i es va debatre com preservar-ne la universalitat i l'accessibilitat.

Vostès, com tothom ja sap, van abandonar, igual que la majoria de grups parlamentaris, a excepció d'Esquerra i Convergència i Unió. I considerem que, abans de tirar endavant una llei, seria interessant recuperar aquest espai de diàleg, tornar-lo a posar sobre la taula i fer un debat participatiu, a banda que puguem tenir aquest Ple extraordinari sobre salut, on també hi ha d'haver un debat sobre aquesta qüestió. Doncs, consi-

derem que tot això..., abans de tirar aquesta llei, fem funcionar aquests mecanismes i no ens situem en una línia vermella en què ens poden fer tirar marxa enrere.

Ja per acabar i per concloure, tenim un sistema sanitari públic català de qualitat, que no està en qüestió, gràcies, sobretot, als nostres professionals; un sistema sanitari en què el principi bàsic és la universalitat, i hem de treballar per mantenir aquest model, que és envejable a tot el món: un model universal, d'àmplia cobertura, extens en prestacions, equitatiu, amb un alt grau de resolució, del qual tots gaudim, tots ens sentim orgullosos, un model en el qual les persones són el primer, i així ha de ser. I, per tant, hem de seguir treballant per mantenir i arribar a l'excel·lència a la qual aspirem.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustres diputats i diputades, senyor conseller de Salut, aquesta proposició de llei que presenta Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre la garantia de l'assistència sanitària farmacèutica del sistema català de la salut no ens agrada. I com que no ens agrada, perquè és normal que no ens agradi –vostè ha fet una defensa molt clara, molt convençuda, del reial decret, per tant, de la proposició de llei que vostès presenten–, doncs, hi hem presentat una esmena a la totalitat que jo en aquests moments intentaré defensar.

D'entrada, senyora Ribas, vull fer-li alguns aclariments, amb tot el respecte, perquè s'ha fet molta demagògia –no només vostè aquí avui, sinó en altres ocasions– amb la cobertura sanitària als immigrants en situació administrativa irregular.

En aquests moments, amb el Govern del Partit Popular, els espanyols i els estrangers en situació regular tenen dret a la targeta sanitària. Els estrangers en situació irregular no tenen aquest document, igual que succeeix a la resta de països de la Unió Europea –i que més endavant li ho comentaré, o li ho intentaré justificar i explicar, un per un–, però sí que tenen accés a l'assistència sanitària.

Mirin, l'assistència sanitària a Espanya per a aquest col·lectiu, per al col·lectiu dels immigrants en situació administrativa irregular, és una de les més completes d'Europa: no només se'ls atén per casos d'urgències, per embarassos –com vostè molt bé explicava–, per parts, postparts, i també tots els nens menors de divuit anys, menors d'edat, en condicions d'igualtat amb la resta d'espanyols, com no pot ser d'una altra manera, sinó que també se'ls atén, per acord del consell interterritorial, de tots els problemes que repercuteixen en la salut pública, inclosa també la salut mental. I, ho repeteixo: en aquests moments se'ls atén per urgències, embarassos, parts, postparts, menors d'edat i també

problemes que repercuteixen en la salut pública, inclosa la salut mental.

Hi ha comunitats autònomes que, en exercici de les seves competències, també han articulat en aquests moments mesures perquè siguin assistits de patologies cròniques. Llavors, per tal de millorar l'assistència a aquestes persones, el Ministeri de Sanitat i Serveis Socials vol estudiar, i així ho farà properament, la possibilitat de regular el seu accés a l'atenció primària. Justament ho farà, ho farem, el Govern espanyol, per evitar els col·lapses a urgències. Aquesta mesura, senyora Ribas, evitaria saturacions a urgències, com vostè sap perfectament que s'estan produint en aquests moments.

Miri, la mesura perquè els estrangers en situació irregular siguin atesos als centres de salut s'estudiarà properament en el si del Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut. Però entrant en el cos, en el text, en el fons, en el contingut de la seva proposició de llei, sí que m'agradaria fer-li també alguns comentaris.

En primer lloc, vostè parla d'«aquestes prestacions». Crec que en l'article 2, en concret, fa referència a «aquestes prestacions», sense cap limitació ni cap concreció. No fa tampoc, per tant, cap diferenciació entre les prestacions bàsiques i no bàsiques.

En segon lloc, també es refereix vostè, senyora Ribas, al dret universal d'accés a les prestacions sanitàries i farmacèutiques, sense ni tan sols limitar el criteri d'empadronament com a garantia d'un accés ordenat a «aquestes prestacions», com diu vostè.

En tercer lloc, vostès es refereixen, en aquesta proposició de llei, al finançament econòmic de les prestacions amb càrrec als pressupostos de la Generalitat sense aportar, sense annexar, sense adjuntar una memòria econòmica que permeti conèixer l'import aproximat del cost del conjunt de prestacions addicionals en el sistema sanitari català. Tampoc concreten la quantificació dels possibles beneficiaris d'«aquestes prestacions», com diu molt bé vostè.

Amb relació, també, senyora Ribas, a l'accés universal, aquesta llei que vostès presenten presenta, per tant, un accés universal a les prestacions sanitàries i farmacèutiques sense aportar, per exemple, dades poblacionals, de població, quantificades, dels possibles beneficis, dels possibles beneficiaris d'aquestes prestacions, i, sobretot, sense considerar el pes relatiu que la població immigrant en situació irregular representa sobre el total de la població catalana, ràtio que presenta uns indicadors molt diferents respecte a d'altres comunitats autònomes del conjunt d'Espanya. Senyora Ribas, com molt bé sap vostè, el nombre d'immigrants irregulars a Catalunya, que vostè hi ha fet referència en la seva intervenció, proporcionalment a la seva població és clarament superior, a Catalunya, respecte al de la resta de comunitats autònomes d'Espanya, la qual cosa obligaria, per tant, a prendre i a adoptar mesures molt més precises que les presentades en aquesta excessivament simple proposició de llei.

Tampoc es poden obviar les possibilitats d'incentivació i de dinamització que al turisme sanitari provocaria l'aprovació d'aquesta llei. Una situació, senyora

diputada, que ens podríem trobar, per exemple, si aquesta llei s'aproves, i que no vull deixar passar per alt, i que, per tant, en vull fer un comentari, és que, per exemple, persones de la tercera edat, persones que han cotitzat i que han treballat tota la seva vida, i que, per tant, han cotitzat tota la seva vida laboral en el nostre sistema sanitari, es trobessin, per exemple, amb una llista d'espera –que més endavant, d'aquí a una estona, en parlarem, de llistes d'espera, perquè el Grup Parlamentari Popular hem presentat una llei al respecte– per qualsevol prestació sanitària o farmacèutica, mentre, en paral·lel, per exemple, tindríem situacions d'immigrants irregulars, acabats d'arribar a casa nostra, que estarien rebent prestacions del sistema. Crec, senyora Ribas, que no és gaire just. Per tant, la nostra disconformitat amb la seva llei, per no diferenciar entre immigració regular i immigració irregular.

Una altra qüestió: vostès es refereixen a l'accés a les prestacions tant als no assegurats com als beneficiaris, sense reflexionar sobre els ajustos aplicats per garantir-hi l'accés de tots els ciutadans. Si aquestes retallades s'haguessin aplicat amb criteris menys sectaris i menys polititzats com ha fet el Govern de Catalunya, probablement –probablement– haurien pogut destinar recursos a eixamplar la base de persones que en aquests moments tenen dret a l'accés a l'assistència sanitària i farmacèutica.

En qualsevol cas, al Grup Parlamentari Popular, al Partit Popular català, coincidim en l'esperit de la seva proposició de llei amb l'accés a les prestacions sanitàries i farmacèutiques totals de la immigració regular –ho torno a dir: de la immigració regular–, però entenem que cal limitar l'accés de la immigració irregular simplement a les prestacions sanitàries i farmacèutiques bàsiques. És a dir, al Grup Parlamentari Popular considerem que una millor gestió sanitària hauria permès la millor aplicació de recursos per millorar problemes com les llistes d'espera, o, per exemple, també, el mateix accés dels immigrants irregulars a les prestacions sanitàries i farmacèutiques.

Mirin, en aquests moments, l'assistència sanitària a Espanya per als immigrants en situació administrativa irregular és una de les més completes del conjunt d'Europa. I els en posaré alguns exemples que justifiquen justament allò que els estic intentant explicar.

Mirin, per exemple, a França, el país veí, hi ha un límit de tres mesos d'estada al país per poder rebre atenció mèdica, i, si un immigrant porta tres mesos i els seus ingressos no superen els 598 euros, la cobertura mèdica és total. A Portugal, també un altre país veí, també hi ha un límit de tres mesos d'estada en el país per poder rebre l'atenció mèdica, i es sol no rebutjar ningú pels seus ingressos. En un altre país a Europa, el Regne Unit, els immigrants tenen dret a l'atenció primària, però només si hi resideixen durant dotze mesos i si el metge ho accepta, perquè no hi estan obligats. A Alemanya, per exemple, els immigrants tenen accés a les urgències, a la maternitat i als tractaments antiretrovirals del VIH, encara que abans han d'anar als serveis socials per demostrar-ho. A Itàlia, els sense papers, aquestes persones en situació administrativa irregular, tenen dret a l'atenció urgent i essencial, a

les cures preventives i a les relacionades amb la salut pública. A Holanda, per exemple, només s'atenen les urgències i les malalties amb risc de contagi. A Suècia i a Àustria no ofereixen cobertura sanitària als estrangers en situació irregular sota cap concepte.

I podria seguir amb més països del nostre entorn, amb més països desenvolupats. Podria seguir explicant-li ho, fent-li un seguit d'explicacions del que fan, de la cobertura sanitària que fan tots aquests països. Per tant, Espanya és avui un dels països amb una assistència sanitària més completa. I, per tant, a casa nostra, a Espanya, on resulta que apliquem els principis de l'humanisme cristià, els immigrants irregulars no només se'ls atén en urgències, embarassos, parts i postparts, i tots els menors d'edat, sinó també, com li deia abans, tots els problemes derivats i que poden repercutir en la salut pública. (*Remor de veus.*)

No sé què els passa. He dit això d'«humanisme cristià» i se m'han esverat. Senyor Oriol Amorós, no se m'esverí. (*Oriol Amorós i March diu: «Llegeixi la Constitució.»*) Ho faré. Ja m'agradaria que també ho fes vostè, i que no renegué tant d'aquella llei que ens uneix a tots, també a vostès, encara que no els agradi. I deixi'm acabar, ni que sigui per respecte.

Miri, tots aquests països que li he anomenat probablement no són el seu referent, senyora Marta Ribas. Potser, segurament, vostès prefereixen emmirallar-se en països com Cuba i Veneçuela. Però, miri, jo, personalment, m'estimo més, com a catalana i com a espanyola, prendre com a exemple la sanitat al Regne Unit, a França, a Itàlia, a Suècia, com li deia, en lloc de països on al seu líder se li apareix un ocellot, certament.

I per aquestes qüestions, entre d'altres, no hi estem d'acord, en la seva llei. I aquesta diputada que els parla ja ho ha dit moltes vegades, però avui no em puc estar de tornar-ho a dir, entre d'altres coses perquè m'ho estan demanant. I, miri..., i quasi que li llegiré textualment la intervenció o un tros de la meua intervenció justament quan vostès varen presentar una moció per aquesta mateixa temàtica. Els deia: «A veure si comencem a dir les coses pel seu nom. El problema de les llistes d'espera és també per l'impacte de la immigració. No hi ha cap sistema sanitari en el món que resisteixi la incorporació d'1 milió de nouvinguts en deu anys sense ressentir-nos-en.»

Per tant, aquest és el motiu fonamental, aquest és el motiu bàsic pel qual el Grup Parlamentari Popular hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que espero que sigui del suport de tots els grups parlamentaris, cosa que crec que com a mínim del seu no serà.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a un torn en contra, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Miri, els reconec que la llei és millorable tècnicament; ja els ho reconec així d'entrada.

Per exemple, no té memòria econòmica, a banda d'altres millores tècniques en què, si aconseguim que es tramiti, nosaltres mateixos en algunes coses ens auto-esmenarem, perquè segur que hi ha coses a millorar, i segur que en la tramitació d'una llei, i permetent que hi opini la gent des de fora, encara hi trobaríem més coses, a millorar.

Em deia: «No té memòria econòmica», em deia la senyora García. Vostès tampoc no tenen memòria econòmica de quin estalvi ha generat el real decret llei, l'exclusió sanitària generada pel real decret llei: no hi ha dades econòmiques.

Per cert, des de l'any 85 a Espanya tothom, pel fet de ser ciutadà o ciutadana en aquest país, tenia l'accés universal als serveis de l'atenció sanitària. Ho hem estat fent fins al 2012, i el sistema funcionava. O sigui, sí que es pot fer –sí que es pot fer–, i no per un tema d'«humanisme cristià», sinó per un tema de dret i de drets.

No és cert, i ho reiterarem tantes vegades com calgui –no és cert–, que les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques de la nostra gent gran –o qualsevol altre motiu– tinguin res a veure amb l'accés universal al sistema de salut, ni amb la població immigrant. No hi té res a veure. Té a veure amb la infradotació econòmica al nostre sistema sanitari i amb el fet que no hi ha prou recursos, no hi ha prou quiròfans, no hi ha prou llits, no hi ha prou metges, professionals, etcètera, i, per tant, es generen llistes d'espera.

La població immigrant a Espanya i a Catalunya, precisament –i li ho he dit abans amb un estudi de l'ICS de població atesa el 2012 a l'ICS a la Catalunya central, però li ho podria dir el conseller amb dades segurament de tot el sistema–, és molt menys usuària del sistema sanitari que la població autòctona. Per edat. Ja no més que per edat, ho són. Per tant, deixin de fer un discurs racista. El discurs de: «Primer, els de casa», el lema de: «Primer, els de casa», que jo sàpiga, és d'un partit extraparlamentari. (Pausa.) Primer les persones, senyora García. I d'això és del que estem parlant en aquesta proposició de llei. No d'humanisme cristià, sinó de drets i de dret.

L'Estatut d'autonomia, els ho deia abans, diu a l'article 26: «Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.» I hi afegeix: «En els termes que estableixen les lleis.» I jo els explico: el legislador no pot excloure, de l'exercici dels drets que pertanyen a una persona com a tal, un grup determinat. El legislador no pot excloure. I no pot en la mesura que són drets imprescindibles per a la garantia de la dignitat humana. I ho diuen els organismes internacionals, que el dret a la salut és un dret imprescindible per a la garantia de la dignitat humana, però també els ho ha dit el Tribunal Constitucional respecte a la llei feta per Navarra. Per tant, no podem limitar el dret a l'accés a la salut a un col·lectiu determinat. És il·legal, immoral i una barbaritat. No genera estalvi per al sistema i, a més, és perillós per a la salut pública de la societat en general. El marc legal ens obliga a garantir l'accés als serveis que garanteixen l'accés a la salut.

Per tant –i això va per als companys, companyes, diputats, diputades de Convergència i Unió–, vostès..., tenim, i permetin-me dir-ho en termes mèdics –*cutres* mèdics, ja els ho dic–, una ferida oberta. I és oberta. I els ho he dit i els ho diuen cada dia les entitats i els col·lectius que treballen amb les persones que estan sent excloses del sistema a Catalunya. Tenim una ferida oberta i continua oberta. No funcionen les instruccions fetes i les modificacions fetes a aquestes instruccions. Vostès tenen voluntat de posar-hi solució, de curar aquesta ferida, però segueixen fent-ho amb tiretes, quan tenim sutura, tenim metges per cosir aquesta ferida. Els ho estic dient: tenim capacitat per fer una llei i tenim possibilitat de fer-la i d'aplicar-la. Per què segueixen insistint amb les tiretes? Retirin les esmenes a la totalitat, posin-hi voluntat política i fem la llei, que és com es blinden i es garanteixen els drets.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats, comparec per explicar el posicionament del nostre grup parlamentari al voltant d'aquesta proposició de llei que presenta el Grup d'Iniciativa, que planteja com a objectiu –llegeixo literalment allò que diu el document que sotmetrem a debat d'aquí a pocs minuts–..., que és que té com a objecte garantir que totes les persones estrangeres, «sense distinció per raó d'origen nacional o per la situació legal i administrativa a Catalunya», tinguin «assistència sanitària i farmacèutica del sistema català de la salut».

Aquest és l'objectiu, i val a dir que nosaltres compartim aquest objectiu. Una altra cosa és que puguem fer matisos –com explicaré més endavant– al voltant de quina ha de ser la millor forma de plantejar aquest objectiu i amb quins instruments ens hem de dotar. En tot cas, voldria intentar fer una exposició ordenada plantejant quatre apartats, que em sembla, doncs, fonamental, bàsicament perquè la gent que ens segueix pugui conèixer des de bon començament on ens situem.

Quin és l'origen de la problemàtica? Això ho explica l'exposició de motius d'aquesta llei, però em sembla que val la pena que ho recordem. L'origen de la problemàtica és un *real decreto* llei del Govern de l'Estat espanyol que l'any 2012 estableix unes limitacions importants en base a un concepte que no deixa de ser certament surrealista, perquè aquest real decret llei diu que està fet «como medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del Sistema Nacional de Salud». I un, quan llegeix això, diria: «Escolta'm, quina és la forma del Govern del Partit Popular per atendre, per fer front a la sostenibilitat del sistema de salut?» Un podria pensar –i segurament que el conseller ho aplaudiria– que la forma de fer-ho és injectar més recursos al sistema de salut. Podria ser una forma. O millorar l'eficiència del sistema. Aquesta podria ser una primera forma d'afrontar això. Una altra forma seria respectar

les competències i acordar –cosa que no sempre succeïx–, amb les diferents comunitats que tenen competències en l'àmbit de salut, de quina forma s'afronta aquesta sostenibilitat del sistema. Però no. La forma que té el Partit Popular d'afrontar això ens queda molt clara en l'article tercer d'aquest reial decret, que diu exactament que els estrangers no registrats ni autoritzats com a residents a Espanya no tenen dret a l'assistència sanitària.

I aquest és l'origen de la problemàtica. I, per tant, hem d'explicar amb ets i uts que un problema que no existia l'ha creat un govern amb una decisió emparada jo no diria en l'humanisme cristià, sinó bàsicament en una cosa que és molt essencial i que no deixa de ser, si m'ho permeten, fortament perplexa, que és el nacionalisme espanyol més ranci. Això és pur nacionalisme. I els ho diu una persona que és independentista, que vol que aquest país sigui lliure, però que no em sento nacionalista, i menys equiparant-me a la forma amb què el Partit Popular aplica el nacionalisme, que és excloent les persones. Jo vull un país amb drets i llibertats per a tothom, i aquest és el país que, si el poble de Catalunya vol, construïrem.

En tot cas, aquesta problemàtica va ser afrontada en el seu moment pel Govern, a través d'una instrucció que algunes entitats ens remarquen –i tinc aquí al davant, doncs, un informe elaborat per Pasucat– que no acaba d'arribar al conjunt de la ciutadania, que està produint alguns casos de persones que o bé no són ateses –persones en alguns casos menors d'edat–..., persones a les quals se'ls estan cobrant els serveis sanitaris. I, per tant, que és evident –ens ho diuen les entitats que estan a primera línia de trinxera– que s'estan creant una sèrie de disfuncions.

De quina forma podem resoldre aquesta situació? Doncs, jo els proposo una forma molt senzilla. Ho dic perquè tot sovint en aquest Parlament anem elaborant lleis i lleis, i no deixa de sorprendre'm que precisament l'exposició de motius del grup proposant no citi una llei que va aprovar aquest Parlament i que, a més a més, la vàrem aprovar per unanimitat. I em permeto citar-los una part del text, i després els explicaré qui va elaborar aquesta llei, qui la va impulsar i quin suport va merèixer d'aquesta cambra.

Resulta que diu, aquesta llei que va aprovar aquesta cambra parlamentària, ni més ni menys, que tenen dret a l'assistència sanitària pública totes les persones residents a Catalunya..., diu: «Totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut, d'acord amb el que estableix la llei.» I de forma més clara, especifica més endavant, diu..., també en són titulars –del dret a l'assistència sanitària–, «a, les persones empadronades en qualsevol municipi de Catalunya que acreditin que no tenen accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec d'una altra entitat diferent del Servei Català de la Salut», i dos –i vull emfatitzar-ho de forma molt expressa–, «les persones que pertanyen a col·lectius en situació de risc d'exclusió social, amb independència que estiguin o no empadronades en algun municipi de Catalunya.» (Pausa.) Any 2010.

Qui va aprovar això? Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Socialista de Catalunya, Convergència i Unió, Ciutadans i Partit Popular. El Partit Popular va aprovar això, que permetia que qualsevol ciutadà de Catalunya tingués garantida la cobertura sanitària. Això es va aprovar per unanimitat. No ho va aprovar la CUP, perquè en aquell moment no hi era, però estic convençut que ho haurien aplaudit i ho haurien aprovat amb absolut entusiasme, igual que vàrem fer-ho la resta de grups parlamentaris. Qui va impulsar aquesta llei? Doncs, la tenen aquí al final de tot, la diputada Marina Geli, en aquells moments consellera de Salut del Govern de la Generalitat, i l'últim Govern catalanista i d'esquerres.

Per tant, la meua intervenció podria acabar així. Podria agafar i dir al conseller: «Escolti'm, conseller, apliqui la llei.» Ja està. Tenim una llei, i igualment com reclamem a bastament que el Govern de la Generalitat apliqui la LEC i, per tant, estigui al marge del que decideixi el ministre Wert, li podríem dir perfectament al ministre..., ai, al conseller, perdó –espero que un altre dia tinguem ministre–, que apliqui estrictament allò que va aprovar aquesta cambra parlamentària. I així s'ha acabat. I, senyores i senyors, s'ha acabat el debat. I com que estic convençut que tots els grups parlamentaris que en aquell moment van donar suport a aquesta iniciativa i a aquesta llei..., estic convençut que el debat pràcticament s'hauria clos així.

En tot cas, per allargar el temps –i perquè ara podria tancar el debat, però evidentment, doncs, intentarem plantejar arguments, perquè el problema existeix–, quina altra forma de resoldre-ho hi ha? Doncs, hi ha una altra forma que vàrem plantejar en el seu moment el nostre grup parlamentari a través d'una moció; una moció, la 79/X, que deia exactament, ni més ni menys –ho dic perquè els instruments ja els tenim i simplement els hem de recordar–, que instàvem el Govern a elaborar una instrucció, o a modificar la instrucció existent, per tal de..., «garantir l'atenció sanitària pública de qualitat a totes les persones que viuen a Catalunya i que estableixi els mecanismes adequats per garantir també l'atenció sanitària als ciutadans que no han pogut obtenir l'empadronament per l'incompliment de la Llei de règim local per part d'alguns ajuntaments.»

Per tant, si no n'hi havia prou amb la llei que en el seu moment va aprovar el Govern catalanista i d'esquerres, tenim un mandat molt clar, en aquest cas al Govern, i de forma específica al conseller de Salut, que es deixa evidentment clar amb això. Per tant, el que hauríem de demanar al Govern és que, si la instrucció no és suficient, no és clara i està generant disfuncions i no garanteix que tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tinguin la cobertura sanitària garantida, doncs, apliqui la instrucció.

Val a dir, tot i això, que nosaltres donarem suport a aquesta iniciativa perquè en compartim, ho repeteixo, l'objectiu, però entenem que els instruments que té en aquests moments el conseller de Salut són absolutament suficients perquè puguem resoldre aquesta problemàtica.

I vaig acabant. En el fons, aquí estem vivint un tema transcendental –un tema transcendental–, que és de quin forma garantim un dret bàsic com és el dret de la salut. I, francament –repeteixo i reitero un argument que comentava abans–, no deixa de ser francament sorprenent que aquells grups que titllen els altres recurrentment de «nacionalistes» siguin precisament els que es situïn en el bàndol dels que volen restringir aquests drets, i que, aquells als quals s'acusa reiteradament de situar fronteres, precisament el que defensem sigui una proposició de llei com la que avui presenta Iniciativa per Catalunya Verds. Per què? Perquè nosaltres volem, a diferència dels altres, construir un país en el qual tots els ciutadans, amb independència del seu origen, tinguin els mateixos drets; els altres, simplement, el que ens volen, emparant-se en l'humanitarisme cristià i en allò que vulguin..., és reduir-nos a l'època medieval, a les fronteres, al nacionalisme més ranci, que lògicament nosaltres, des de l'independentisme més serè, no compartim.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquest punt i el següent afecten dos temes que són, pel nostre grup parlamentari, substancials, importantíssims, perquè van lligats als drets de les persones: el dret a l'accés a l'assistència sanitària de les persones i el dret també que aquesta assistència sanitària es faci amb equitat i en uns terminis adequats.

Parlem primer, doncs, del dret a l'accés. Aquest dret a l'accés que, com s'ha recordat i s'ha explicat a bastament, el Govern del Partit Popular, amb el Reial decret 16/2012, va trencar –va trencar. I, per tant, va impulsar una reforma que –ja ho he dit en aquesta tribuna en altres ocasions– ens trasllada a èpoques pre-democràtiques, ens trasllada a èpoques en què el dret a l'assistència sanitària estava lligat a l'assegurament, lligat al sistema de la seguretat social. Ens trasllada, per tant, a abans de la democràcia, quan moltes dones que en aquell moment no treballaven depenien de tenir-hi dret o no d'estar, com deien colloquialment, a la cartilla del seu marit, que era qui treballava, eh? Per tant, ens trasllada a aquesta època.

I avui això continua passant. Perquè hem de dir, senyora del Partit Popular, que vostè ha dit: «Els espanyols tenen dret a l'assistència sanitària.» No és veritat –no és veritat. Amb el reial decret esmentat, les persones espanyoles, per ser espanyoles, no hi tenen dret: han de tenir la condició d'assegurats. I, per tant, fins i tot els descendents majors de vint-i-sis anys, si no tenen..., i si superen un determinat límit d'ingressos, no hi tenen dret. I alhora, vostès també cal recordar que van acabar de reblar el clau amb la Llei de pressupostos de l'any 2014, quan s'excloïen també del dret de prestació sanitària els espanyols que han esgotat les prestacions del

sistema de protecció de..., d'atur. I perden aquest dret a assistència sanitària en el cas que surtin del país, surtin d'Espanya, un temps superior a noranta dies. Per tant, que tots els espanyols tenen dret a l'assistència sanitària és fals. Primer, perquè el reial decret no diu això, i segon, perquè vostès van acabar de reblar el clau, com deia, l'any 2014, i tenim joves espanyols, i catalans també, que marxen més de noranta dies fora d'Espanya i no tenen dret a l'assistència sanitària, no poden tornar a Espanya a ser intervinguts –per posar un exemple– en el cas que ho necessitin.

Per altra banda, jo no m'estendré en les justificacions que hi fan referència, perquè n'hem parlat de manera reiterada. El nostre suport a totes aquelles mesures que signifiquin derogar aquest reial decret i, per tant, fer que les prop de 900.000 persones que a l'Estat espanyol estan avui fora de l'assistència sanitària en puguin tenir.

Però ara, centrar-me una mica en les intervencions que s'han dut a terme per part dels diferents grups. Els he de dir, senyora de Convergència i Unió, que les seves paraules m'han sonat una mica a pretext i a autojustificació, perquè si vostès diuen que ho fan i tenim informes..., el senyor Pere Bosch n'esmentava algun, jo esmentaré l'informe de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, que ens diu que això no és veritat. *(Pausa.)* Si vostès ho fan, per què tenim tots aquests informes i aquestes dades quantitatives? Per què tenim notícies recurrents que es facturem atencions als serveis d'urgències d'aquest hospital, que les ONG, Medicus Mundi, de manera reiterada, i fins i tot en aquesta cambra, ens han vingut a exposar? No fa tant de temps, deu fer un parell de mesos, van comparèixer Medicus Mundi a la Comissió de Cooperació i Acció Exterior i ens ho explicaven, ens explicaven que això passa també a Catalunya; no solament a la resta d'Espanya, sinó també a Catalunya.

I és cert, segurament si vostès apliquessin i complissin allò que diuen que fan, no hauríem de tramitar ni de donar suport a aquesta tramitació. El que acabarà sent aquesta llei..., segurament acabarà substanciant-se en fórmula de modificació de la Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública que esmentava el senyor Bosch, de l'any 2010, de la qual aquesta diputada va tenir l'honor de ser ponent relatora. Per tant, si complissin, no estariem parlant d'això. La realitat ens diu que vostès no compleixen i que aquesta instrucció que fa més d'un any, com ens recordava també, s'havia de modificar..., no ho han fet, i, per tant, que hi ha persones catalanes, però sobretot persones estrangeres en condició irregular, que no tenen dret a l'assistència sanitària encara avui a Catalunya en un temps immediat, que és el que voldríem. Que el reial decret no fos d'aplicació a Catalunya. Ves si és fàcil. Doncs, això avui no podem dir que és així. Per tant, ens veiem obligats..., i, en tot cas, recolzarem la tramitació d'aquesta proposició de llei.

I alhora, també deixi'm dir-li, senyora de Convergència: vostès han presentat un recurs d'anticonstitucionalitat, sí, però cal tenir memòria. En aquesta cambra, vostès i el Partit Popular van votar en contra de la presentació d'aquest recurs d'anticonstitucionalitat, el de

l'any 2012. I, ves per on, el 23 de l'I del 2013, segons consta en el registre del Tribunal Constitucional, vostès entren el recurs i presenten el recurs. Què havia passat de l'any 2012 al 2013? Unes eleccions, no?, i un canvi de soci, no?, del Govern de Convergència i Unió. Ves quina casualitat. (*Remor de veus.*) El 2012 no es podia presentar el recurs i el 2013 sí. Ves quines coses que passen, no? Doncs, tenim memòria, recordem-ho. Vostès han presentat un recurs, els ho reconeixem, però, fins que no hi va haver unes eleccions i van canviar de soci i ja no necessitaven el Partit Popular, no van presentar aquest recurs. Per tant, cal tenir memòria, quan volem fer bandera de determinades accions –que jo els he de reconèixer plenament.

I, per altra banda, nosaltres –i ja per acabar– lamentem que en aquest cas Convergència hagi tornat a fer allò que feia el 2012: recolzar-se en el vot del Partit Popular, eh?, per tal de vetar la tramitació d'aquesta iniciativa. I, per tant, potser moltes coses tornarem a veure després d'aquestes properes eleccions que diuen que es convocaran, no?, perquè si ja ara avui tornem a veure aliances de Convergència i el PP que ens recorden l'any 2012, doncs..., veurem quina confiança dóna aquesta decisió per part de vostès als catalans i a les catalanes.

Alhora, també, acabar ja dient que l'objecte d'aquesta llei –que totes les persones tinguin dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública– també és el nostre objectiu. I, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada tant per Convergència com pel Partit Popular.

I voldríem, senyors de Convergència –la senyora Ribas els ho ha reiterat en les seves dues intervencions–, que s'ho repensessin, de veritat, perquè si de veritat vostès volen complir allò que diuen, donin-li tràmit, a aquesta proposta, a aquest projecte de llei –donin-li tràmit. Acabarem modificant la llei d'accés universal catalana que ja tenim per tal de blindar allò que el Partit Popular, amb el seu reial decret i amb les seves mesures..., posa pals a les rodes que totes les persones que viuen a Catalunya tinguin dret a l'assistència sanitària. Ves si és fàcil i senzill. Donin-li tràmit, replantegin-s'ho, retirin l'esmena a la totalitat, perquè llavors sí que seran coherents amb allò que diuen, allò que fan, i no necessitaran recórrer al Partit Popular, i recolzar-se i unir-se amb el Partit Popular per frenar, en aquest cas, el dret a l'assistència sanitària a totes les persones que viuen a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en principi, jo vull anunciar que nosaltres ens abstindrem respecte a les esmenes a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris del Partit Popular i de Convergència. I breument, si m'ho permeten,

els explicaré quina és la raó de la nostra abstenció i el nostre posicionament respecte a aquest tema.

Primer, quan vam llegir el text del projecte que es planteja, i ja només el preàmbul, i una mica també penso que la diputada Ribas ja ho ha plantejat, els primers dubtes que tenim són respecte a si el Parlament de Catalunya té competència o no té competència per desenvolupar aquesta llei. Tenim seriosos dubtes que en tinguem competència, perquè, de fet, i penso que ningú se n'amaga en totes les exposicions que s'han fet, el que es pretén a través d'aquesta llei és eludir la normativa bàsica estatal, i concretament el Reial decret 16/2012, de 20 d'abril, jo penso que mal dit «de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut». Per tant, aquest ja seria un motiu més que suficient perquè ens abstinguéssim.

Entenem –i ho hem dit altres vegades, ho he dit jo mateixa des d'aquest faristol– que aquest decret no és adequat. En primer punt –i la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula penso que ho ha exposat molt clarament–, perquè no només deixa fora del sistema les persones en situació irregular, deixa fora del sistema..., incomplint –almenys en la lletra i en la literalitat del decret– les normes internacionals i resolucions de Nacions Unides i també les recomanacions i les disposicions de l'Organització Mundial de la Salut, sinó que..., jo penso que vulnerant els drets fonamentals previstos i protegits per la nostra Constitució, vulnerant el dret a la igualtat entre tots els nacionals, perquè deixa fora del sistema els espanyols per raó de renda –vostès ho saben, per sobre de cent mil euros s'ha de subscriure un conveni especial per poder accedir a aquesta prestació en les mateixes condicions que la resta de nacionals–; perquè també, com ha dit, les persones que sortien del país i durant noranta dies estaven fora..., i també les persones per raó d'edat i que no són cercadors de feina. Entenem que aquesta situació, ja de per si, deslegitima aquest decret.

I ens sembla absolutament inadequat que es reprengui l'antic concepte de beneficiari de la seguretat social, de beneficiari de l'asseguradora pública, tanmateix, perquè, com tots sabem, la sanitat es costea a través dels pressupostos generals, i per tant entenem que aquelles persones que tenen majors rendes tenen el mateix dret que qualsevol altre espanyol a poder-hi accedir en les mateixes condicions. En el preàmbul del text que se'ns presenta se'ns diu, i penso que equivocadament, que pel fet de ser espanyol ja s'acredita aquesta condició i se n'és beneficiari, i penso que hi han aquestes excepcions..., que potser perquè es digui: «Bé, són els que tenen rendes superiors»..., penso que no és un problema econòmic, sinó que és un problema de concepte. I pel que fa a les persones en situació administrativa irregular, és evident que la cobertura que s'estableix, almenys en la literalitat d'aquesta, no compleix les normes de dret internacional.

Entenem que això ja també són motius suficients perquè aquest decret, aquest reial decret, tot i que vigent i que ara es modificarà, però no sabem exactament com ni en quin sentit, doncs..., requereix una clarificació i una adaptació.

Entenem que la instrucció que s'ha fet a Catalunya –és cert el que ha explicat la diputada Ribas– s'interpreta de forma diversa, crea situacions d'inequitat, en fi, crea una certa confusió, però no ens volem estar de dir també que la postura del nostre grup, que penso que també és coneguda, és que, tot i que som absolutament partidaris, com no podria ser d'una altra manera, de donar compliment a les normes de dret internacional de dret humanitari, i a les resolucions de Nacions Unides i de l'Organització Mundial de la Salut, i als tractats internacionals –que molts països de la Unió Europea no compleixen–, entenem que s'ha de diferenciar perfectament el que és l'assistència sanitària –i per això en aquell moment..., com el diputat d'abans, d'Esquerra Republicana, que ha comentat que el nostre grup havia signat determinades resolucions–..., evidentment, estem d'acord en aquesta prestació sanitària, en aquesta atenció a la salut en aquestes condicions que estableixen les normatives, però això no té per què ser equivalent a la regularització administrativa a través de la via sanitària.

Entenem que aquest tema, el tema de la immigració, és un tema prou important, que requereix un abordatge ampli no només català, sinó estatal i probablement europeu, i entenem que aquesta assistència sanitària i aquesta garantia del dret a la integritat física, a la vida, a la salut pública de tots els ciutadans que viuen al nostre país, amb independència de la situació administrativa, no té res a veure –no té res a veure– amb la regularització administrativa, amb les targetes sanitàries, amb els empadronaments, i que aquest és un altre debat.

Quan se'ns diu: «És que, clar, sense la targeta sanitària no es pot accedir a la prestació, i això resulta que no ens permet accedir a veure la història clínica...» Jo em pregunto, conseller, i vostè ho sap: és que el senyor que ve de Cuenca..., tampoc hi podem accedir, a la història clínica del pacient, i té serioses dificultats amb aquesta targeta sanitària, i les tenim nosaltres quan viatgem fora de la nostra comunitat autònoma i no tenim determinada documentació. No es tracta de generalitzar aquesta situació de dificultat per a tothom, però entenem que el tema de la regularització administrativa de les persones en situació irregular no s'ha de fer per la via sanitària; que estem d'acord que s'ha de donar cobertura, però això requereix un abordatge que va més enllà –va més enllà–, malauradament, del que és l'àmbit sanitari. És un abordatge que penso que tampoc pot ser d'una sola comunitat autònoma, que ha de ser un debat estatal, i que nosaltres creiem que ha de ser a nivell europeu perquè, tot i les diferències evidents en els sistemes sanitaris a nivell de la comunitat econòmica, aquest és un problema que té tot Europa i que s'ha de resoldre d'una forma conjunta a nivell de tots els països europeus.

Els vull recordar, i penso que la diputada García té raó –vull dir, té raó, perquè és evident que això està publicat a tot arreu–, que quan es diu que Espanya és l'únic país que en aquest moment no dona la cobertura absoluta, en les mateixes condicions que als nacionals, a les persones en situació administrativa irregular, això..., es pot estar d'acord que això sigui així o no sigui

així, aquest és un altre debat, però assegurar això és una fallàcia. No hi ha cap país de la Unió Europea que equipari absolutament les prestacions sanitàries als nacionals i als comunitaris. Respecte a aquestes persones, hi ha unes situacions absolutament restrictives, i moltes d'elles que incompleixen les normes internacionals. I tampoc som partidaris –tampoc som partidaris– d'aquesta situació.

Per tant, tenint en compte que explico tota aquesta llarga exposició..., per deixar clara quina és la postura del nostre grup: no estem d'acord en el contingut literal del real decret; entenem que la instrucció que hi ha a Catalunya crea confusió i no soluciona el problema; que el problema no s'ha de solucionar per la via administrativa, requereix altres abordatges i un ampli debat social pel que fa a quina és la prestació sanitària i com s'ha de prestar, no als nacionals, que entenem que tothom ha d'estar en les mateixes condicions, sinó a les persones en situació administrativa irregular, que evidentment no poden constituir una categoria *ad aeternum*. Aquesta situació o s'ha de convertir en regular, o s'hauran d'aplicar les lleis que corresponguin, i si no es volen aplicar, doncs, s'haurà de debatre què és el que s'ha de fer, però no podem crear a través de la via sanitària una categoria especial de persones en situació administrativa irregular a perpetuïtat. Entenem que això s'ha de resoldre fora de l'àmbit sanitari, i que mentre això no es resolgui s'ha de donar a aquestes persones l'atenció sanitària com ja prevèiem i com ja vam assumir en aquella resolució, amb les condicions que preveuen el dret internacional, les normes humanitàries de dret internacional i totes les resolucions que fan al cas.

I, per tant, com que no hi estem d'acord, amb la totalitat del text –que entenem que en el tràmit probablement es pot modificar i, si no, presentarem les esmenes corresponents–, però tampoc estem d'acord amb el real decret tal com està, i entenem que tenim la limitació legal, nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bona tarda, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres davant d'aquesta proposició de llei.

Doncs, primer, dos referències –les primeres– a Convergència i Unió, quan diu que, tot i estar d'acord amb la necessitat –diuen– de millorar la instrucció..., entenem que la via per fer-ho no és una llei, i dos arguments que d'alguna manera rebaten aquest posicionament. El primer és: se'ls està dient, de diferents espais organitzats..., abans es parlava de la Pasucat, però, en tot cas, estan «Jo sí sanitat universal», o Migra Studium, o SOS Racisme, que estan advertint que aquesta instrucció no dona cobertura a molts casos que queden fora del sistema, que ara mateix a Catalunya no es garanteix el dret a l'assistència sanitària de manera uni-

versal, i això jo diria que hi ha suficients casos que ho corroboren.

Per tant, cal, en tot cas, una actuació per part del Govern, perquè s'està no garantint aquesta universalitat. I, per una altra banda, jo crec que és obvi per què es vol fer amb una llei. Es vol fer amb una llei per blindar l'accés universal a la sanitat més enllà dels governs de torn; es vol fer amb una llei perquè, finalment, tocar un dret bàsic com és l'accés universal hagi de ser mitjançant un altre procediment legal que derogui aquesta llei; finalment, per assegurar que la prestació sanitària no depèn de majories parlamentàries o de les voluntats polítiques del moment, sinó que finalment es regula com una cosa bàsica.

Jo crec que la llei parla d'aspectes que són claus; que és el que dèiem: avui no es garanteix el dret universal a l'assistència sanitària a Catalunya. No es fa –no es fa–, i no només no es fa, sinó que el Govern en té coneixement –se n'han portat casos aquí–, en té coneixement per aquestes organitzacions que treballen perquè les persones migrades, amb independència de la seua situació, tinguin dret a ser assistides si tenen qualsevol problema de salut.

Per tant, estem parlant de drets bàsics que van molt més enllà dels governs de torn, ho tornem a repetir. Jo crec que el dret a la salut..., no ho crec jo, és a dir, diferents organismes internacionals –també moltes de les diputades que m'han precedit ja n'han parlat–..., és un dret que no està condicionat a la situació legal o administrativa, i, per tant, l'objecte de la llei és garantir, precisament, que totes les persones migrades tenen dret a aquesta assistència, també a la farmacèutica.

Una altra situació, des del nostre punt de vista bastant surrealista i que es fa amb tot el coneixement de causa, és l'exigència del padró. I, per tant, no hi ha padró, no hi ha assegurança, no hi ha targeta sanitària, amb la qual cosa..., vostès deuen saber que moltes persones en situació no regular o irregular –com volen dir-los vostès– tenen por d'acudir a fer-se un padró perquè pensen que hi pot haver represàlies i, en tot cas, perquè pensen que se'ls pot aplicar una Llei d'estrangeria; que els recordo que, d'altra banda, si se'ls agafa els tanquen en un CIE sense que hagin comès cap delicta, només per no complir una situació, amb la Llei d'estrangeria. Per tant, no argumentin, en tot cas, que: «Com a mínim demanem un padró, i això és inofensiu», perquè per a aquestes persones registrar-se en un organisme públic com són els ajuntaments té unes implicacions molt grans, en tot cas, per a la seua seguretat.

Per tant, jo diria que l'objectiu de la llei és simple, és bàsic, depèn de voluntats polítiques. El que primer ens estranya és que Convergència i Unió es vulgui situar amb el Partit Popular, votant en contra de la llei, i ens estranya perquè se'ns ha repetit de manera reiterada que la voluntat, precisament, era eludir el compliment del real decret. Què passa? Com, finalment, s'eludirà? S'eludirà però no s'eludirà? O es farà a mitges? Clar, això, en tot cas, nosaltres no ho entenem.

I ja que s'ha parlat molt del dret comparat –de fet, gairebé tots han citat el dret comparat i com de privilegiats som respecte al dret comparat–, doncs, anem al Consell

d'Europa i a les resolucions que ha tret últimament, i ho veurem.

Juny de 2013: el relator especial de Nacions Unides sobre les formes contemporànies de racisme, discriminació racial, xenofòbia i formes concretes d'intolerància va qualificar la reforma sanitària com un «fet lamentable» –un «fet lamentable»–, i va mostrar la seua preocupació per la imposició de barreres econòmiques. Això, el relator especial de Nacions Unides. Abril de 2014: sis relators especials i experts independents de Nacions Unides, liderats per la relatora especial d'extrema pobresa i drets humans, van recordar al Govern espanyol que les normes bàsiques de drets humans no poden ser ignorades per pressions fiscals o falsos discursos construïts. Gener de 2014, Comitè de Drets Econòmics i Socials del Consell d'Europa: va destacar que la reforma era contrària a la Carta social europea –per cert, que l'Estat espanyol n'és membre.

És a dir, que, finalment, aquells organismes internacionals que vostès citen i citen tota l'estona els interessen per a algunes coses i per a altres no. Quan els recorden que han de complir drets per a les persones, tinguin l'origen que tinguin, llavors els desobeeixen. Per tant, moltes lliçons donen vostès sobre l'obediència a les normes quan no els implica.

I ara un tema obvi sobre falsos mites i tòpics que fan olor, fan pudor, és ferum de tòpics –ferum de tòpics–, i, sobretot, totalment falsos; que si aquí tinguéssim un aparell que mesurés la demagògia i els tòpics que s'han arribat a soltar aquí, ja hauria reventat. El primer: «Els immigrants col·lapsen el sistema de salut.» On s'han informat vostès? On s'han informat vostès que els immigrants col·lapsen el sistema de salut, si precisament els informes que hi han diuen que les persones autòctones gasten una mitjana de set cops el sistema de salut, mentre les persones migrades adultes ho fan quatre? Quin col·lapse? D'on treuen les dades? Com les contraresten? En tot cas, poc rigor. I, en canvi, acaben, en tot cas, argüint una crítica que no la fan a les persones migrades que sí que s'ho poden pagar; que aquí hi ha turisme sanitari, és veritat, però si vénen russos rics no hi ha cap problema, el problema el tenim amb les persones pobres que no poden pagar-se assistència sanitària privada. Qui col·lapsa finalment el sistema sanitari? Aquestes persones que vénen a fer turisme sanitari no el col·lapsen? (*Remor de veus.*) Només el col·lapsen les persones migrades pobres? Qui col·lapsa el sistema sanitari?

I, sobretot, a part del biaix de classe o el fet de mesurar les persones en funció de la seua classe social i del seu origen, i, per tant, de si són pobres o no són pobres, un altre mite fals, un altre tòpic fals. Diuen: «Com que...» Vostès diuen: «Resulta que les persones migrades no contribueixen al sistema sanitari.» Doncs, li recordo que les persones migrades, com que paguen impostos indirectes, entre altres coses els del consum, també contribueixen al sistema sanitari, perquè el sistema sanitari ara mateix es finança via impostos i no es finança a través de les quotes de la seguretat social, per exemple.

Per tant, jo els recomanaria que apartin aquests tòpics, que són mentida i que, en tot cas, el que fan és generar

un discurs racista, un discurs que va corroborant «Primer, els de casa», i un discurs que és lamentable en el moment, diguéssim, que ens trobem.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta. La votarem per una qüestió de drets bàsics. Lamentem que Convergència i Unió no ho faci. No sabem finalment si Esquerra Republicana la votarà o no. I, sobretot, sorpresos per la postura de Ciutadans; sorpresos per la postura de Ciutadans no tant pel que pugui fer el partit, sinó perquè la diputada justament que ho defensa, com a metgessa, sap que... *(Pausa.)* O, en tot cas, nosaltres no hem sabut trobar, en la proposta de llei que hi ha, on diu que se li atorgui a una persona dret a l'assistència sanitària és un requisit perquè se li regularitzi la seua situació administrativa –no ho hem sabut trobar. Per tant, aquest argument, que crec que l'han agafat així una mica pels pèls, en tot cas, des del nostre punt de vista és greu; entenem que apella a una falsedat que no està escrita en el paper i que, en tot cas, és una construcció política perquè ja els va bé per mantenir aquesta ambigüitat sobre la postura de vot; i que, diem, de veu d'una diputada que és metgessa i que, per tant, sap les conseqüències per a la salut pública que tot això pot tenir, ens espanta.

Finalment, nosaltres entenem que és urgent aquesta llei, que és necessària, i sobretot que és intolerable que hi hagi partits que hi votin en contra, perquè finalment estem votant en contra d'una cosa bàsica de cohesió social –també s'ha dit–, de salut pública, i que hauria de quedar blindada de qualsevol canvi en qualsevol govern.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, una qüestió que els proposo és que em sembla que la llei del 2010 està vigent, conseller.

I la senyora Eva García m'ho acaba de ratificar, perquè en la següent proposta, en l'article 2, ens diu que les persones tributàries del temps de garantia de llista d'espera són les de la llei d'universalització del 2010. Demani, si us plau, un informe jurídic, perquè jo crec que continua vigent. I si no continua vigent, tramitem aquesta llei, perquè potser sí..., perquè, de fet, va ser un compliment estatutari. En aquell moment –vostès no se'n deuen recordar– parlàvem dels habitants de la Seu que treballaven a Andorra *(veus de fons)* –ho recorden, eh?–, de monges, dels monjos de Montserrat, dels advocats que havien perdut la feina. Ho recorden? Ningú d'aquesta cambra va parlar de la immigració. Què ha passat, del 2010 a ara? Què ens ha passat, en aquest país? Què ens ha passat? Ja havia arribat, senyora Eva García, 1 milió de persones; ara estem a menys persones. Per tant, si la llei..., vostè ho diu, eh?, en el seu projecte de decret, que després nosaltres debatrem. Proposició de llei de temps de garantia, conseller.

Compleixin la llei. Si han d'acabar la instrucció..., jo hi donaré suport perquè..., en tot cas, serà l'última proposta que els faig. És que, com que jo n'estic conven-

çuda, que necessitem una llei de bases de salut i socio sanitària en aquest país, si tramitem aquesta llei i l'altra podem començar, amb una responsabilitat política d'alt nivell, a veure què podem fer també amb aquest debat tan seriós de l'accessibilitat i de no perdre un sistema nacional de salut.

Moltes gràcies.

(Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Després del debat que hi ha hagut..., insistia la nostra diputada que, de fet, aquest tema nosaltres entenem que ja està regulat, però si és per blindar més i perquè no hi hagi el més mínim dubte, nosaltres retirem la nostra esmena a la totalitat.

La presidenta

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga. Eva García Rodríguez demana per parlar.) Senyora García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. També per una qüestió d'ordre.

Anunciar la retirada de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular, amb el benentès que estem en contra de la proposició de llei que presenta Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Verds... *(Veus de fons.)* Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Amb el benentès que estem en contra d'aquesta llei, volem que es trameti, volem participar en el debat i volem, per tant, que continuï el seu recorregut parlamentari.

(Remor de veus. Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

No sé com demanar-li-ho, però, clar, davant d'aquesta situació..., ni que sigui per contradiccions –com demanar-li la paraula. Només és per agrair als dos...

La presidenta

Trenta segons.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Per agrair als dos grups parlamentaris que han retirat la seva esmena a la totalitat, que permetin aquesta tramitació. *(Remor de veus.)* I insistir-los que

creiem que el que pertoca és que hi posem voluntat per intentar no només tramitar-la, sinó aprovar el que sigui dins d'aquesta legislatura, i segurament ens permetrà blindar, a partir d'aquella llei que ja hi havia el 2010..., tramitem-ho com calgui perquè d'una forma ràpida ens blindem bé en aquell objectiu que crec que compartim una àmplia majoria d'aquest Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Atès que s'han retirat les dues esmenes a la totalitat, no hi ha res a votar. *(Forta remor de veus.)*

Proposició de llei

de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (debat de totalitat) (tram. 202-00081/10)

Per tant, continuem l'ordre del dia amb el punt cinquè, que és el debat de totalitat *(persisteix la remor de veus)* sobre la Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president..., senyora presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, un moment. Senyors diputats, a veure si continuem amb el Ple. Comenci, senyora García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Il·lustres diputats i diputades, senyor conseller de Salut, el Partit Popular català presentem una proposició de llei per intentar donar solució a una greu problemàtica, gravíssima, que tenim els catalans, i que es diu llistes d'espera, un problema generat i agreujat per un govern que no es preocupa de la salut de les persones.

Aquesta llei de garantia de temps màxim de resposta en l'atenció sanitària pretén acabar amb la picaresca que s'està produint i que es produeix amb relació a les llistes d'espera del sistema de salut públic. El Govern de Catalunya ha instaurat i ha assumit aquesta picaresca que coneixen sobradament tots vostès, a partir de la qual una persona entra a formar part d'una llista d'espera en el moment que té, per exemple, totes les proves diagnòstiques fetes i només està pendent de la intervenció quirúrgica necessària, si és el cas, per exemple. Això està passant, i vostès ho saben, i encoratgen, a més, el Govern de Catalunya –del qual en aquests moments hi ha un sol representant–, doncs..., resulta que vostès ho saben i encoratgen el sistema a actuar d'aquesta manera. No pot ser que en aquests moments a Catalunya hi hagi una llista d'espera per entrar a la llista d'espera. I això està passant i vostès

ho saben. En són responsables i, per tant, són culpables.

A Catalunya, senyores i senyors diputats, la retallada d'Artur Mas i Oriol Junqueras d'un 16 per cent en el pressupost de Salut ha agreujat molt el problema de les llistes d'espera. Amb més recursos, és evident que no tindríem aquestes llistes d'espera. Amb més recursos és evident que no tindríem prop de 160.000 persones, prop de 160.000 catalans, esperant per accedir a un tractament, a una intervenció o prova diagnòstica. Quan Convergència i Unió accedeix al Govern l'any 2011, l'enorme retallada al pressupost sanitari va provocar que les llistes d'espera es desapareixin un 42 per cent, tocant sostre, senyor conseller. Aquestes dades tan preocupants, les més altes de tot Espanya, van fer evident que calia una reforma en el sistema per garantir el compliment dels terminis. I mentrestant, el que han fet vostès, el que ha fet el Departament de Salut, ha sigut derivar més de 16.000 pacients des de centres públics a d'altres de titularitat privada.

En concret, el gruix anava, per exemple, al Sagrat Cor, a l'Hospital General de Catalunya i a la Clínica del Vallès, centres tots ells de la xarxa pública, però propietat d'IDC Salut, antiga Capio. Però, tot i així, prop de tres-cents persones han presentat denúncies al respecte. Això, afegit al fet que gairebé un 43 per cent de catalans opinen que l'assistència sanitària està pitjor que fa un any, fa que el Partit Popular català presentem aquesta llei avui, per tal que aconseguim posar fre a aquesta situació complexa i complicada d'accés al nostre sistema de salut.

I bé, dit això, i fent aquesta petita introducció, faré alguns comentaris sobre l'articulat de la nostra llei. L'objectiu principal és el tractament coherent i realista de les llistes d'espera, com una de les característiques inherents als sistemes sanitaris públics d'accés universal i gratuït. Hem fet, el Partit Popular català, una llei pensada exclusivament..., a l'accés a visites programades per ser atès pel metge, a l'atenció en urgències hospitalàries, a l'ús del transport sanitari urgent i no urgent, als procediments quirúrgics, a les primeres consultes d'especialista –programades i no urgents, evidentment– i a les proves diagnòstiques i terapèutiques sol·licitades pels facultatius. No entraré a detallar quins són, un per un, els procediments quirúrgics o les prestacions que estan garantits en l'atenció sanitària especialitzada, amb relació, per exemple, a intervencions quirúrgiques no urgents; amb relació, també, a les consultes externes programades no urgents; amb relació, també, a les proves diagnòstiques, com ecocardiogrames, endoscòpies, TAC, ressonàncies, mamografies... Ho tenen especificat tot a la nostra llei i ho poden tranquil·lament consultar.

En aquesta llei, el Partit Popular partim del principi que cal prioritzar, en una llista d'espera; prioritzar en funció d'aspectes clínics, funcionals i socials; prioritzar per la gravetat de les patologies, per l'efectivitat de l'atenció sanitària, per l'oportunitat de l'atenció sanitària, i també per les circumstàncies socials. Un element molt important que introduïm el Grup Parlamentari Popular amb aquesta llei és la creació del registre de pacients en llista d'espera, un registre que ha d'estar

adscrit, com no pot ser d'una altra manera, al Servei Català de la Salut; aquest registre, que ha de contenir tots els pacients que tenen indicada per un facultatiu una atenció especialitzada, una prova diagnòstica o terapèutica, o també una intervenció quirúrgica programada i no urgent, lògicament. Però aquí ve el tema important: la data, el moment d'entrada a formar part d'aquesta llista d'espera. Ha de ser el moment, justament, de la indicació de l'atenció per part del metge. A més, el pacient tindrà un justificant, si és que ho demana, d'això, per poder reclamar el compliment dels seus terminis. Evidentment, s'ajustarà, s'ajustaria, a la Llei orgànica de protecció de dades, i els pacients, a més, han de tenir l'obligació de mantenir les seves dades actualitzades, i de comunicar amb la suficient antelació la no-visita, si és el cas.

I en aquesta llei volem fer, a més, una diferenciació que considerem molt important, i és, en primer lloc, el temps màxim d'accés com a termini de temps comptat des de la indicació del metge. I, en segon lloc, la garantia de temps màxim d'accés, que és el compromís, precisament, del Servei Català de la Salut, d'atendre el pacient en condicions de qualitat dintre d'un temps màxim establert en el seu àmbit. I entrant en els terminis de temps màxims garantits d'espera, el Partit Popular català volem fixar-los d'aquesta manera.

En primer lloc, la visita programada. La visita programada entenem que ha de tenir un temps màxim garantit de quaranta-vuit hores. És a dir, des del moment que un senyor va a un CAP, per exemple, perquè no es troba bé, perquè té mal de panxa, doncs..., abans de quaranta-vuit hores ha de tenir la visita programada amb el gastroenteròleg de torn o amb el facultatiu que creguin convenient.

En segon lloc, les urgències hospitalàries. Aquestes han de tenir un temps màxim garantit per llei de vint-i-quatre hores. És a dir, des que un senyor entra a urgències d'un hospital fins que se li assigna un llit d'aguts o de sociosanitaris, no poden passar més de vint-i-quatre hores. Segurament un termini més raonable, més just, serien dotze hores, potser. Però han de tenir en compte vostès que hi han proves diagnòstiques, hi han analítiques que tenen un temps per al seu resultat, i per tant hem cregut convenient estipular-ho, fixar-ho, en vint-i-quatre hores, des del moment que el senyor entra a una urgència d'un hospital fins que té assignat un llit, si és el cas d'un ingrés. No pot ser que les urgències de molts hospitals catalans que tots tenim al cap –Vall d'Hebron, el Clínic, el Parc Taulí, a Bellvitge–..., no pot ser que tinguem els pacients amuntegats com si fossin sardines, en condicions moltes vegades com a mínim..., no òptimes, sinó precàries, perquè no se'ls assigna un llit per estar..., un llit a planta.

En tercer lloc, el transport sanitari. Nosaltres considerem que aquest transport sanitari ha de tenir un termini màxim garantit de deu minuts per a l'urgent i d'una hora per al transport programat i no urgent. Actualment, aquests terminis són molt superiors, i en el cas, per exemple, de l'urgent, sabem que moltes vegades hi ha una vida en risc en aquests casos.

En quart lloc, l'atenció sanitària especialitzada programada i no urgent, que tindrà de temps garantits els següents. Primer: en el cas d'una intervenció quirúrgica, des de la confirmació diagnòstica, màxim 60 dies. En aquests moments, estem a prop de 6 mesos de termini. En el cas de l'accés als serveis especialitzats, 15 dies per a un procediment extraordinari i 45 dies per a un procediment ordinari. En el cas de proves diagnòstiques o terapèutiques, 45 dies de temps màxim garantit. En aquests moments, estem en terminis de 90 dies i més.

Cinquè. És evident que en el cas del càncer hem de fer una resposta ràpida i immediata. S'ha de garantir, per tant, un temps inferior, i per tant el Partit Popular català volem que des que hi ha una sospita d'un diagnòstic positiu de càncer fins que es comença el tractament necessari, tant si és el cas d'una intervenció quirúrgica com un tractament de quimioteràpia o radioteràpia, no puguin, en cap cas, passar més de 30 dies. En aquests moments estem, com vostès saben, a 45 dies, i més. I això no pot ser.

També establim en aquesta llei que el Departament de Salut elabori anualment un informe sobre l'aplicació d'aquests terminis i que sigui remès al Consell Català de la Salut i al Síndic de Greuges prèviament, abans de ser lliurat als grups parlamentaris i al Parlament de Catalunya en el primer trimestre, i sempre referit a l'any anterior.

Com veuen, el Partit Popular català presentem una llei prou assenyada, prou treballada i prou sensata, prou carregada de sentit comú, i que només persegueix la millora del nostre sistema de salut. I el més important: que els catalans no hagin..., que els catalans no hàgim d'esperar mesos i mesos, i a vegades fins i tot anys, per una simple prova mèdica o per una operació. Per això, demanem el suport dels diferents grups parlamentaris –de tots, sense exclusió– perquè tramitin..., perquè puguem trametre aquesta llei i parlar-ne; segurament amb matisos diferents, segurament amb opinions diverses, però estem disposats a parlar-ne, només faltaria.

I volem fer una crida especial a Esquerra Republicana de Catalunya. Mirin, senyors esquerrans, abandonin el seu tacticisme... (*Veus de fons i rialles.*) Escoltin, són sensibles, eh?, amb l'esquerra... Miri, abandonin el seu tacticisme polític, deixin de pensar –deixin de pensar– en el 27 de setembre i a donar suport a Convergència i Unió. Pensin –pensin– que els catalans no estan esperant el 27 de setembre, els catalans estan esperant per ser operats. Aquesta és la real espera que tenim els catalans. Miri, Convergència i Unió, presentant aquesta esmena a la totalitat, ja demostra que no li interessa, que no li preocupa en absolut la millora de les llistes d'espera. Demostren que ja els va bé que hi hagin 160.000 catalans esperant per ser atesos pel nostre sistema de salut. Demostren, senyors de Convergència i Unió, senyor Montañola, que només els preocupa trencar la societat catalana. Mentrestant, al Partit Popular català ens preocupa només, i també, la salut de la societat catalana.

Gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañola. *(Veus de fons.)*

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, senyors diputats esquerrans, senyors diputats dretans, senyors diputats de les dues mans. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat aquesta esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei basant-se en un criteri molt simple, que és el realisme. *(Veus de fons.)* Sí senyors!, el realisme. *(Veus de fons.)*

Perquè la senyora García, fent ús de la seva qualitat oratòria, feia esment, a l'inici de la seva intervenció, del que ha anomenat com la «retallada del senyor Mas i del senyor Junqueras». *(Pausa.)* Perdoni...? *(L'oradorriu.)* «La retallada del senyor Mas i el senyor Junqueras!» *(Pausa.)* Perdoni? Escolti'm... *(L'oradorriu.)* Vostès estan formant part del Govern de l'Estat espanyol, el Govern que fa que el dèficit que, per exemple, ha de complir la Generalitat per a aquest exercici del 2015 sigui del 0,7 per cent, quan es guarden tot el marge per a vostès! Aquell que sosté i que manté un dèficit fiscal que és, evidentment, absolutament lesiu per a les capacitats de la Generalitat de Catalunya! Aquells que per llei havien d'aprovar un nou sistema de finançament i que no l'han aprovat. Bravo, legalistes! Benvinguts a la realitat.

I quan un es troba amb la realitat, fa propostes basades en això, i no fa propostes basades en el fet que d'aquí a menys d'un mes ens trobem amb eleccions municipals. És molt legítim, fer les propostes que fan, estan en el seu dret i les han de fer, sens cap mena de dubte. El que no és gaire just és que fem propostes de focs artificials, que demanem al cel, i que obviem que les capacitats per dur a terme les polítiques que demanem, que els recursos necessaris per dur a terme les polítiques que estem exigint, vostès són aquells qui se'ls queden i aquells qui no els reparteixen bé a les comunitats autònomes; i en aquest cas singular, en el cas de Catalunya.

Per tant, quan facin propostes, tinguin la mínima decència d'entendre que la seva capacitat de gestió, la seva capacitat de decisió, perquè vostès estan al Govern, afecta plenament la capacitat que després té la Generalitat de Catalunya de fer polítiques públiques, sigui de sanitat, sigui d'ensenyament, sigui de serveis socials, sigui del que sigui. Ho podria fer qualsevol grup parlamentari, i és legítim i és la seva feina, però és que venint de vostès, formant part del Govern d'Espanya... El ministre d'Economia, el ministre d'Hisenda, formen part del seu partit! Per tant, escoltin: dotin-nos dels recursos necessaris..., no els necessaris: els que ens pertocuen, i no es preocupi, que tot això que demana vostès es podrà tirar endavant.

Fixin-s'hi: el 2011. *(Veus de fons.)* El 2011 Salut endega un procés per a una nova gestió de les llistes d'espera. I qui ho fa? I com ho fa? Doncs, escolti, ho fan experts, professionals, usuaris. I què fan? Arriben a un consens. Arriben a un consens per trobar aquella metodologia que faci que les llistes d'espera es redueixin,

que prioritzin de forma correcta. Però no ho fa només el Govern, no ho fa només un conseller, no ho fa només un director general: es fa en base al consens, que així és com es fan les coses a Catalunya. Potser vostès són més de l'«ordenó y mando», nosaltres som molt més del consens. I en base a aquest consens, es prioritza allò que és més important i allò que és menys important, o si més no menys urgent.

I com es fa? Doncs, amb un model, un sistema de priorització i ordenació dels procediments quirúrgics. I com es fa? Doncs, per prioritzar realment aquelles qüestions que són més vitals i més elementals. I quins són, aquests criteris? Doncs, l'impacte en la qualitat de vida de la patologia associada al procés quirúrgic que ens trobarem, el risc de complicacions, el temps estimat de demora, l'efectivitat clínica, etcètera. Avui –avui–, a Catalunya, la situació de les llistes d'espera està igual o millor que el 2010. Amb una petita singularitat, si m'ho permeten, que és que els recursos no estan igual que el 2010.

I si volen fer un debat en termes acadèmics, ideològics, doncs, escoltin, benvinguts: la Universitat Pompeu Fabra està a l'altre cantó del parc de la Ciutadella. Però aquí estem a la realitat, això és el Parlament de Catalunya i aquí parlem de política *real*, i parlar de política real vol dir parlar de recursos disponibles, i si no hi ha recursos disponibles demanin al cel, però no en tindran. I aquest Govern i aquest grup parlamentari que li dona suport no entraran mai a la demagògia i al simplisme, ho faran des del realisme i des de la consciència que els recursos són absolutament limitats.

El 2014... *(Veus de fons.)* Senyora presidenta, jo entenc que el senyor Roca em vulgui interpellar, quan vulgui fem un debat, però aquest és el meu torn de paraula; per tant, permeti'm que exposi aquell posicionament que consideri oportú. *(Veus de fons.)*

Dades: més cirurgia ambulatoria –per tant, menys ingress–; reducció del 24 per cent dels pacients en llistes d'espera dels procediments garantits; 93 per cent dels pacients esperen menys de sis mesos; problemes oncològics amb un temps de referència de quaranta-cinc dies en termes quirúrgics; problemes cardiovasculars, menys de tres mesos. Escoltin, és que les dades són les que són. Si no els agraden, ens sap greu. Si vostès han agafat la salut com a cavall de batalla, doncs, del seu diàleg polític i de la seva dialèctica política, de la seva confrontació política, benvinguts, però no hi podrem entrar. I les dades són les que són, i resulta que amb menys s'està aconseguint fer més, i resulta que amb menys, amb els peus a terra, els resultats són millors, i resulta que amb menys les llistes d'espera, i sobretot per a allò que és més urgent, es redueixen. I això és mèrit de la bona feina del Govern, però també de la capacitat de consens, aquest consens que vostès no volen veure, aquest consens que vostès són incapaços d'implantar, perquè vostès fan una política de baix nivell amb la sanitat. Si no, preguntin-li-ho a la diputada Assumpció Laïlla, que cada Ple darrere Ple es troba amb propostes que no toquen de peus a terra i que les ha d'afrontar des de la realitat.

Doncs, escoltin, ja està bé, i Convergència i Unió els ho dirà ben clar: no entrarem en aquest joc del simplisme i de la demagògia en què vostès han fet entrar

la política sanitària d'aquest país. No entrarem en l'espiral de crítica i de negació absoluta del nostre sistema de salut, perquè el nostre sistema de salut, senyores i senyors diputats, és dels millors del món, i malgrat els pocs recursos, i malgrat la poca capacitat de gestió i de política que ens permet el seu Govern, el Govern central, aquí estem, amb un sistema de salut de qualitat. *(Remor de veus.)*

Per tant, escolti'm, faci propostes vostè des de la seva òptica política. Benvingudes. Però recordi –recordi– que forma part d'un grup parlamentari que es diu «del Partit Popular», i el Partit Popular, senyora diputada, és el partit que està al Govern a l'Estat espanyol, i que per tant les conseqüències de les seves decisions també les pateixen els ciutadans, els de Catalunya i els de la resta de l'Estat. Per tant, quan demani..., està molt bé que presenti aquesta llei, li ho agraïm. El que li falta és un apartat on aportí d'on surten els ingressos necessaris per dur a terme les polítiques que vostès exigeixen. I quan les tinguin, i quan les presentin, seran benvingudes, i parlarem, i negociarem, i arribarem a pactes, perquè això és la política.

Però com que vostès no volen la política del pacte, sinó la de la confrontació; com que vostès en la política sanitària volen la confrontació, i a més a més el sùmmum és que ens acostem a eleccions, doncs, escolti, embolica que fa fort: critiquem el conseller quan faci falta, posem la política sanitària del país al centre del debat i desprestigiem més una cosa que, senyores i senyors diputats, funciona. I funciona. Amb menys recursos, però funciona. I, per tant, les dades ens avalen. Ja està bé –ja està bé– de fer demagògia amb la salut, ja està bé de jugar amb els professionals, ja està bé de denigrar aquest Parlament quan han de venir professionals de la salut a dir que si us plau deixem de fer debats simplistes i posem la política sanitària al focus.

Senyores i senyors diputats, els ciutadans d'aquest país no es mereixen això, la seva atenció sanitària no es mereix això. I els projectes de les proposicions de llei que es plantegin estan molt bé, són molt nobles, són legítims, però en qualsevol cas han d'anar acompanyats d'una dosi de realitat. I la realitat en política, ens agradi o no, es basa en recursos. Si vostès els troben, ens ho fan saber.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per a un torn en contra té la paraula la diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i diputades, senyor conseller... Senyor Montañola, vostè s'ha llegit la llei? *(Veus de fons.)* Sí? Alguna cosa més, a part del títol? *(Veus de fons.)* Sí? La signatura. La data.

Vostè ni ha parlat de la llei que presenta el Partit Popular, aquest partit que portem banyes i cua i que vos-

tè diu que volem confrontació. Vostè no s'ha llegit la llei. Si no en té ni idea. Li ho dic fluixet perquè no ens senti ningú, eh? *(Algunes rialles.)*

Miri, senyor Montañola, vostè ha fet una intervenció completament o perfectament previsible. PP –Partit Popular, eh?, com si fos el Partit Popular. Perfectament previsible. Jo la veritat és que esperava les seves paraules, i per tant no m'ha sorprès en absolut, eh?, li ho he de dir. Molta escenificació, molts crits aquí, i gestos, de tot, però la veritat és que no ens ha aportat absolutament res. Vostè diu que el Partit Popular demanem el cel. Doncs, miri, tant és així que ja li anuncio en aquests moments que demà al dematí, a les nou del dematí, tornarem a registrar aquesta proposició de llei, perquè per culpa de vostès avui no continuarà el seu procediment parlamentari. Perquè nosaltres no treballarem en funció dels calendaris electorals, com fan vostès; tant és així, que aquesta llei està presentada de fa quatre mesos, i demà al dematí la tornarem a presentar per tal de poder-la debatre també després de les eleccions, eh?, senyor Montañola. Per tant, parlem amb una mica més de propietat.

Miri, vostès és que fan el discurs..., i tant és que parlem de sanitat, d'educació, de benestar, d'empresa, d'ocupació, d'indústria... Tant és. El seu discurs és el de sempre. És que ja són avorrits, senyor Montañola, permeti'm que li ho digui d'aquesta manera, eh? –no tant a vostè com a senyor Montañola, sinó com a diputat de Convergència i Unió. Són molt avorrits. Tot és el dèficit fiscal, els diners, Madrid... *(Veus de fons.)* Escolti'm, és que, de veritat, ja no els creu ningú. Ho redueixen tot a l'absurd. Però és que no són... *(Pausa.)* No, senyora Jou, relaxi's una mica –relaxi's una mica. No, no, està molt esverada, no sé què li deu passar, deu estar nerviosa. No m'estranya, eh? No m'estranya, que ho estigui.

Però, en tot cas, miri, senyor Montañola, vol per exemple que li recordem l'actuació traïdora del conseller Mas-Colell quan va preferir retirar els diners –que venien des de l'Estat, eh?, des d'aquells tan dolents que són el Govern d'Espanya, el Govern del Partit Popular–, aquells diners que venien del Fons de liquiditat autonòmica, per finançar les farmàcies? Vol que li recordi el que va fer el senyor Mas-Colell? *(Pausa.)* Els els va treure als farmacèutics. *(Pausa.)* Els els va treure als farmacèutics. I va dir: «No, no, millor paguem a les universitats, que depenen de mi. I, per tant, el senyor Boi Ruiz ja s'espavilarà.» *(Veus de fons.)* Això està per escrit –això està per escrit–, correu electrònic que jo vaig ensenyar des d'aquesta mateixa tribuna. *(Veus de fons.)*

Per tant, escolti'm, més recursos, tots en volem. Però gestionin bé el que tenen –perquè tenen, i molt– i no malbaratin diners de tots en ambaixades pel món, per exemple, i en viatges de plaer per fer fotos amb periodistes catalans subvencionats, per exemple, no? Per tant, escolti'm... *(Veus de fons.)* O també –o també– li podria recordar una notícia d'avui mateix: aquests 400 milions d'euros, per exemple, del Fons social, que vindran del Govern espanyol, també, per fer front a les seves factures, als deutes de vostès, els deutes que a vostès no els dóna la gana de pagar. Doncs, el Govern espanyol enviarà 400 milions. Vostès deien 308,

vostès en van demanar 308, i després de repassar les factures, doncs, resulta que el Govern espanyol ha vist que eren 400, que també vindran per pagar els seus deutes, no els altres.

Miri, jo volia fer un comentari, evidentment, del que vostès estan fent en aquests moments, del que s'està fent des del mes de febrer, des del mes de març, pràcticament, sobre la nova regulació dels temps d'espera garantits, tant per a operacions quirúrgiques..., que dels catorze procediments quirúrgics amb temps d'espera garantit de sis mesos, en queden només tres amb un temps garantit de sis mesos, i parlo de cataractes, parlo de pròtesi de genoll i parlo de pròtesi de maluc. I n'hi afegeixen uns altres, cirurgia oncològica i cirurgia cardíaca, que fins ara no hi eren incloses perquè se sobreentenia que eren intervencions urgents. Vostès han eliminat aquests temps d'espera, a més, també per a algunes proves diagnòstiques. I ho fan, a més, introduint aquest nou concepte tan absolutament ambigu i innocu com és el «temps de referència», per tal que els catalans no puguin reclamar l'espera que els correspon.

Per tant, aquest és un dels motius pels quals nosaltres hem presentat aquesta proposició de llei, que esperàvem –esperàvem– que tingués el suport de la majoria de grups parlamentaris. Ja veiem que Convergència i Unió es nega, un cop més, a parlar de la salut dels catalans, cosa que des del Grup Parlamentari Popular lamentem enormement.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, i diputades i diputats, estem aquí parlant de la llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària. Que m'agrada el títol –m'agrada el títol–, això sí; tot i que m'he llegit, a part del títol, tota la llei. Me l'he llegit article per article.

I haig de dir que hi ha coses amb què estic d'acord, i que crec que no es pot negar que aquest grup parlamentari ha tingut voluntat política, des del primer dia, en aquest Parlament, de parlar absolutament de tot. I sobretot, i a instàncies i en mocions d'Esquerra Republicana i propostes de resolucions de molts dels grups, hem tractat el tema de llistes d'espera, hem tractat el tema també d'accés a proves diagnòstiques, del temps d'espera de les urgències, que jo ho he portat aquí diverses vegades. Per tant, voluntat política total de parlar de tots aquests temes. Però entenem que aquesta és una proposta, al nostre parer, d'oportunisme polític. I vostè diu: «L'entrarà demà al matí a les nou.» L'entrarà demà al matí a les nou i decaurà quan s'acabi la legislatura. Per tant, entri-la el 28 de setembre, perquè el 27 de setembre votarem. *(Veus de fons.)*

Per què no la proposen al Congrés dels Diputats, aquesta llei? O és que només tenen els problemes de llista d'espera els catalans? Si ha de ser una garantia d'atenció, proposin-la al Congrés dels Diputats i escoltin el que els diuen els seus presidents de les altres comunitats autònomes governades pel Partit Popular. Perquè em fa la sensació que els demanaran el mateix que els demanem nosaltres, que és: «Senyors, finançament de la sanitat.» Infrafinançada des de sempre. Competències transferides a les comunitats autònomes, però absolutament infrafinançada. Perquè abans –no ho dic jo, ho diu tothom, i a més a més ho ha dit també la diputada d'Iniciativa–..., el tema de llistes d'espera és un tema de recursos, és un tema de finançament. No és que no es vulgui, no és que la gent vulgui tenir els ciutadans esperant. No és això. És que es necessiten persones, es necessiten quiròfans oberts moltes més hores. I és una cosa que..., quan vostès diuen: «El pressupost del senyor Mas i el senyor Junqueras.» Perdoni? I el pressupost del 2011? Conseller de Salut, el 2011, tenia vostè el mateix pressupost que es va tenir els anys anteriors? *(Pausa.)* Molt menys. Amb qui es va aprovar aquest pressupost del 2011? Amb l'abstenció del Partit Popular. Una de les grans retallades del sector salut.

I vostè diu: «És que no ho derivem en el tema del finançament...», i li diu al diputat de Convergència i Unió –amb el qual no comparteixo moltes coses tampoc del seu discurs, però en algunes estem en absolut acord–: «És que vostès diuen de Madrid, Madrid...» És que on paguem nosaltres els impostos, si no a Madrid? *(Veus de fons.)* On paguem els impostos? I, per tant, demanem que se'ns financi la sanitat. Però no pateixi, el 27 de setembre votarem; per tant, entrin aquesta proposició el 28 de setembre.

Potser podríem..., atès que no ens sembla gens malament que es garanteixin uns temps d'espera màxims i raonables per a les intervencions, per a les visites a especialista i tal, em sembla que aquesta ha de ser una cosa que ha de sortir de l'àmbit polític i intentar fer-ho al màxim possible des de l'àmbit tècnic, perquè, com a mínim, aquesta diputada no se sent capaç de dir, per a cada una de les intervencions que es fan en el sistema nacional de salut, quin temps de garantia és l'adequat, per moltes compareixences que puguem cridar a la ponència de llei. De veritat, eh? Vostè se sent capacitada per dir exactament els temps d'espera raonables?

Nosaltres el que veiem és que el punt 3 de l'article 8 el que diu és que «el Servei Català de la Salut establirà els temps màxims dels procediments i situacions clíniques garantides en funció de la prioritat assignada pel facultatiu» –cosa que em sembla perfecta–, «tenint en compte els criteris establerts en aquest article, així com a l'article 7». Però a l'article 7 vostès posen els seus temps, que han considerat vostès. I que no ho critico, eh? El que passa, que sí que veig que no s'adeqüen gens a la realitat –i després li diré per què. I vostès diuen que «s'establiran procediments necessaris per assegurar la seva aplicació homogènia a tots els centres», cosa que també ens sembla bé, que això ho hem aprovat aquí: intentar fer criteris iguals, intentar controlar que tots els centres sanitaris donin la matei-

xa resposta als ciutadans, i perquè a un ciutadà li toqui operar-se a un lloc o a un altre, doncs, no tinguí grans diferències, perquè això és equitat territorial.

Però, aleshores, per què han fet l'article 7, on diu els temps màxims de cada procediment, que estableix per exemple totes les intervencions quirúrgiques que s'han de fer en un màxim de seixanta dies? Vostè sap que hem debatut aquí moltíssimes vegades el tema de llistes d'espera i el tema dels sis mesos. I vostè estan dient seixanta dies, estan dient tres mesos. On és la memòria econòmica que vostè demanaven abans, a la llei d'abans? On és la memòria econòmica? *(Pausa.)* Ja li ho he dit abans, el que no tenen vostè és memòria, perquè vostè van aprovar amb la seva abstenció un pressupost el 2011 que retallava moltíssim el pressupost de salut. Perquè és que no hi eren, aquests calés. Perquè no s'envien des d'on s'han d'enviar, perquè la gent els paga. *(Pausa.)*

Per tant, si el Govern espanyol transferís part del dèficit fiscal per pagar-ho, potser sí. Per tant, si a la seva proposta inclouen un punt que diu: «Escolti, tot això que vol dir de més de recursos, el Govern espanyol es compromet a donar-ho», signem. Ja li ho dic ara.

I la veritat és que a la proposició de llei hi veig certes contradiccions. Primer, parla de l'aplicació homogènia a tots els centres, cosa que ens sembla molt bé, però després diu que si no pot ser, es derivarà a un altre centre. El que no veiem en absolut adient és dir que tindrà dret a anar a un centre privat de la seva elecció –de la meua, de la de qui sigui–, sigui dins o fora de Catalunya, pagant el CatSalut; i, a més a més, si és el cas que és fora de Catalunya, sumant-hi les despeses de desplaçament.

La lectura que nosaltres ens fem és: posem un termini de seixanta dies per a totes les intervencions quirúrgiques –que això no es pot complir i vostè ho sap–, i, com a mínim mentre ens mantinguem a Espanya, amb l'infrafinançament de salut que tenim. Com que no ho podem complir, anirem omplint els hospitals privats, pagant el CatSalut; o més ben dit, deixant a deure, perquè és que aquests diners no els tenim, senyora García. I això és disfressar les coses. I tot amb el certificat de garantia, que el que diu al final és que si no el fas servir, aleshores el CatSalut queda exonerat de tot, cosa que em sembla realment complicada i que pot portar molta confusió i pèrdua de drets als usuaris, perquè hi pot haver molts motius pels quals no es faci servir aquest certificat de garantia.

I tot això es veu clar a la disposició addicional única, que parla de contractes específics amb centres no pertanyents a la XHUP per realitzar les intervencions quirúrgiques. És a dir, vostè ve a aquí, li diu al conseller que ja està bé això de les setze mil derivacions a centres privats com el Sagrat Cor, que pertany a la XHUP, i ens porta una llei que té una disposició addicional que diu: «Escolta, obrim veda per fer qualsevol contracte amb qualsevol hospital privat que no estigui dins la xarxa pública.» *(Pausa.)* Sí senyora, m'he llegit la llei, eh?, i això ho diu la seva disposició addicional única.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta proposta no pot ser proposta del Parlament de Catalunya. Ja li ho hem

dit: voluntat política de tot, de parlar de llistes d'espera, però no amb aquesta confiança de saber de qui ve. I haig de reconèixer, eh?, que no ens semblava malament la llei, que ens semblava esmenable, evidentment, però, clar, llegint tot això, hi veiem les intencions darrere. I em sap greu, perquè venint de vostè, del Partit Popular, no tenim ni el mínim de confiança per tirar això endavant. *(Remor de veus.)* Bé, no ha de ser una gran sorpresa, no?, que els «esquerrans» no hi tinguin confiança, no?

La disposició final quarta, també. Parla dels efectes econòmics que seran exigibles a partir de l'exercici presuportari posterior a l'entrada en vigor. Doncs, bé, podrien haver posat aquest compromís que els he dit abans del Govern espanyol de pagar allò que deu del Fons de cohesió i del Fons de garantia sanitària, per començar, i potser ens fiaríem una miqueta més de vostè. I mentrestant, en tenim prou amb que facin allò que necessiten els usuaris de la sanitat: donin els recursos a qui els necessita en lloc de gastar en submarins, en AVE que porten enlloc... *(Remor de veus.)* «Ah!, ah!, ah!» És veritat o no és veritat? Donin els recursos a qui els necessita. No diuen vostè que volen garantir a tots els usuaris de la sanitat que no estiguin esperant? Doncs, donin els recursos. I llavors, nosaltres ja ens ocuparem de reduir els temps màxims d'espera.

Referit a la intervenció que ha fet vostè a l'altre projecte de llei, a l'altra proposició de llei, m'ha semblat entendre –i espero haver-me equivocat– que les urgències estaven saturades pels immigrants; que si hi ha un problema de sanitat pública, sí, llavors els atendran, però que si és un càncer, ja es poden morir. Esperant. Esperant, suposo. *(Remor de veus.)* Esperant, suposo. Ho ha dit vostè, eh? *(Remor de veus.)* I que el cost de l'atenció universal li haig de dir que és molt inferior al cost de la seva proposició de llei, molt inferior. I vostè demanava una memòria econòmica en aquella proposició de llei. Doncs, a mi m'agradaria que la porti en aquesta.

«El problema de les llistes d'espera és un problema de la immigració.» Això ho ha dit vostè, dient les coses pel nom, quan es referia a la intervenció de l'altra vegada. Doncs, no senyor. És un problema de finançament i el problema el tenim amb Espanya. I això està clar. No pateixi, que l'arreglarem el 27 de setembre. *(Remor de veus.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyora García, no deixa indiferents els qui l'escolten, veig. Però, bé, tot i així, el nostre grup pensa que la substanciació d'aquest punt darrere de l'anterior és força adient.

Abans parlàvem de dret a l'accés al sistema sanitari, ara parlem de temps garantits per fer efectiu aquest dret a l'accés, perquè és en realitat d'això, del que es-

tem parlant. D'això, no si són seixanta dies o noranta dies. En realitat, jo crec que el substantiu d'aquesta proposició de llei del Partit Popular és si tenim i volem garantir temps de garantia d'accés. Em sap greu que el senyor conseller no escolti perquè no pugui ser aquí ara, perquè crec que això és el que debatem avui, no si són més o menys dies ni si és sostenible o no econòmicament, que també; però, sobretot, el que debatem avui és si volem establir temps de garantia que generin drets als ciutadans i que puguin, per tant, reclamar l'exercici d'aquests drets.

És cert que –he de reconèixer-ho–..., i permeti'm que li digui, senyora García, que és una mica cínic, no?, demanar establir uns temps de garantia aquí, quan vostès són els responsables que hi hagi persones que no és que no tinguin dret a temps de garantia: no tenen dret a l'accés al sistema sanitari. Però bé.

Que els ciutadans tinguin dret a l'accés, i un dret d'accés que es produeixi amb equitat i garanties..., són, des del nostre punt de vista, els dos temes més cabdals i més importants quan parlem de salut. Després parlarem de si gestionem millor o pitjor, o si necessitem fer-ho d'una manera o d'una altra, però sí que és cert, i això li ho he de reconèixer, que aquesta proposició de llei el que fa és posar èmfasi en aquests drets, i que nosaltres coincidim en aquest aspecte.

I, a més, hi coincidim perquè bona part del text ens recorda la Moció 83/IX, de la legislatura passada, presentada per aquest grup parlamentari. Hi coincideix fins i tot, en alguns casos, en els temps que es proposen per a accés als diferents serveis sanitaris, proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques i procediments quirúrgics. Per tant, coincidim també en bona part del contingut, perquè, com deia, recorda aquesta moció aprovada per aquest Parlament i incompleta reiteradament pel Govern de Convergència i Unió –primer amb el seu suport, i després amb el suport d'Esquerra Republicana.

I volem aprofitar també de fer èmfasi en el tema dels drets subjectius. Esquerra Republicana en parla molt, dels drets subjectius, de la necessitat d'establir drets subjectius. Doncs, estem parlant d'això, senyora García, i per això m'atreveixo a demanar-li que s'ho repensin –n'hem parlat abans de manera reiterada. Estem parlant de si volem establir drets subjectius per als ciutadans a l'hora de tenir un temps de garantia per accedir als diferents serveis i prestacions del sistema sanitari.

Després, segurament, si tramitem aquesta llei, ens posarem d'acord en si els terminis han de ser 60, 90 o 120 en alguns casos; ens posarem d'acord en el mecanisme per establir-los, tots els terminis, si tots han de ser per llei o altres han de ser..., anualment, amb la llei d'acompanyament als pressupostos, o han de ser per reglament, segurament no tot és igual. I en això li dono part de raó, senyora Vergés: la literalitat del text de la proposició de llei potser es pot ajustar i es pot parlar. I en aquest sentit, he de reconèixer també les paraules de la senyora García a la seva presentació, que ha dit: «Estem disposats a parlar-ne.»

Nosaltres també, perquè hi ha una part molt important que no compartim –s'ha dit, vostè l'ha esmentat,

senyora Vergés–, que és l'article 9, els apartats 9.3, 9.4 i 9.6 i 7, que és que aquesta proposició de llei pretén establir com a última xarxa de garantia el sistema privat, o els centres privats. Nosaltres creiem que no, que l'última xarxa de suport ha d'estar dintre del sistema públic, d'una manera o d'una altra. Per tant, en això sí que no hi estem..., hi estem radicalment en contra. Però no obvia, com deia, que estem d'acord amb l'establiment de garanties.

Per altra banda, senyor Montañola, vostè ens parlava des del realisme i des del consens. Ens parlava del realisme i del consens amb què aquesta nova manera de reformular, de comptar o d'inscriure les persones en les llistes d'espera que ha anunciat el Govern es farà. Jo li he de dir i repetir que no és només una qüestió de diners, és una qüestió de voluntat política. I enfront del realisme posem-hi voluntat política. Vostès volen apoderar els ciutadans donant-los drets o no? I la resposta avui és «no», amb un pretext: l'excusa dels diners. Vostès no volen... I en aquest cas, els diners i la falta de recursos, que els reconec, són un pretext i una excusa per no donar drets als ciutadans. Fem una proposta, parlem-ne, que sigui realista i viable econòmicament, i plantejem en quin calendari s'ha d'assumir, en quins anys s'ha d'assumir. Fem-ho, tramitem aquesta llei, admetem-la a tràmit, tramitem-la i parlem-ne.

I després consens, i davant del consens li recordo..., li prescric memòria. L'any 2000 no governava el tripartit, tan «denostat». No governava el tripartit. L'any 2000 es va establir per primera vegada un temps de garantia per a catorze procediments quirúrgics i determinades proves diagnòstiques –l'any 2000. I es va fer amb consens, com deia vostè, dels professionals, però també amb consens polític, cosa que vostès –ara aquest Govern– no fan, i l'any 2000 va fer. Per tant, no m'argumenti el consens perquè és fals. Sí que va ser amb consens l'any 2000; no és consens avui aquí.

No és consens avui aquí perquè aquesta nova fórmula que vostès han anunciat de decrets per comptar les llistes d'espera elimina drets als ciutadans. Vostès, excepte allò que els és *de obligado cumplimiento* pel real decret del Partit Popular, eh? –ara li diré el número: 1039/2011–, excepte allò que a vostès el Partit Popular els diu des de l'Estat –sis mesos–, excepte allò que els serveix el Partit Popular des del Govern de l'Estat, un temps de garantia de sis mesos, de la resta eliminen les garanties i eliminen els drets i li donen temps de referència, que no genera cap dret; és un terme indicatiu totalment. I no entraré a parlar ni de l'any d'espera de temps de referència, no entraré a parlar-ne. Perquè li dic que l'objecte no és la discussió de si són nou mesos o deu mesos, sinó que és si donem drets o no, i això és el que té de positiu per nosaltres aquesta proposta que avui vostès vetaran, conjuntament amb Esquerra Republicana.

I alhora vostè ens diu que no fem demagògia i no fem discussions o intervencions de caràcter simplista. Vostè ens ho ha dit: estem igual, en llistes d'espera, que el 2010. Permeti'm que li digui unes coses.

Primera, podem estar d'acord amb el fet que més o menys el nombre de persones que s'esperen és similar.

I com ho hem aconseguit, això? Amb un esforç dels professionals, no li ho nego, però també ho hem aconseguit impedint que la gent sigui diagnosticada, perquè s'esperen molt més per a tot: per tenir la primera visita a l'especialista, per accedir a les proves diagnòstiques, i, per tant, per estar diagnosticats. Per tant, impedint que entri gent a la llista d'espera. Així no augmentaran.

Per altra banda, vostè miri's la concreció territorial, allò que li deia al començament de la meua intervenció: l'equitat, l'equitat territorial. Jo me n'he d'anar a viure a la Seu si m'he d'operar d'un maluc o d'un genoll, si m'he de posar una pròtesi a un maluc o un genoll, perquè com visqui a Hospitalet, potser al cap d'un any i mig que em tocaria, segons les dades seves..., o d'un any, perdó, menys d'un any, nou mesos em tocaria, m'equivoco? I a la Seu en un mes m'operen. Doncs, això no és equitat, això no és de justícia. O fins i tot, fem-ho més fàcil: me n'hauré d'anar a viure a Tarragona si estic vivint a Reus. Miri si és... Vint quilòmetres, eh? Però més val que vagi a viure a Tarragona que no que visqui a Reus, perquè és que m'espero el doble –el doble. Per tant, no em digui que estem igual que el 2010. Vostè mira l'anàlisi i la concreció territorial, i això ja li dic jo que no passava.

Per tant –i acabo–, com que l'objecte del debat, entenem nosaltres, no ha de ser si són més o menys dies ni si posem els privats com a últim recurs –que nosaltres entenem que no, que no hem de posar el sistema privat com a últim recurs–, sinó que l'objecte del debat és si donem drets als ciutadans i apoderem els ciutadans i els donem temps de garantia, cosa que els permet una reclamació i alhora un compromís del Govern a complir un temps determinat..., aquest és l'objecte del debat i l'objecte de la votació posterior, que vostès, senyors de Convergència i Unió i senyors d'Esquerra Republicana, impediran que es tramiti. Nosaltres sí que votarem a favor de la seva tramitació i, per tant, en contra de l'esmena a la totalitat presentada, perquè creiem que aquest és el camí: amb drets, amb consens i amb acord. I això és tot el contrari del que vostès estan fent.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, em sembla interessant –començaré per allò positiu– poder debatre garantir les esperes màximes per llei. Em sembla realment interessant la proposta que fa el Partit Popular en aquest sentit i, per tant, blindar drets en aquest sentit també, amb lleis, que són les que blinden drets de debò.

Em sembla interessant que ens plantejem garantir temps d'espera màxims no només per a qüestions d'intervencions quirúrgiques, sinó també per a les visites a primària, als especialistes, proves diagnòstiques, urgències als hospitals, transport sanitari, intervencions

no urgents. Em sembla realment interessant que puguem fer aquest debat, i, per tant, una tramitació d'una llei, tot i que vingui del Partit Popular, amb qui molt probablement –i ara els ho explicaré– no estariem compartint el model de com fer-ho, però la tramitació de la llei ens permetria tenir aquest debat, i crec que és un debat pertinent i interessant.

No li entro als aspectes tècnics de quins haurien de ser els temps d'espera raonables en cada cas i que aquí comparteixo l'opinió expressada per la senyora Vergés: crec que no som nosaltres els adients per saber exactament quins haurien de ser els temps en cada cas. Això no vol dir que no puguem legislar i posar-ho, però ho hem de fer amb l'assessorament dels professionals que ens puguin dir quins són els adequats. Per tant, la tramitació de la llei en aquest sentit també crec que podria resoldre els elements que hi poguéssim haver d'error o de millora en aquesta part de la llei.

Em sembla interessant, més encara, quan venim d'un clar retrocés en les llistes d'espera. Ens diran que no, Convergència i Unió. Sí, un clar retrocés. Retrocés, per què? I em reitero en el que he dit abans. La clau en les llistes d'espera són els recursos que es posen, i venim d'anys de retallades de recursos, de descapitalització de la sanitat pública, de retallades de pressupost i de recursos fins a un punt inassolible i que, evidentment, han provocat degradació del servei; de retallades de recursos que ens han fet anar a una despesa *per capita* de fa nou anys: 1.400 milions d'euros menys de pressupost actualment que el 2010, 1.400 llits d'aguts que han desaparegut des del 2010, més llistes d'espera en la fase de diagnòstic i col·lapse constant, que no puntual, dels serveis d'urgències, d'alguns serveis d'urgències hospitalàries, per falta de llits per fer ingressos, a més de la reducció de 2.700 professionals a l'Institut Català de la Salut, amb retallades de sou del 20 per cent. Tot això són retrocessos. Retrocessos que, per cert, van començar, i d'una forma brutal, l'any 2011, amb un pressupost aprovat per Convergència i Unió i el Partit Popular en aquesta cambra.

I, evidentment, continuem amb la infradotació augmentada pressupostària per a salut, també provinent dels governs de Madrid; ja ho era, i continua i s'ha incrementat la infradotació pressupostària per a salut per a tot Espanya i també, per tant, per als serveis a Catalunya. Hem anat enrere, han estat temps de retrocés també per un canvi de model. I me n'alegro, que just en aquest moment arribi el conseller. I em refereixo al canvi de model que ha suposat la instrucció en què s'han eliminat els terminis de garantia. Perquè s'han eliminat, els terminis de garantia. S'ha passat de terminis de garantia a temps de referència. I en comptes de sis mesos, d'un any. Per tant, ja no és garantit, ja no són sis mesos, és referència i és d'un any. De les catorze intervencions fins ara en temps de garantia, a onze els ha passat això. Per tant, hem retrocedit.

Reiterant també el que havíem dit en aquest tema en debats anteriors: calia una revisió, calia una revisió dels temps garantits, de quines són les intervencions que estan en temps garantits, per incloure'n d'altres. Però que defenséssim que calia una revisió evidentment no vol dir ni molt menys que defenséssim que la

revisió havia de ser com finalment ha fet el Govern de Convergència i Unió.

Vostès asseguraran des del Govern que amb aquesta revisió el que han fet ha estat apoderar els metges per tenir més paper a prioritzar un cas o un altre. A mi els metges el que em diuen és que expliqui al conseller i expliqui al Govern com han de prioritzar: a partir de conèixer no només la situació clínica i mèdica d'aquell pacient o d'aquella pacient, sinó també social, quan la visita és de cinc minuts, i quan a més a més es trobaran que ara, com que el Govern diu que la responsabilitat és del criteri mèdic, per allà al mig també hauran d'estar atenent cada vegada més queixes dels pacients i les pacients, que els vindran i els diran: «Home, per què a mi no m'has prioritzat? Perquè el criteri és teu. Això és el que em diu el Departament de Salut.» Retrocessos per retallades, retrocessos pel mateix model. Per tant, em sembla adient, em semblaria interessant que debatéssim sobre temps d'espera amb garantia, via una tramitació d'una llei.

Ara, tenim un desacord absolut amb el planteig que vostès fan de com s'ha de garantir aquest temps als pacients, als usuaris, a la gent a Catalunya. Vostès volen usar la necessitat de tenir garanties, la necessitat de millorar l'atenció, per acabar donant més activitat, i pagada amb diners públics, als privats. I als privats amb ànim de lucre, i vostès no se n'amaguen en cap moment. I claríssim –claríssim– es diu a l'article 9 o a la disposició addicional única. De fet, fins i tot permeten o volen que es permeti que sigui en altres comunitats, eh?, i que el CatSalut pagui.

Mirin, l'objectiu per part nostra hauria de ser, si haguéssim de parlar d'una llei d'aquest tipus, si haguéssim d'estar debatent una llei d'aquest tipus, una, que ens servís per aturar el desmantellament d'allò públic, per tenir garanties dels recursos, per debatre sobre quins són aquests recursos que necessitem, per acabar amb aquelles retallades pressupostàries, en aquells elements en què s'ha retallat que són més incisius o incidents en el fet que les llistes d'espera no millorin, sinó que es gestionin malament, que és el que està passant ara. I per aturar –l'altre objectiu– el negoci privat amb la sanitat pública, amb la salut pública, via derivació creixent de recursos i de pacients des de la salut pública cap a la privada, especialment la d'ànim de lucre. I els recordo les dades del mateix departament. El 2014 hi ha hagut 21.000 operacions més, 16.000 de les quals derivades a centres privats, la meitat a centres privats amb ànim de lucre.

Per tant –i li faig una proposta, senyora García, i diputats i diputades del Partit Popular–, si l'objectiu de la seva llei és desviar encara més pacients i recursos cap a la sanitat privada, nosaltres votarem que sí a l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió. Si vostès estan disposats a demostrar que l'objectiu de la seva llei no és aquest i, per tant, es comprometen avui aquí al fet que la tramitació de la llei segur modificaria substancialment l'article 9 i la disposició addicional única, que és on vostès fan que només serveixi per derivar més a la privada amb recursos públics, ens abstindríem en l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió, per permetre la tramitació d'aquesta llei i demostrar

que no estem d'acord amb el seu text, però permetríem la tramitació per modificar substancialment el model, en què no coincidim amb el Partit Popular, com és evident.

Perquè això no és nou. I perdonin, no em pertoca a mi segurament, però he sentit una afirmació, i crec que és important que tinguem la informació. Aquesta proposta del Partit Popular no és nova; és la que vostès ja han proposat, aplicat, aprovat, en diverses fases, a Cantàbria, Castella - la Manxa, Galícia, les comunitats on el Partit Popular governa. No és cap invenció ni és un sistema nou que hagin inventat per a Catalunya. És el seu sistema ideològic i proposta ideològica.

Per tant, els demano: renunciïn vostès a la seva proposta ideològica clara, que és el que estan aplicant a Galícia, a Cantàbria, a Castella - la Manxa, o han intentat aplicar tal qual amb lleis similars? Si hi renunciïn, nosaltres permetrem que intentem fer una bona llei, des del Parlament de Catalunya, plantejant-nos què és el que ens cal realment a Catalunya, que no és això. I estan disposats que parlem, aleshores, dels recursos necessaris i, per tant, de totes les administracions, la seva responsabilitat i el que ens caldria, aquests recursos? Perquè no és cert que amb menys es puguin fer les coses millor, ni que es faci més; amb menys es fa menys i pitjor. Per tant, necessitem més recursos, i això també és responsabilitat del Govern de l'Estat.

Li deixo a les seves mans, senyora García, el que votarem el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Mirin, senyors, la necessitat crea l'òrgan; això és una frase que justifica l'evolució. És evident que d'aquesta llei que es planteja no n'hi hauria cap necessitat si les llistes d'espera a Catalunya els darrers anys no haguessin descarrilat i haguessin creat l'alarma social que en aquests moments, malgrat que s'han recuperat, en part, encara tenim.

Nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, tot i que no estem d'acord amb moltes coses de les quals ja s'ha fet esment abans per les diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula. Concretament en el text que es presenta tampoc estem d'acord a afavorir o permetre de cap forma que no se solucionin els temes sanitaris dintre del sistema públic de salut i, per tant, que no s'afavoreixi, com ja s'ha afavorit en els darrers temps, la derivació de determinades activitats a centres privats i, sobretot, com està passant i com ha passat en els darrers anys, mentre es mantenen infrautilitzats els recursos públics d'una forma voluntària i derivant activitat que tampoc és gratuïta i que té un cost important, i evidentment més incrementada que la que costaria realitzar en centres propis.

Per tant, en això no hi ha dubte. El nostre grup no hi està d'acord, amb això. Però pensem que en el tràmit posterior de la llei això, evidentment, es pot corregir, si realment hi ha la voluntat que la llei sigui el que s'anuncia, que és una garantia de temps, per als ciutadans de Catalunya, respecte a les llistes d'espera. Respecte al contingut que es fa, als terminis, als temps, entenem que en alguns aspectes peca de manca no de realisme, sinó d'adequació als criteris tècnics i professionals, sobretot tècnics, que en aquests casos penso que han de prevaldre. Però que també entenc que això en el tràmit posterior es pot corregir o es pot fer referència al temps que estableixin els professionals en cada cas, atenent la patologia concreta, la situació social, en fi, la situació laboral en cada circumstància.

Però que sí que és evident que en aquesta situació en què ens trobem és necessari que existeixi una garantia que els ciutadans coneguin, i que puguin recórrer a ella quan aquests criteris inclús tècnics, que saben vostès que ja existeixen i que moltes vegades els professionals denuncien, no es compleixen perquè no hi han els recursos o no es posen els suficients recursos en el lloc on s'han de posar.

Tots sabem que els recursos a la sanitat, per definició, sempre seran escassos. La sanitat, la salut, doncs, no té preu, però evidentment que té un cost. I això ha de ser compatible amb el pragmatisme i amb la realitat, però l'esforç de trobar diners ha de ser per part de tothom. I el primer obligat –conseller, ja sap que li ho diem moltes vegades– és la conselleria i és el Govern de la Generalitat, que ha de vetllar perquè aquests diners no sols vinguin, i vinguin de Madrid, o vinguin d'on faci falta, sinó que no se'n vagin del sistema per les corrupcions, corrupteles, males gestions i increments del greix que hi ha en aquest sistema. Aquest matí s'ha parlat de la situació que cada vegada sembla que té més abast numèric i territorial d'Innova, en què, evidentment, hi ha una pèrdua important de diners –es parla de milions d'euros– per part de la sanitat de Catalunya. I, malgrat tot això, de moment la Generalitat no s'ha personat per defensar els drets i els diners de tots els ciutadans, que, encara que no resol-dria el problema, com a mínim el minvaria o, si més no, donaria una idea clara de quina és la voluntat del Govern, de defensar aquests diners en benefici de tots els ciutadans.

Avui mateix hem tingut notícia de les irregularitats que en el sector sanitari ha detectat la Sindicatura de Comptes, que també fa esment de sous que no són els que s'ajusten a la realitat, ha vist comptes per part dels directius que tampoc són els que hi han, increments retributius que no corresponien, que penso que el Govern de la Generalitat ha de vetllar perquè tot això no passi, més quan li diu la Sindicatura de Comptes que això és una irregularitat i, a més, parla d'irregularitats reiterades i no pas aïllades. I, per tant, en fi, abans de donar culpes als altres i que els diners no ens els donen, potser que garantim que els que tenim aquí els gestionem adequadament i no afavorim determinades influències ni determinades persones.

Per tant, nosaltres, hi insisteixo, no donarem suport a aquesta esmena. I totes aquestes objeccions que ja plan-

tegem d'ara endavant en el text, doncs, les defensarem quan faci falta, i penso que en el tràmit posterior es poden rectificar.

Jo no voldria acabar sense dir-li al senyor Montañola que, miri, jo no sé si vostès fan demagògia o no, no m'atreveixo a dir-ho, però, miri, amb la vida dels ciutadans, dels catalans, i amb la seva salut, poca broma, poca frivolitat i menys teatre. Jo no sé si vostè creu que la cirurgia ambulatoria es fa en els CAP o si s'opera els malalts estant drets i no necessiten cap llit, ni tan sols unes hores després, posteriorment. I tampoc sé si vostè ha vist que en alguns centres de Catalunya –jo he tingut la mala sort, podríem dir, de veure-ho i de viure-ho fa un temps– s'han de treure els carros d'aturades... Em sap greu que no m'escolti, el senyor Montañola, perquè m'estava referint a les seves paraules. Veig que potser no li interessen.

En fi, no sé si vostè ha vist com s'han de treure els carros d'aturada –que suposo que deu saber què són, els carros d'aturada– al pàrquing d'ambulàncies, o com s'han de «xispar» els malalts pràcticament a l'entrada perquè no tenim llits disponibles en els nostres serveis d'urgències. Tampoc sé si vostè ha vist, ha tingut un familiar o ha tingut la desgràcia d'haver d'estar cinc dies a una llitera al servei d'urgències, per manca de recursos oberts o, si aquests són oberts, no són pas suficients per donar drenatge a tots els malalts que tenim en aquesta situació.

Dir que les llistes d'espera, a Catalunya, s'han remuntat i són millors que les del 2010 no és que sigui demagògia, és que senzillament és fals –és fals–, senyor Montañola. Penso que les estadístiques són evidents. L'increment de mortalitat és cert. No puc dir que sigui culpa de les retallades, jo no m'atreviria a dir-ho, però és cert i és existent. El nombre de llits que s'han tancat a Catalunya els darrers anys també és cert, malgrat que tinguem totes aquestes necessitats. Les llistes d'espera s'han incrementat i només s'han aconseguit remuntar derivant pacients i activitat a la sanitat privada amb ànim de lucre, tot i que formi part del Siscat, mentre mantenim, hem mantingut i seguim mantenint tancats recursos propis i de la sanitat concertada. Això, senyor Montañola, no és demagògia, és la pura realitat, i les estadístiques, les d'aquí i les de tot arreu, ens donen la raó.

Per tant, jo l'encoratjo que vostè segueixi sense fer demagògia i, en tot cas, no ens doni xifres que no són les que obeeixen a la realitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta proposició de llei. Nosaltres no donarem suport a la tramitació de la llei per tres motius, tot i que amb algunes coses és obvi que hi estem d'acord, algu-

nes coses serien fins i tot rescatables. Però no hi donarem suport, deia, per tres motius.

El primer, perquè entenem que fa una aproximació estigmatitzadora de la sanitat pública. Per què? Perquè quan comença a explicar les llistes d'espera fa un discurs en el qual ve a dir, diu: «Les llistes d'espera són inherents a la sanitat pública. Han existit sempre i sempre existiran. L'objectiu, per tant, sobre aquesta realitat inherent a la sanitat pública és tractar-ho de manera coherent i tractar-ho de manera realista.» Finalment, al nostre entendre, destil·la tota la moció aquesta visió, des del nostre punt de vista, estigmatitzadora de la realitat. Que, d'altra banda, ja ens resulta normal si per a solucionar això el que volen és derivar-ho a l'activitat privada. Per tant, és obvi que sí, sempre hi hauran llistes d'espera a la sanitat pública, i amb aquesta lògica que vostès inventen en aquesta proposició de llei hi haurà més negoci a la sanitat privada.

No només per això no hi donarem suport. No hi donarem suport perquè no acabem d'entendre el sistema de garanties i els beneficiaris de les garanties. Per què? El sistema de garanties, segons diu la proposició de llei, bé, intenta fixar uns temps màxims de resposta, amb què ja podríem estar més o menys d'acord, perquè entenem que hi ha un problema respecte a les llistes d'espera. El que no acabem de veure és el registre de pacients en llista d'espera, i sobretot no l'acabem de veure en funció del que s'ha parlat en la llei anterior, que és qui són els beneficiaris de les garanties. I és que, segons estableix la llei, diu que seran els beneficiaris les persones titulars del dret de l'assistència sanitària que estableix la Llei 21/2010 i que a més estan inscrites en el registre de pacients de la llista d'espera.

Per tant, a nosaltres no és que se'ns obri un interrogant, és que tenim claríssim que quan vostès estan parlant dels beneficiaris estan exclouint les persones migrades en situació, diuen vostès, irregular, diríem, que no tenen els papers, com vostès assenyalen, en regla. I, en tot cas, una bossa de més de 800.000 persones quedaria exclosa a tot l'Estat, perquè, com s'ha dit abans, aquesta proposició de llei l'estan intentant aplicar a tot arreu, no?

Per tant, podríem dir que no ens situa cap interrogant en aquest punt, que estem totalment segurs que vostès quan estan parlant dels beneficiaris estan exclouint aquestes persones d'aquest sistema de garanties i que, per tant, això ja és, diríem, suficient perquè no donem suport a la llei.

Però és que, a més a més, no donem suport a la llei per l'article 9, sobre el sistema de garanties, on finalment hi ha la clau de tota aquesta llei, i que, d'altra banda, no és tan allunyat del que ha fet el conseller Boi Ruiz fins ara. Per què? Diuen, l'article 9 diu: «Si el pacient no és atès en el termini fixat se li ha d'oferir rebre la prestació en un altre centre públic o concertat.» Correcte. Diu: «Si no rep una oferta» –que ja en tot cas hauríem de parlar de què és una oferta–, «en qualsevol altre centre acreditat a Catalunya.» Bé, aquí no acabem de deixar..., ben bé què és. Però, en tot cas, encara ho reblen més i diuen: «I, si no, pot anar a un centre privat, rebre atenció, i el Servei Català de la Salut hau-

rà d'assumir les despeses.» Clar, nosaltres estem radicalment en contra d'això. Entenem que precisament un dels problemes que ha fet aflorar les irregularitats del model és, doncs, que suposa un negoci per a la privada, és que això obri la porta encara més a la privatització i, en tota cas, que això afecta l'equitat d'accés a la sanitat pública i, per tant, és una de les condicions que ens fa votar en contra de la llei.

Després, sobre les llistes d'espera, sobre algunes afirmacions que s'han fet aquí –no que ha fet ja el Partit Popular, sinó que ha fet Convergència i Unió directament–, home, doncs, realisme és, senyor Montañola, que no se pot fer més amb menys. Això jo crec que vostè ho deu saber. Tant és així que, quan es van atrevir a dir que no hi havia cap problema, que fins i tot amb les retallades s'havia pogut prestar el mateix dret a l'assistència sanitària, no van parar d'aflorar estudis no només que d'alguna manera mostraven que s'augmentaven les llistes d'espera, sinó sobre la mortalitat, sobre les malalties, etcètera.

Per tant, realisme és també acceptar que no es pot fer més amb menys i que, per tant, si hi ha un problema d'infrafinançament –que nosaltres reconeixem que hi ha– i que, per tant, obliga d'alguna manera l'executiu català a fer un sobre esforç en allò que no ho fa l'espanyol –i ho reconeixem–, també hem de reconèixer que aquesta afirmació, o en tot cas voler pretendre que les retallades no afectessin les llistes d'espera, era absurd. I era absurd perquè aquelles retallades se van aplicar de manera lineal, perquè es tancaven serveis, perquè es tancaven quiròfans i perquè es tancaven plantes senceres. Perquè si queia la despesa era impossible atendre tothom. Però, en tot cas, qui s'ha beneficiat d'això és la privada, i és que les llistes d'espera li han resultat un bon nínxol de negoci. I se n'ha parlat aquí: més de setze mil derivacions aquí –aquí–: Clínica del Vallès, Sagrat Cor, Hospital General de Catalunya, els tres del Siscat i els tres d'una multinacional, com s'ha dit abans, amb ànim de lucre. A qui més se li ha derivat? Al Sant Rafael, a l'Hospital de Sant Boi, a l'Esperit Sant, a la Clínica Plató, al Dos de Maig, a l'Hospital de Mollet i al de Sant Celoni. Per tant, sí, un negoci, aquest, el de les derivacions, que li ha de sortir rendible a..., bé, sobretot a aquests centres.

I per no parlar d'un altre fenomen que hem denunciat quasi des que vam entrar aquí, en què se'ns va acusar de dir mentides, però que finalment, tot i acusar-nos de dir mentides, van votar a favor d'una moció on nosaltres demanàvem precisament establir protocols per a regular les llistes d'espera i denunciàvem que existia una llista A i una llista B, és a dir, que s'estaven manipulant els resultats de les llistes d'espera precisament per a fer creure a la gent que es podia retallar de manera lineal en la sanitat i que no hi havia cap impacte sobre la salut, cosa que és totalment un contrasentit. Doncs, també entenem que no acaba de quedar ben lligat en la llei.

Per tot això, com hem dit, no donarem recolzament a la llei. Per tant, si es manté l'esmena a la totalitat, la votarem a favor. I recomanem que, en tot cas, s'incorpori..., bé, a tots aquells que vulguin fer feina sobre les llistes d'espera, incorporin almenys les conclusions

que el síndic fa en el seu informe, on parla no només de reduir el temps màxim de garantia, sinó de la possibilitat que els punts per a prioritzar una intervenció o una altra puguin ser revisats a instància de la persona afectada, a instància del pacient, i no només de l'Administració, quan parla d'una actitud proactiva de l'Administració un cop s'ha exhaurit el termini màxim d'espera i quan parla en general de tractar aquest problema de manera integral. Bé, a nosaltres ens sembla que a les portes de demà, on hi han tres mocions sobre sanitat que evidencien que un dels problemes que hem tingut els últims anys és que s'ha abusat de la mercantilització del sistema, doncs, una llei sobre la taula per a, d'alguna manera, obrir-li encara la porta més a la sanitat privada és del tot improcedent, per nosaltres està totalment fora de lloc.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Conseller, si acordéssim aquí –cosa que em sembla que ens convindria– que hem de revisar en profunditat l'accessibilitat i la resolució, tindríem un dels dos altres..., el segon gran bloc al costat del sistema nacional de salut i la universalització per debatre.

Jo aquí hi estaria, senyora Eva García, amb una condició: que debatéssim en paral·lel com creix un punt del PIB en quatre anys, sense demagògia, sense cap demagògia. Nosaltres hem passat del 4,7 del PIB –de la pública, estic parlant– el 2002, al 5,9 el 2010 i al 5 ara; hem perdut un punt del PIB. No vull entrar a discutir..., és impossible seixanta dies, totes les intervencions; no entrem a discutir això. Però és evident –és evident–, parlem molt de privatització; l'element de classe més rellevant pel qual la gent que té diners de butxaca o té una assegurança privada se'n va a la privada és l'accessibilitat diagnòstica i els retards de tractament. No parlo de derivacions a dintre el sistema.

Per tant, els faig una proposta: si admetem a tràmit sense cap apriorisme el tema –el tema–, que és com garantim..., temps de garantia diagnòstic i terapèutic, i la sumem a l'altra proposició de llei que tenim, fem el debat en el Ple monogràfic i ens posem a treballar almenys en una llei de bases dels grans temes que tenim pendents en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Eva García i Rodríguez demana per parlar.) Senyora García?

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Eva García i Rodríguez

Bé, la veritat és que he percebut bastants complexos per part d'alguns grups parlamentaris per permetre la tramitació d'aquesta llei, només pel gran argument, per l'argument científic que és una llei del Partit Popular. Però, en qualsevol cas, excuses de mal pagador.

Em demana Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa que modifiquem el text presentat per netejar la seva consciència, segurament, perquè vostès se'n puguin anar a dormir tranquils. Però, miri, em remeto i defenso el text inicial presentat en la seva integritat. En absolut renunciarem a la nostra ideologia, perquè nosaltres tenim principis, en tenim i els defensarem. I si vostès tenen la voluntat clara –la voluntat clara– de parlar-ne, haurien de donar suport a la llei, perquè el Partit Popular –i ja li ho he dit– estem disposats a parlar del que faci falta per aconseguir, si és el cas, una millora en el text presentat.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, ha estat aprovada per 75 vots a favor i 43 en contra, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Interpellació

al Govern sobre l'aplicació de mesures d'acció positiva a favor del col·lectiu de joves extutelats (tram. 300-00300/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'aplicació de mesures d'acció positiva a favor del col·lectiu de joves extutelats. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

(Pausa.)

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, sembla que ja puc començar. Bé, bona tarda, bon vespre. La interpellació que avui plantejem té un doble objectiu, que entenem que no es pot deslligar l'un de l'altre: d'una banda, avançar en l'autonomia i la igualtat d'oportunitats del col·lectiu dels joves extutelats i, de l'altra, de fet, de retruc, donar coneixement i visibilitzar un col·lectiu especialment vulnerable, un col·lectiu sense xarxa, moltes vegades desconegut i, de fet, gens habitual dels debats d'aquest Parlament.

De fet, si no anem errats, és la primera vegada que de manera, doncs, exclusiva es dedica una interpellació al Govern sobre els extutelats, sobre els joves extute-

lats, més enllà de la proposta, de la moció que aquest mateix grup vam presentar al gener de l'any 2012 i que, si bé estava centrat en mesures destinades als infants tutelats, sí que hi havia algun punt que tocava també el col·lectiu d'extutelats.

(Remor de veus.)

Per tant, avui centrem la nostra interpellació –i m'agradaria no tenir soroll de fons per poder-me explicar com toca– en aquells joves que han viscut sota la tutela de l'Administració pública fins a la seva majoria d'edat als divuit anys. Els joves extutelats formen part d'un dels col·lectius, deia abans, que pateix major exclusió social i econòmica en els estats membres de la Unió Europea. I, de fet, en els països dels quals es disposa de dades, doncs, destaca especialment el percentatge elevat dels joves extutelats en quasi tots els indicadors amb desavantatge social.

Els joves que han estat tutelats es troben en una situació de vulnerabilitat molt diferent de la que viu la major part del jovent als divuit anys. Hi ha joves que han estat tutelats i que, quan fan divuit anys, han d'emanipar-se precisament sense comptar amb el suport familiar i sense els recursos necessaris per fer-ho. I, per tant, doncs, creiem que és evident que sense aquests recursos és molt difícil desenvolupar un projecte, un projecte propi de vida.

És molt important i crec que és molt rellevant destacar que cal tenir en compte que les experiències viscudes per aquests nois i noies durant la seva infància generen un malestar emocional que els provoca, en general, una falta de confiança en ells mateixos. I és precisament en aquest àmbit on creiem que cal aprofundir en el treball de les emocions. En l'estudi europeu sobre els itineraris educatius dels joves extutelats, els joves, els mateixos joves exposaven també que en les seves vides en general, doncs, estan sotmesos a sentiments d'inseguretat, de ràbia i de temor pel fet d'haver de prendre les seves decisions i resoldre en solitari situacions i dificultats relacionades amb la família, amb els estudis, amb els amics, fins i tot, amb el treball o amb l'habitatge.

D'altra banda, la situació econòmica i l'elevada taxa d'atur juvenil fan que les dificultats d'inserció d'aquest col·lectiu s'hagin accentuat, ja que el seu nivell educatiu acostuma a ser més baix que el de la mitjana de la població. De fet –de fet–, existeixen diversos factors que influeixen negativament en el fet que els infants tutelats i els joves extutelats vulguin seguir estudiant i, per tant, doncs, segueixin estudiant, entre els quals, en primer lloc, destaca la necessitat d'obtenir recursos econòmics, ingressos econòmics amb certa rapidesa i, per tant, el fet d'haver d'entrar ràpid en el món laboral. En segon lloc, destaca aquell dèficit acumulat pel que fa als aprenentatges escolars, un factor que evidentment dificulta la continuació dels seus estudis. Destaca també el factor de la manca d'estabilitat que tenen aquests joves. I, en quart lloc, destaca també que el fet d'estudiar, doncs, no els proporcioni una resposta immediata, sinó que signifiqui una inversió de futur i que, per tant, aquesta obtenció de beneficis sigui poc tangible al moment i sigui a llarg termini.

Per tant, davant d'això, des d'Esquerra Republicana creiem que cal reforçar les polítiques públiques destinades a resoldre precisament aquesta situació. I em refereixo a la necessitat d'articular un sistema de protecció social i el sistema educatiu a fi de destinar i de garantir unes actuacions compensatòries que facin possible una major igualtat d'oportunitats a nivell educatiu. De fet, l'estudi i els itineraris formatius educatius dels joves extutelats, encapçalat per la Carme Montserrat i el Ferran Casas, posa de manifest la necessitat d'avançar en aquesta línia, d'avançar en la vessant formativa per garantir l'èxit en l'emancipació i la millora dels seus nivells formatius.

En aquest sentit, crec que és de justícia i toca destacar que la futura Llei de formació professional que justament s'està tramitant en aquest Parlament inclourà l'adopció de les mesures d'acció positiva en favor d'aquest col·lectiu, del col·lectiu d'extutelats, per afavorir i facilitar la seva transició entre la formació i el mercat de treball, entre els seus principis rector. Crec que és important destacar-ho. I precisament, doncs, va ser a través d'una esmena que va presentar aquest grup parlamentari, que precisament també ha anat trobant la majoria necessària per avançar i de la qual estem especialment satisfets.

Actualment, la Cartera de serveis socials inclou entre les seves prestacions la de l'acompanyament especialitzat dels joves tutelats i extutelats, i la prestació econòmica per als joves que han estat tutelats per la Generalitat de Catalunya tres anys o més, prestació també que, a proposta d'aquest grup parlamentari i a través de les dues anteriors lleis de mesures, doncs, hem aconseguit entre tots ampliar perquè tots aquells joves que no han estat tutelats tres anys puguin tenir dret a una prestació, actualment, que està limitada per sis mesos. Creiem, des d'Esquerra Republicana, que seria bo estudiar la conveniència i la necessitat que aquesta prestació la poguéssim allargar fins als dotze mesos, que considerem que probablement ens ajudaria perquè aquesta prestació pogués tenir més utilitat.

En aquest sentit, la recerca feta l'any 2012 –l'atenció als joves extutelats a Catalunya– precisament conclou dient que el suport en el procés educatiu, en aquesta primera part a què m'he referit fa un moment, i el suport econòmic, doncs, aquestes dues, no?, la suma d'aquestes dues vessants fa que aquests joves, que els joves extutelats assoleixin millors resultats a nivell del seu procés d'emancipació.

Com he dit al principi, l'accés a la feina per part d'aquest col·lectiu és molt complicat, i en el cas de les persones immigrades, doncs, es dona una complexitat afegida, que és la dificultat per obtenir el permís de treball i el permís de residència. Per aconseguir-ho, doncs, com saben, diputats, és necessari tenir una oferta laboral a jornada plena, amb un contracte laboral que tingui almenys un any de durada, cosa difícil a dia d'avui tenint en compte que l'atur juvenil frega el 50 per cent.

Per tant, per aquest motiu creiem que és important instar el Govern de l'Estat a possibilitar l'accés de tot aquest col·lectiu, de tot el col·lectiu dels joves extutelats, al programa de la Garantia juvenil, i reclamar

que se'ls excepcioni d'estar en possessió del permís de treball, precisament pel fet que han estat tutelats per l'Administració. I alhora creiem que també és important realitzar totes les accions necessàries davant de l'Administració de l'Estat perquè tots els joves tutelats per la Generalitat tinguin regularitzada la seva situació administrativa amb un permís de residència i de treball abans de deixar de ser tutelats per l'Administració i perquè, doncs, tots els joves extutelats la mantinguin, mantinguin regularitzada la seva situació administrativa, com deia, amb un permís de treball i de residència.

Som conscients, consellera, que el Govern hi està treballant. De fet, crec que és bo recordar que la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància, és pionera a l'Estat en suport als joves extutelats; crec que també és de rebut reconèixer-ho. I de fet des de l'any 2005, i de fet inicialment ja des de l'any 94, existeix l'Àrea de Suport al Jove Tutelat i Extutelat, que l'any 2013 va atendre al voltant de dos mil joves, i que ens consta també, doncs, que treballa de forma decidida per tal de garantir aquesta igualtat d'oportunitats.

Per tant, no plantegem aquesta interpellació de manera reactiva, sinó sempre amb ànim propositiu, com a element de millora i per fer un pas endavant en la igualtat d'oportunitats dels joves extutelats. En la segona part de la meua intervenció intentaré, doncs, fer una mica un esbós de quines són les propostes que des d'Esquerra proposem per tal de complir aquest objectiu.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, diputades... Senyora diputada, és veritat que no sovint parlem en aquesta cambra de la situació dels joves tutelats i extutelats, però sí que crec que fa uns anys que fem una bona feina conjunta. Recordo la iniciativa del seu grup parlamentari sobre la vessant més formativa, no?, de la situació d'aquests joves, i avui l'abordem d'una manera monogràfica sobre els joves extutelats. Crec que això també demostra que en aquest país, i de la mateixa manera que existeixen instruments com la mateixa Llei dels drets i les oportunitats, el mateix Pacte per la infància, en definitiva, joves o adolescents, la infància també, doncs, és una autèntica prioritat que ens ocupa a tots.

Vostè ha fet referència al servei per als joves extutelats, que efectivament arrenca ja l'any 94, que ha estat molt cuidat pels diferents governs i que ha estat referent a nivell europeu, però també a nivell de l'Estat, i que implica gaudir d'una oferta de serveis i de programes que s'adeqüen a les necessitats d'aquests joves quan surten del sistema de protecció per garantir la igualtat d'oportunitats. I crec que també és important destacar que aquesta és una xarxa molt participada per tot un seguit d'entitats que tenen una gran expertesa i que ens ajuden també dia a dia a millorar en aquesta oferta de serveis.

Des dels inicis –crec que és una dada interessant–, des dels seus inicis han passat 7.345 joves pels serveis de l'àrea de suport, que ofereix als joves entre 16 i 21 que no tenen recursos propis, o familiars o laborals, i amb un perfil determinat, suport en àmbits molt diversos. Vostè ha fet especial referència a la inserció laboral; jo també en faré, però recordar que aquests serveis també s'adrecen a l'àmbit de l'habitatge, del seguiment socioeducatiu i psicològic, al suport afectiu pròpiament dit, a l'assessorament, al suport econòmic, a les prestacions econòmiques, i al suport jurídic. En definitiva, és acompanyar aquests joves en tot el seu procés d'autonomia personal. Comptem amb un professional referent, perquè aquest seguiment sigui el més personalitzat possible, per un període determinat, i sempre es basa en un compromís, en un pla de treball, que marca el camí cap a la progressiva integració social i laboral, i fins que el jove pot desenvolupar la seva vida quotidiana sense la necessitat o sense tanta necessitat d'uns serveis especialitzats. I, efectivament, això correspon i respon a la nostra Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, que reclama garanties suficients per reduir al màxim el risc d'aquests joves.

Els programes, com deia abans, són dinàmics i al llarg de tots aquests anys s'han anat adaptant al perfil dels joves i també als canvis socials i econòmics i també a l'entorn institucional. Això ha suposat reforçament de determinats programes, molt clarament els que tenen més a veure amb l'emancipació i amb la capacització professional, per tant, també en el camp de l'habitatge, veure com podem donar un suport en l'àmbit, doncs, residencial d'aquests joves. Però també s'han introduït programes nous, com és el suport psicològic i la supervisió; l'acompanyament jurídic, moltes vegades centrat també en les dificultats de l'àmbit de l'estrangeria, que vostè també hi ha fet referència; les prestacions per a joves extutelats, que neixen l'any 2007, o el servei de recerca dels orígens biològics, en aquest cas des del 2012. I dir també que més d'un 70 per cent de nois i noies que han passat per aquests serveis els valoren molt positivament.

Vostè ha mencionat les dificultats per a la inserció laboral d'aquests joves i la importància, per tant, dels seus itineraris formatius i també de tot el suport que puguin rebre per incorporar-se al món laboral. I és cert que els estudis dels experts, però, com deia abans, també l'experiència acumulada de les entitats que treballen en aquest àmbit, ens recomanen no deixar de treballar en aquest sentit i en aquesta direcció.

Per tant, pel que fa als programes d'inserció laboral o a la via laboral, són 2.235 joves que han estat atesos en aquests programes. Hem de tenir en compte que el nivell d'estudis d'aquests joves es caracteritza normalment per tenir un nivell molt bàsic. I, per tant, una primera qüestió a tenir en compte és la necessitat de respectar el ritme d'aprenentatge per part d'aquests joves. Sabem, certament, que sense formació o amb una escassa base formativa no és possible una estabilitat laboral, sobretot en aquests moments de crisi econòmica. Per tant, cal treballar també la millora de la situació estructural d'aquests joves. Això ho fem treballant coordinadament amb el Departament

d'Ensenyament, també amb el Departament d'Empresa i Ocupació, perquè ens avaluï de manera permanent, com a òrgan competent que és, el treball d'intermediació. Cal que aquests joves puguin, més enllà de ser formats correctament, establir contacte amb l'empresa.

Com vostè molt bé ha dit, el programa de Garantia juvenil exclou els joves estrangers que no disposen de permís de treball, i evidentment que això té unes repercussions. Hi estem treballant i continuarem fent-ho, i crec que és molt positiu que ho posem en relleu en aquesta cambra i en aquesta interpellació i en la moció subsegüent. Des del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb qui col·laborem en aquests temes, ho estem tractant, però és evident que és una competència i una responsabilitat, jo diria, del Govern de l'Estat fer que aquest col·lectiu pugui accedir al programa de Garantia juvenil.

Per altra banda, permeti'm que faci una referència també al suport econòmic –vostè també ho mencionava–, dificultats econòmiques, manca d'ingressos, que no els permeten desenvolupar el seu projecte d'autonomia de manera progressiva. Tot jove extutelat que no disposi d'aquests ingressos per afrontar les despeses essencials té dret a una prestació econòmica. Com sap, és una quantitat anual equivalent a l'indicador de renda de suficiència, i això implica un import mensual de 663,98 euros, des dels divuit fins als vint-i-un anys. El pressupost destinat a aquesta prestació ha anat augmentant de 3,9 milions d'euros l'any 2011 a 6 milions d'euros aquest any 2015.

I vostè mencionava les millores qualitatives –perquè no són només quantitatives, són qualitatives– que hem pogut establir en aquesta matèria, en el sentit d'ampliar la població destinatària, amb una modificació, doncs, com a conseqüència dels acords amb la seva formació política per tal que tots els joves es poguessin beneficiar durant tres mesos de la prestació, encara que no complissin el requisit d'un mínim de tres anys, eh?, sotmesos a tutela. I enguany, aquest any 2015, hem fet un pas més, un pas més també en aquesta línia qualitativa, de manera que aquests joves tindran dret a la prestació temporal durant sis mesos. Per tant, hem doblat el que seria, doncs, la durada per poder rebre aquesta prestació. Des que es va instaurar aquest suport, aquesta prestació econòmica, que com hem dit és de l'any 2007, han estat atesos 3.065 joves, que, com deia, s'han pogut acollir a aquesta prestació.

Una menció –crec que també és necessària per la seva importància– al programa d'habitatge. Com li deia, aquest és un dels que hem reforçat, igual que el de la inserció laboral. Es tracta d'oferir una «vivenda» temporal als joves extutelats com un suport clau –clau– al creixement, al seu creixement personal i a la seva inclusió social. Ho hem dit abans: són joves que per si sols no tenen possibilitats econòmiques per assolir aquesta emancipació, aquesta independència, i que, per tant, necessiten un recurs de «vivenda». Però no només això, sinó també un acompanyament i un assessorament en el seu futur immediat. Per tant, estem parlant sempre, com deia abans, del referent educatiu, l'acompanyament des de tots els punts de vista, també en termes emocionals, com vostè també mencionava. De la ma-

teixa manera que he fet amb els altres programes, també mencionar que en el programa d'habitatge han estat atesos 3.690 joves. Aquí parlariem de pisos assistits per a joves entre setze i divuit anys, també per als majors de divuit anys; residència o pisos per a joves vinculats a programes d'inserció laboral, i finalment aquest servei d'acompanyament més especialitzat, eh?

I detectem –i aquest és un repte també en què estem treballant– la necessitat de dissenyar recursos específics per a joves que tenen certs graus, lleugers, de discapacitat o trastorns de salut mental, que no estan en condicions de viure en un pis assistit, on l'acompanyament socioeducatiu per raons òbvies és més reduït. I, per tant, estem treballant en la línia de cercar un acompanyament que els permeti també assolir aquest grau d'autonomia, com la resta de joves, com el conjunt de joves extutelats.

Per tant, crec que podem dir que hem anat reforçant aquestes polítiques públiques, que hi prestem una atenció especial des del Govern de la Generalitat. Insisteixo a destacar el paper de les entitats que treballen en aquesta matèria. I, en tot cas, em reservo el segon torn per incidir en algun altre aspecte i, evidentment, per donar resposta als plantejaments de la seva futura moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica la diputada Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Consellera, de fet, deia, a l'acabar el meu primer torn, que la voluntat d'aquest grup, doncs, és presentar una moció en el proper Ple que ens faci avançar en aquest àmbit sense qüestionar la feina feta, que entenem que és molta i és molt positiva, però sí amb l'objectiu de veure què és el que podem millorar i debatre-ho aquí, en aquesta cambra, amb la resta de grups.

Alguna de les propostes..., de fet, en el torn anterior ja he fet alguna de les propostes que des d'Esquerra Republicana considerem importants per tal de fer aquest pas endavant. Sí que m'agradaria destacar que des del grup parlamentari que jo represento també proposem o considerem important fomentar el treball permanent entre els departaments d'Economia i Coneixement, Empresa i Ocupació i Benestar i Família i també el d'Ensenyament, per analitzar i implementar propostes de millora dels itineraris formatius dels joves extutelats i establir un sistema de beques formatives per a tots aquells joves que no tenen accés a la prestació econòmica de la qual, doncs, parlàvem fa un moment. Precisament creiem que aquesta seria una d'aquelles accions i actuacions compensatòries que podrien fer possible una major igualtat d'oportunitats en l'àmbit educatiu.

També posar de manifest que existeixen poques dades i pocs estudis al voltant del col·lectiu de joves, en

aquest cas, sense suport familiar i en procés d'emancipació, no? Precisament per això considerem que és bàsic i, de fet, creiem necessari avaluar l'impacte que tenen totes aquelles polítiques que des de l'Administració pública..., sempre afavorir l'autonomia i la igualtat d'oportunitats d'aquest col·lectiu. Ens sembla que és l'única manera de saber, avaluant quin impacte tenen les polítiques, l'única manera, doncs, de saber si anem en la bona línia i, per tant, si cal canviar alguna cosa.

Creiem també que cal invertir en el futur d'aquests joves i, per tant, per això és tan important reforçar l'acció preventiva i el desenvolupament de la xarxa social i l'autonomia personal en el treball amb els adolescents i els joves també abans de la majoria d'edat, amb l'objectiu d'apoderar-los i de fer-los participants del seu propi procés d'emancipació.

També ens consta, pel que fa a les relacions sexoafectives d'aquests joves, que es detecta un elevat nombre de casos on el masclisme i la violència hi són presents. I, per tant, doncs, fins i tot s'observa que algunes noies reproduïen el rol femení basat en la submissió i en la dependència vers les seves parelles, rols que a vegades han viscut a casa. I, per tant, creiem que és clau treballar la igualtat de gènere un cop assolida la majoria d'edat, fent incís especial en la situació d'aquelles joves que són mares o que ho seran properament, i treballar sobretot la parentalitat positiva en aquest col·lectiu.

Tots els professionals també subratllen que l'ampliació de la xarxa social dels joves extutelats és una de les claus d'èxit del seu procés d'emancipació. I, en aquest sentit, considerem important i clau generar i promoure que aquests joves tinguin accés i participin de manera efectiva en activitats, per exemple, de lleure educatiu. I creiem que aquest és un dels punts en què podríem incidir i podríem promoure.

A les mesures de suport als joves a partir dels divuit anys, que són necessàries, precisament, pel que dèiem, perquè els joves puguin passar d'una situació de protecció a una situació de plena autonomia..., creiem que requereixen un acompanyament –un acompanyament– perquè el seu procés d'emancipació sigui un èxit. I, en aquest sentit, creiem que cal i que podem avançar potenciant la figura del referent únic, precisament, doncs, perquè és prou important que tots aquells joves que no tenen referents familiars puguin trobar el suport que necessiten a nivell emocional també i sobretot en la figura d'aquest referent únic.

Som conscients que el context econòmic actual, agreujat per un estat espanyol que ens ofega sense aturador, no ens permet gaire marge de maniobra. Però l'objectiu d'avui, l'objectiu d'aquesta interpellació és alertar que aquest col·lectiu, el col·lectiu de joves extutelats, és un grup especialment vulnerable, un col·lectiu sense xarxa i que, per tant, doncs, han de ser prioritzats en la implementació de les polítiques públiques del nostre país. En la moció que veurem de manera extraordinària la setmana vinent farem una proposta detallada, que des d'aquí també m'agradaria aprofitar perquè els grups parlamentaris ens fessin moltes esmenes per tal de, realment, poder generar un debat que sigui enriquidor i que sobretot ens ajudi a fer un pas endavant.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, crec que amb l'objectiu de donar visibilitat a aquest col·lectiu vulnerable i de consolidar totes aquelles mesures que ja s'estan desenvolupant i que tots hem reconegut que vénen de lluny i que han estat, certament, cuidades pels successius governs, en aquest sentit, podem de ben segur avançar.

Un aclariment, o insisteixo, més aviat, perquè ja ho he fet abans en la primera intervenció, que tots i cadascun dels joves extutelats que segueixen algun programa dels mencionats –habitatge, inserció laboral, prestació econòmica–..., l'únic que no he mencionat té a veure amb l'acompanyament jurídic, que sovint té a veure amb qüestions relacionades amb els àmbits d'estrangeria, com deia, pel qual han passat 1.310 joves que han rebut aquest acompanyament, aquest assessorament jurídic, o mediació en alguns altres casos. Tots ells disposen d'un referent, eh?, d'una persona, d'un referent educatiu, que és qui fa aquest acompanyament. I, per tant, estem parlant d'una atenció que sempre és personalitzada, que sempre és individualitzada i que aquest referent de cadascun dels joves extutelats és qui informa, qui orienta, qui acompanya, qui assessora aquest jove. Perquè creiem que és una figura indispensable precisament per tot allò que vostè abans també mencionava, per la manca d'una xarxa familiar, per l'absència d'una xarxa familiar que pugui fer aquest acompanyament al llarg de la vida.

Volia també, doncs, dir que benvinguda sigui la iniciativa que la Llei d'FP o la futura Llei d'FP reculli aquesta acció positiva per afavorir encara més la transició del món educatiu i laboral; és d'aquelles coses que ens ajudarà, que va en la línia de reforçar aquests itineraris formatius. De la mateixa manera que vostè demana un treball permanent, una tasca interdepartamental coordinada entre els diferents departaments, jo li esmentava que amb el Departament d'Ensenyament, Empresa i Ocupació, tenim ja aquesta xarxa o aquesta taula en marxa, per entendre'ns, però que, certament, tot allò que incideixi a millorar aquests itineraris també serà ben rebut. Jo li agraeixo també que sigui una interpellació ja en si mateixa en positiu i en constructiu, que el que cerqui és aquest reforçament de les polítiques públiques.

Vostè també ha fet incidència en una qüestió que és molt interessant, que té a veure amb com fem la valoració, el seguiment d'aquestes polítiques, d'aquestes mesures que tenim, com vostè veu, quantificades i ben detallades per tot el que ha estat la seva evolució, però com podem fer aquest seguiment de l'impacte. I, en aquest sentit, també hi hem començat a treballar, i en la recerca també, no?, en tot el que ens pugui ajudar a visualitzar com poden millorar aquestes polítiques i sobretot quin efecte, en positiu, han tingut respecte als joves que s'han pogut beneficiar d'alguns d'aquests programes, de les mesures, de la mateixa prestació eco-

nòmica, etcètera. Per tant, aquí també hi estem treballant i segur que ens hi podem trobar amb la concreció futura d'aquesta mesura.

Hem prestat atenció també –i ho hem fet també arran de diferents demandes i del mateix Ple extraordinari sobre la pobresa i l'augment de les desigualtats– sobre l'accés al lleure dels joves extutelats. En aquest sentit, jo diria que hi ha una normalitat absoluta de l'accés al lleure, tant al lleure, diguem-ne, subvencionat o que té suport, eh?, de l'Administració, com d'altres iniciatives que pròpiament aquests joves puguin emprendre i que, doncs, també amb l'acompanyament, amb l'assessorament, amb el suport que se'ls dona des de l'Àrea dels Joves Extutelats poden tirar endavant.

I un últim apunt, perquè se m'està esgotant el temps. Dir-li també que estem molt amatents no ja amb els joves extutelats, sinó també amb el col·lectiu de joves tutelats sobre tots els aspectes que tenen a veure amb el respecte, amb la igualtat de gènere, amb la prevenció de les conductes abusives de parella, etcètera, i que ja existeixen uns programes que estem aplicant, jo crec que de manera força reeixida, ja en els CRAE, en els centres residencials, per tal de promoure aquests hàbits i trencar amb d'altres que malauradament, per les complexes motxilles que aquests joves porten a sobre, ens hi podríem trobar. Parentalitat positiva, també en la línia de les persones extutelades, en aquest cas les dones, les noies, que també contemplem com quelcom a considerar, com ja li he dit abans, de la mateixa manera que aquesta educació emocional, que és tan necessària quan parlem de joves sense xarxa o amb una xarxa tan feble com la seva.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la problemàtica del «sensellarisme».

Interpel·lació

al Govern sobre la problemàtica del «sensellarisme» (tram. 300-00303/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per exposar la interpellació la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats... Salutacions també a la gent del públic, que avui tenim gent de la Fundació Arrels. I, com diria aquell, gairebé bona nit, no?, a les hores que són.

En aquest hemicicle, consellera, hem parlat de pobresa, òbviament, hem parlat d'exclusió, hem parlat i hem debatut..., fins i tot des de l'oposició bàsicament hem promogut també accions com l'Open Pobresa, del qual van sorgir uns acords, potser minsos, però uns acords. Però poc o gens o res hem fet per les situacions d'exclusió social i de pobresa més severes. No hem tractat certes

especificitats. També hem parlat d'habitatge, hem proposat recuperar a la llei, alguns, les moratòries davant dels desnonaments. Però el que no hem fet fins avui ha estat tractar l'exclusió residencial o habitacional severa, és a dir, el «sensellarisme». Dic la paraula i explico el que és, perquè inclús avui una persona que s'asseu en aquest hemicicle es pensava –i ho dic seriosament– que tractaríem d'un animaló, eh? Iniciativa... «Sensellarisme» és una paraula que no és coneguda. Per tant, el primer objecte d'això d'avui és una visibilització, que els qui hi treballem i els que hi som en sabem la paraula, i ara també hem de demostrar d'alguna manera les accions.

Hem de fer una reflexió de com abordem el «sensellarisme» com a societat, i hem de provar de trobar la manera de poder fer una anàlisi qualitativa i quantitativa d'aquest fet, i la moció i la interpellació aniran d'això. Primer crec que hem d'enfocar com ho estem abordant com a societat i com a país. Ho estem abordant des de la penalització i la criminalització, això d'una banda; d'entrada, amb l'expulsió de persones en situació de pobresa a l'espai públic, sabem –i això l'Albert Sales, que va comparèixer l'altre dia, ens ho explicava molt bé–, fins i tot amb l'engarjolament, l'empresonament de col·lectius, sobretot a Catalunya i l'Estat espanyol. Però a tota l'Europa Occidental, però especialment al nostre Estat i al Regne Unit, persones vinculades a l'economia de la marginalitat són expulsades de l'economia convencional. I també els expulsem de l'espai públic amb mesures de penalització molt dures cap a persones que el que tenen també com a característica és que fan ús intensiu de l'espai públic, precisament, perquè no tenen espai privat, perquè tenen unes carències, com deia, habitacionals brutals, famílies que les que tenen molt viuen en habitacions de relloguer sense dret a cuina i que es troben en una situació en la qual els serveis socials, amb molt poca mesura per les retallades –i ara no hi aprofundiré–, amb aquests escassos recursos, fan el que poden.

Aquesta penalització es pretén via ordenances de civisme i expressions i propostes com –i no me'n puc estar, de dir-ho– les mostrades per la senyora Aguirre aquesta setmana mateix. La idea o la mala idea de la candidata al Govern de Madrid per part del Partit Popular de prohibir dormir al carrer, en aquest cas en el centre de Madrid, per tal que la presència de persones sense sostre no perjudiqui el turisme ja ens ho diu tot. Podríem entrar en el fet que això és il·legal, i ho és –el dret a la lliure circulació, etcètera–, però el que mostra és la profunda identificació de la pobresa, de les persones sense llar, amb delinqüència, amb el fet de criminalitzar la pobresa. I això és injust, és terrible i és fals, i hi han unes causes, que creiem que aquestes són les que s'haurien de guardar. Per tant, el problema no és d'ordre públic, és un problema de drets. I el que també mostra Aguirre –abans ho va fer Botella, l'Ana Botella, l'actual alcaldessa– és un desconeixement profund, perquè ningú viu al carrer per gust. I això entronca amb el fet de dir que es construiran albergs. L'alberg no és la solució. Ara no hi entraré en profunditat, això ho saben molt bé els que hi treballen, perquè això no és una llar, i estem parlant de sentir-te en una llar. Per això hem de saber qui són, qui són

aquestes persones o qui poden ser aquestes persones que viuen al carrer.

Ens hem d'apropar a aquesta realitat quotidiana per descobrir la diversitat, i «m'apuraria», parlant, diríem, en tècnic, el perfil de les persones sense llar, i per què s'hi troben, en aquesta situació. I són molt diverses –són molt diverses.

Viure al carrer és una conseqüència de l'exclusió social, però també n'és una causa. No es tracta només de no tenir un lloc per dormir, sinó que viure sense llar significa no disposar d'un espai on guardar les teves pròpies pertinences, on desenvolupar les teves relacions personals i íntimes, on descansar amb seguretat. És viure amb sensació constant de provisionalitat, sense adreça, amb molt poques possibilitats de construir una xarxa de suport i solidaritat. Així, la intensitat amb què les persones es veuen afectades per l'exclusió social està íntimament lligada a l'accés a l'habitatge, que ara l'estem patint globalment, però que hi ha aquest col·lectiu en concret, no?

Trobar-se sense sostre significa haver-ho esgotat tot –recursos personals i socials– per tenir aquesta vida privada i social mínimament satisfactòria. Són, per tant, aquests factors que s'acumulen i que s'accentuen progressivament, i la persona acaba perdent els vincles. Hi ha una part molt important, que són els darrers retrocessos que en l'estat del benestar estem patint els països europeus. I, consellera, a casa nostra és brutal. La bretxa és extrema. Estem per sobre de Bulgària i d'Hongria. Els càlculs ens diuen que la ruptura és total. És a dir, estem en un 38 per cent en la bretxa de pobresa, i l'espanyola en un 30, i la mitjana europea un 24. Això sens dubte ho està accentuant. Però també això ho hem de saber.

Això té un efecte devastador. Aquestes violències que també patim –institucionals, retallades de renda mínima, les pèrdues de l'habitatge, els desnonaments– encara ho estan accentuant més. Però hi han altres factors; una societat consumista, individualista, el deteriorament de les xarxes de solidaritat familiar, que costen de recuperar, estenen aquests riscos. Podríem dir-ho amb una frase resumida i que ens pot passar a tothom. Quan saltes del carrusel, no?, de la roda, la roda continua girant, girant amb un model que ja exclou de per si. Però quan ja has saltat del tot, en aquesta roda, en aquest carro, en aquest carrusel ja no hi pots tornar a pujar. I això és el que..., hem de recuperar, també, els nostres drets.

Consellera, hem de saber quants són –hem de saber quants són– i posar-hi solució. Això és el que ens demanen a Arrels. I, de fet, vam fer una proposta conjunta, que aquesta moció el que pretén és visibilitzar-ho encara més, i anar una miqueta més enllà. Hem de saber i quantificar per saber la realitat. No podem seguir amagant-ho sota l'estora. No s'ha fet mai un recompte de Catalunya, per exemple, consellera. S'han fet dos recomptes a nivell de Barcelona, el 2008 i el 2011; vull recordar que gràcies a la tasca i sensibilitat, en aquest cas, del nostre regidor d'Iniciativa - Esquerra Unida, el senyor Ricard Gomà. A Lleida sé que també se'n va fer un el 2008. I per què s'hauria de fer a nivell de Ca-

talunya? Això és el que li demanem. Doncs, mirin, el que passa avui fora de Barcelona..., és també, diríem, creixent. Arriba a petites poblacions. En algunes la solució és o una pensió o un bitllet de rodalies. Això no són solucions. I no sabem ni en quines ciutats ni quantes persones. Sí que sabem xifres, i això també ens ho han proporcionat les entitats que hi treballen: que el carrer redueix l'esperança de vida en vint anys. És demolidor –és demolidor. I si avui no sabem quanta gent en aquesta pobresa extrema està a Catalunya, ni quantes persones dormen al carrer..., no sabem ni les persones que hi serien si aquestes entitats no fessin aquesta feina que estan fent. Per tant, necessitem informació.

Per resoldre el problema l'hem de quantificar, coneixent la xifra, coneixent-ne l'evolució, amb recomptes successius anuals. I això es podria fer amb un mínim marge d'error, tenir aquest coneixement. No cal dir que l'indicador del que fem en aquest treball és l'indicador de la nostra qualitat com a societat. I creiem que ha d'haver-hi..., i pot proporcionar-nos també, aquesta relació, aquest coneixement d'aquesta pobresa extrema, la relació amb la resta de pobreses, no? I ho comentàvem: quanta gent està a punt, a quanta gent li pot passar.

Amb informació tenim eines per fer el que fem avui també des d'aquest faristol, i farem en la moció, en què podrem fer un debat més profund: sensibilitzar i contrarestar, i desmentir, i lluitar contra arguments culpabilitzadors de la pobresa. Per això necessitem la quantitat i la qualitat. Certament, el recompte també seria només una part d'aquest treball, però ja seria molt important per treballar. I hem de procurar no fer un pacte que digui «només en grans ciutats», sinó tot el territori. Jo..., això és una de les demandes fonamentals.

Aquests perfils els hem de poder saber, i sabem que malauradament vostès, com a Govern, no han actuat. No han rebut pressió suficient? No han actuat. Però es pot fer. A l'Estat s'ha fet, a tres capitals: a Madrid, Saragossa i Sevilla. A Anglaterra es fa; més de tres-centes autoritats locals es coordinen cada any per comptar-ho. També s'ha fet a Seattle, a Dublín. S'ha fet a Mont-real com a ciutat. I el que és més important: prenguem exemple d'un país avançat, que és el Canadà, que el 2016 ho farà. Després li dic com, consellera. Però d'entrada, és una urgència. Jo li dic: ens arremanguem, ens hi posem?

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera, senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors i senyores diputats... Vostè planteja la necessitat de compartir –i salutació també als representants de la Fundació Arrels que ens acompanyen– aquelles dades i aquell coneixement que sí que tenim, jo crec, el conjunt d'administracions i, per descomptat, també les entitats que treballen al costat de les persones sense

sostre, al costat de les persones sense llar, sabent que, efectivament, els perfils i les causes són enormement diversos. Que és un fenomen que no és recent, però que sí que va adquirint cada cop major rellevància, tant des del punt de vista quantitatiu com, diguem-ne, de la complexitat, de les situacions a atendre.

Ja la Llei del dret a l'habitatge definia com a persones sense llar aquelles que presenten una mancança manifesta d'habitatge digne i adequat, que no és només no disposar d'un habitatge, sinó que pot ser-ho viure en un espai que no és apte per fer-ho. I que, tradicionalment, s'havia vinculat aquest fenomen a col·lectius molt marginals, associats a itineraris personals molt complexos, que ho continuen sent, però que certament la crisi econòmica ha modificat la realitat del «sensellarisme», i l'ha fet més diversa, i fins i tot ha arribat a persones que fa uns anys no s'haurien pogut imaginar mai que es trobarien en aquesta situació.

Dic això perquè, a partir d'aquí, les respostes que hem de poder oferir, les necessitats d'atenció i de suport a aquestes persones, tant des de l'àmbit més preventiu com més d'acció directa i de resposta, són també especialment complexes. Vostè ha definit molt bé les dificultats i els riscos que aquestes persones corren; que estan exposades, no només –vostè n'ha mencionat alguns, no?–..., les dificultats que això suposa, fins i tot per poder reconstruir la xarxa necessària o mínima de suport i de solidaritat, sinó per poder seguir un tractament mèdic estable, una assistència social, i també la problemàtica de l'estigma, de l'estigmatització d'aquestes persones. Ja fa anys que la Comissió Europea i el Comitè Econòmic i Social Europeu defineixen fins i tot els factors, molt clarament determinats, que incideixen sobre aquestes persones –personals, relacionals, institucionals, estructurals–; l'absència, també, d'un estatut legal, que pot afectar, en aquest cas, de manera especial, minories ètniques. I tots plegats ens basem en una mateixa nomenclatura, en una tipologia, l'Ethos, que també classifica aquestes situacions.

Vull dir amb això que les recomanacions d'Europa vénen de lluny. Vostè ha mencionat l'existència de recomptes, diguem-ne, parcials, no?, a diferents ciutats i territoris, no només de Catalunya, sinó també de l'Estat. I, per tant, aquest és un primer pas amb el qual hem de poder treballar per disposar d'una mapificació de recursos –després m'hi referiré–, però també conèixer quina és la magnitud des d'un punt de vista quantitatiu d'aquestes persones. Tenim algunes dades, disposem d'algunes dades, però és cert que no estan del tot actualitzades i que no ens permeten tenir una fotografia tan exacta com necessitem per abordar-ho, doncs, amb majors dosis d'èxit, per dir-ho d'alguna manera.

Li deia que les respostes que hem d'oferir són certament complexes, partint de la base que el mateix fenomen i les característiques de les persones sense llar són també molt diverses i molt complexes. Però, en tot cas, existeix una acció concertada, i procuraré al llarg del temps d'aquesta interpellació explicar-ho. Una acció concertada entre les diferents administracions, també el Govern de la Generalitat, amb el suport que pot proporcionar i que proporciona a les entitats que treballen en aquest àmbit. També els ajuntaments, l'Ad-

ministració de màxima proximitat, que, com li deia, es manifesten tant des del punt de vista de la prevenció com des del punt de vista de la protecció, i que sabem que abasta aspectes que van molt més enllà de l'habitatge, que podria semblar que és el principal problema, i ho és, però és evident que al costat d'aquesta problemàtica, d'aquesta absència d'habitatge hem de tractar molts altres aspectes, com són la salut, com són la formació, com és l'ocupació o les polítiques de família, també en molts dels casos.

Per tant, en tot cas, faria també una breu referència a tota aquella normativa, tant des de l'àmbit d'habitatge, més que un... Una simple lectura molt ràpida de quines són les lleis i quin és el capteniment al respecte, tant des de la Llei de l'habitatge, com ja he mencionat abans, que estableix que s'han d'adoptar actuacions específiques de dotació d'habitatges d'inserció per a les persones sense llar, però de manera integral no aborda el «sensellarisme». El més recent Decret 75/2014, del Pla per al dret a l'habitatge, que posa l'accent i prioritzava els programes socials, l'eix social, tant a l'hora de facilitar aquest accés a l'habitatge com d'evitar la pèrdua de l'habitatge per motius econòmics.

En l'àmbit de serveis socials, recordar que tant la Llei de serveis socials de Catalunya com la de prestacions i la mateixa Cartera de serveis socials recullen i esmenten diferents serveis que tenen a veure amb l'acolliment residencial d'urgència, o el temporal per a persones en situació d'exclusió social, i que també es té en compte la necessitat de les prestacions socials de caràcter econòmic, que, com vostè coneix molt bé, atenen necessitats, en aquest cas, puntuals, però urgents i bàsiques, de subsistència, tenint en compte, doncs, els aspectes de l'alimentació i de l'allotjament.

Però les estratègies d'actuació que hem portat a terme en els darrers anys, que impliquen la Generalitat, que impliquen la diputació, que impliquen els ajuntaments, l'Ajuntament de Barcelona, amb la Xarxa d'Atenció a les Persones sense Llar..., per una banda, ha analitzat la situació d'atenció a aquestes persones, i disposem de tot un seguit d'accions que van des de l'acció més directa fins a la millora dels aspectes preventius. En aquest sentit, i havent ja esmentat els serveis a què abans fèiem referència, o d'altres, com poden ser els albergs socials, els pisos d'emergència o els habitatges d'inclusió, tota una, diguem-ne, diferent nomenclatura de serveis, doncs, que tenim al nostre abast, o les prestacions econòmiques d'urgència social, voldria també destacar altres accions que tenen a veure, per exemple, amb el reforç a la protecció a les famílies més vulnerables, en l'àmbit de l'habitatge, i el suport a aquelles entitats que sí que, de manera directa i de manera, diguem-ne, monogràfica, treballen contra el «sensellarisme». I en aquest sentit, he mencionat la Fundació Arrels, però podem parlar també de Prohabitatge, d'Assís, de l'Associació Rauxa, i, en definitiva, de totes aquelles entitats que treballen –amb finançament públic, evidentment, també– contra les situacions d'exclusió o de vulnerabilitat social.

Però hi ha altres iniciatives que crec que són interessants i que mostren aquest treball en xarxa o aquesta acció concertada, a la qual abans em referia. Una

d'elles, que abasta, doncs, la regió sanitària del Camp de Tarragona i el mateix ajuntament i serveis socials i l'àmbit de salut de la ciutat de Tarragona, com és un protocol que atén les persones sense llar o amb risc d'exclusió social. Tenint en compte que calen intervencions, moltes i moltes vegades, de naturalesa mixta, socials i sanitàries, que són absolutament complementàries, desenvolupar-les de manera simultània o de manera seqüencial, però que poden donar aquesta atenció integral a la persona i intentar, doncs, recuperar al màxim la seva dignitat i la seva vida autònoma.

Disposem també de programes –de programes– que també mostren una coordinació i un treball conjunt, en aquest cas, també entre l'atenció social i l'atenció sanitària a la ciutat de Barcelona, com és una experiència a partir dels equips de salut mental en les persones sense sostre, en aquest cas amb participació del Consorci Sanitari de Barcelona, del mateix ajuntament, que es va posar en marxa ja fa anys, a partir d'equips dels quals formen part psiquiatres, infermers, treballadors socials, que fan una primera detecció de la situació d'aquestes persones i una acció, diguem-ne, coordinada cercant un pla de treball específic i molt personalitzat per a totes i cadascuna d'aquestes persones.

És evident que la mirada respecte a aquest fenomen i a aquesta enorme problemàtica ha de ser sempre des d'una vessant ètica i no estètica, com la que ens mostren les declaracions avui de la senyora Esperanza Aguirre. Vostè ho ha definit molt bé quan parlava que és una qüestió de drets per sobre tot, de garantia dels drets i de dignitat de la persona.

En el següent torn li explicaré també com aquesta és una línia de treball que hem incorporat en el pla d'acció contra la pobresa que estem desenvolupant, com també alguna altra acció que té a veure, doncs, amb la recopilació de tots aquests serveis i de totes les pràctiques, però també dels serveis concrets que es desenvolupen al llarg i ample del nostre país amb relació a aquestes persones.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies. Consellera, una mica pel final, no? Diu aquesta enorme problemàtica, i compartim que és una qüestió ètica enorme, i el que no sabem és com d'enorme –el que no sabem és com d'enorme–: enorme, prou enorme, molt enorme, relativament enorme...?

La pregunta és clara: per què des del 2011...? Reconeixent el treball que fa la xarxa, òbviament, però no s'ha fet un recompte ni a Barcelona, que és la ciutat, diríem, que el va iniciar, ni tampoc des del Govern de la Generalitat s'ha posat en el centre de les seves polítiques. Per tant, si és enorme i no està en el centre, no anem bé. I aquesta és la idea de la interpellació i de la moció: vegem quina és la magnitud per poder fer aquest bon treball, no?

Llavors..., i, de fet, els estudis ho diuen, i vostè parlava que no és només l'habitatge; òbviament, és la salut, òbviament, és, diríem, la mateixa intimitat d'aquestes persones, que és un dret. Vull dir, són moltes coses. Si col·lectivament tenim els drets vulnerats, encara més el vulnerable dels vulnerables. Per tant, hem de saber de què estem parlant.

L'acció concertada, que seria el treball de la xarxa, és concertada, però no té, diríem, l'amplitud que hauria de tenir. Per això, nosaltres li demanem i li demanarem en la moció que impulsem de manera immediata, en coordinació amb les entitats..., busquem la fórmula. I a nivell de Catalunya, i ho torno a repetir, veure l'estat de situació, veure quines persones en aquest moment a Catalunya no disposen de l'espai físic per viure; si en disposen, quines condicions reuneix i si són les necessàries i suficients per desenvolupar aquesta vida amb dignitat i amb permís d'ús legal. Aquesta és la qüestió.

I li demanarem una altra cosa, consellera. Vostè parlava d'un pla d'acció, però fixi's que en el document que vam tenir fa molts mesos i no hem tornat a tenir del Pacte contra la pobresa no hi ha res específic, no hi ha res en aquesta qüestió. I això no ens ho podem tolerar ni ho podem permetre. Per tant, ho hem d'incorporar. Per què? Perquè hem de tenir recursos constants, hem de tenir partida pressupostària, hem de poder fer avaluació, hem de poder avançar, a més de la quantitat, cap a aquesta qualitat que les accions que fem també serveixin, i si no serveixen, rectificar.

Per tant, li exigirem que, en el marc del Pacte contra la pobresa i contra les desigualtats, això s'incorpori. I, òbviament, per què? Perquè, una, sabent podem prevenir, que vostè en feia esment quan vostè ha parlat, i quan prevenim ja paliem una part de la situació. I si sabem, podem intervenir, i de vegades intervenir de forma immediata ens procura majors satisfaccions que els costos *a posteriori*, perquè invertir, en aquest cas, diríem, en allò social ens permet no passar a majors, i ens permetrà l'objectiu final, que és tornar a aquestes persones aquesta autonomia personal i aquest apoderament de què parlàvem.

Per tant, s'han d'aplicar aquestes mesures de prevenció que abasteixen aquests diferents àmbits, com vostè deia, des de la part de benestar, des de l'habitatge, l'ocupació, perquè li convingui, perquè encara no sabem si hi ha una nova pobresa que potser el problema ja no és només d'ocupació –no ho sabem–, si són persones joves, persones que han vingut de fora –no ho sabem–; hem de saber-ho. Per tant, recuperem aquesta tasca del 2011, posem-la en el centre.

I, a part de donar les gràcies a aquesta actuació que hi ha hagut sempre, jo no voldria acabar sense dir que el que ens farà fort com a país, el que ens farà una societat potent serà quan aprenguem que no podem deixar cap persona pel camí, perquè totes les persones tenim el dret a ser-hi comptades i a ser reconegudes i reconèixer els altres. Les mesures no són les mesures dels PIB, sinó de com ens tractem els uns els altres i com som capaços de no deixar ningú fora d'aquesta vida, que hauria de ser una vida plena i digna de ser viscuda.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, i en nom del Govern, torna a tenir la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè parlava d'arremangar-se i de situar la lluita contra l'exclusió de les persones sense sostre, diguem-ne, en el centre, no?, de l'acció de govern. En un aspecte global, aquesta lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social jo crec que és una autèntica prioritat dels governs, del Govern, de la societat d'aquest país, i per això, la destinació de recursos, la planificació d'accions i l'acció concertada, hi insisteixo, amb administració local i amb entitats.

Certament, el document del pacte del pla de la pobresa és un document viu, que ha anat evolucionant també a partir de les aportacions dels diferents agents amb qui hem estat treballant en aquesta planificació d'actuacions. I també, doncs, a partir d'una demanda i d'una proposta molt concreta, precisament de la Fundació Arrels, en la darrera reunió de la comissió de seguiment, ens va plantejar la necessitat d'incorporar accions específiques de lluita contra el «sensellarisme». I aquesta va ser una proposta acceptada i en la qual estem treballant, i que, per descomptat, vostès coneixeran.

Creiem que és absolutament indispensable que, si parlem de lluita contra la pobresa i contra les desigualtats, un fenomen de pobresa extrema, molt extrema, com és el «sensellarisme», doncs, tingui el seu espai i tingui també la seva dimensió en aquest document i, per tant, en les accions a desenvolupar i en el suport que hem de continuar donant per tal de lluitar contra aquest fenomen.

Vostè parlava del recompte. I és cert, i jo li ho he reconegut en la meua primera intervenció, que per conèixer l'abast quantitatiu, però també des d'un punt de vista de dimensió d'aquest fenomen i per poder fer aquesta avaluació, eh?, després, a la qual vostè feia referència, conèixer la seva, doncs, realitat, ens cal aquest recompte. Ens en sortirem a partir dels estudis ja realitzats, que, com deia abans, són parcials, no són de dimensió de país, com tampoc succeeix a l'Estat, però amb la participació de les àrees bàsiques, dels serveis socials, de les entitats sense ànim de lucre que treballen en aquest àmbit. I que ens han de servir per automàticament després, per al següent minut, per entendre'ns, desenvolupar noves polítiques, reforçar-les, perquè, com hem dit en tot moment –i coincidim aquí, crec, també vostè i jo–, les intervencions que s'han d'anar realitzant són diferents. Per tant, en aquest sentit, crec que ens hi podrem trobar.

Jo li deia que estem també treballant i, per tant, elaborant un inventari de recursos, des de tot el que té a veure amb els serveis d'atenció més directa fins a tots els recursos que existeixen adreçats a aquestes persones.

Tenim molt clar que en això cal, doncs, un lideratge, una voluntat política, que jo crec que tenim i la tenim

en aquest país clarament; un treball interdisciplinari, que és el que ens permet aquesta actuació, diguem-ne, més integral sobre les persones, on els serveis socials i els serveis sanitaris tenen un paper predominant; que ens cal millorar en molts aspectes: aquest és un procés de detecció d'aquestes persones, de detecció i després d'intervenció que ha de tenir continuïtat a tots els nivells, des d'un punt de vista comunitari, des d'un punt de vista de seguiment; que hem de també continuar treballant com es fa i es fa de manera molt encertada a l'Ajuntament de Barcelona, amb tot el que té a veure amb el programa Housing First, la disponibilitat de places de baixa exigència i les places en «vivendes», i que crec que això situa o continua situant la ciutat de Barcelona com una ciutat pionera, on la tasca conjunta amb les entitats i amb els professionals socials i sanitaris ens situen i ens donen, jo crec, una visió molt interessant, que hem de poder extrapolar a molts altres indrets.

El fet que no existeixin mecanismes concrets per mesurar, per concretar aquestes xifres no és un mal només del nostre país, de Catalunya; com deia, succeeix també en l'àmbit de l'Estat i també en molts països d'Europa. El que és innegable és que en els darrers anys s'han promogut moltes iniciatives i que l'accent, des del punt de vista de l'habitatge, però també de la prevenció, s'ha dut a terme en aquest sentit. També no em puc estar de destacar el paper dels voluntaris, dels molts voluntaris d'aquestes entitats.

I citar també el que ha estat un inici de moviment per part del Govern de l'Estat, que ja fa molts mesos ens va informar de la voluntat de desenvolupar una estratègia integral per a les persones sense llar, però que no s'ha traduït en cap mesura concreta, i que desconeixem, doncs, quin serà el seu esdevenir. El que sí que sabem és que a Catalunya, des del Govern de la Generalitat, estem treballant en aquest inventari de recursos, estem treballant al costat dels ajuntaments i reforçant amb tot el que podem les línies de suport econòmic per als ajuts d'urgència social, com deia, reforçant també i donant suport a les entitats i amb la voluntat que a les accions relacionades amb la lluita contra la pobresa, en aquestes accions tingui un paper predominant la lluita contra el «sensellarisme».

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys (tram. 300-00302/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia i darrer que farem avui és la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys. Ha estat proposada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i, en el seu nom, té ara la paraula la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Buenas tardes, señor *conseller*, señora *consellera*, señores diputados, señoras diputadas. Como usted sabe, durante esta legislatura le hemos hecho diferentes interpelaciones sobre empleo, sobre creación de empresas, sobre autónomos, pero hoy me gustaría hablarle de un tema muy concreto y muy importante, que es el desempleo que sufren las personas que tienen más de cuarenta y cinco años.

Y nos gustaría darle el protagonismo que merece con una interpelación específica, porque si bien no es el único problema que desgraciadamente tenemos en materia de desempleo, sí que para nosotros tiene una importancia, puesto que sus características son especiales.

También es cierto que el Gobierno de España y el Gobierno de la Generalitat en gran parte mantienen en estos momentos un discurso casi triunfalista a raíz de los últimos datos económicos, que nosotros pensamos que no se corresponde con la realidad.

Ustedes y el Gobierno de España prácticamente lo que vienen a decir es que la crisis es historia –no lo dicen así, pero prácticamente dan a entender eso–, cuando la realidad es que la crisis sigue siendo la historia de cada día de muchas personas. Concretamente, hay en Cataluña 280.000 personas de más de cuarenta y cinco años que están en el desempleo, y muchas de ellas son desempleados de larga duración, es decir, llevan más de un año, más de dos, más de tres en el desempleo.

Y además un elemento importante de este colectivo es que en muchos casos son los pilares de toda su familia. Y, por tanto, su desempleo, su situación laboral arrastra de manera económica, de manera social y de manera incluso psicológica al resto de miembros de su familia. Esto es un drama personal y la realidad diaria de muchas personas y muchas familias en Cataluña. Pero no es solo eso, es también un drama económico para todos los que estamos aquí, porque esta situación hace peligrar la sostenibilidad de nuestro modelo social.

Es un hecho que el Govern de la Generalitat –también el Gobierno de Madrid– no ha apostado y no ha priorizado las políticas de empleo. Y es cierto que las que se han llevado a cabo no han dado sus frutos.

Yo en esta legislatura les he escuchado a ustedes hablar mucho más de independencia, de referéndums y de banderas que del paro que sufren las personas, por ejemplo, de más de cuarenta y cinco años. Y a nosotros nos preocupa. Nos preocupa que se hable poco, nos preocupa que se invierta poco, que se priorice poco y, sobre todo, nos preocupa un elemento, y es que lo poco que se hace da escasos resultados.

Y aquí hay que ser justos, porque realmente no es un problema solo de la Generalitat de Catalunya y de las políticas de empleo, sino que tenemos un problema en general en el conjunto de España. Y es objeto de estudio y de debate incluso a nivel internacional. Tenemos ya muchas evidencias, muchos informes que dicen que las políticas de empleo que estamos llevando en España y en otros países del sur de Europa no son efectivas. Y, por tanto, tenemos un problema de que se gasta poco en empleo porque se prioriza en otras

cosas; ya sabemos en lo que priorizan ustedes, sobre todo en los últimos dos años. Pero también es que lo poco que se gasta no da sus frutos, se utiliza mal. Por tanto, no es solo cuestión de cuánto nos gastamos en las políticas activas de empleo, que es muy importante, sino cómo son estas políticas activas de empleo.

Nosotros pensamos que es la hora de actuar más y mejor por las personas que están en desempleo, y concretamente por las personas que tienen más de cuarenta y cinco años. Es hora de priorizar y utilizar bien todas las competencias que ustedes tienen, una tan importante como son las políticas activas de empleo. Es hora de reconocer que lo que se ha hecho hasta ahora no funciona. Las políticas activas de empleo no han dado el fruto esperado ni en Cataluña ni en el conjunto de España. Y es hora de asumir responsabilidades por ello. Basta ya de tapar los problemas con la bandera, de desviar la atención. Pensamos que esto lo que hace es hacernos a todos los ciudadanos perder tiempo, recursos y oportunidades de lo que es realmente importante. Y todos sabemos que el problema principal de los catalanes no es qué carné de identidad tenemos, no es el referéndum, sino que es el paro.

Yo le he escuchado relativamente poco hablar del desempleo de personas mayores de cuarenta y cinco años, pero lo he hecho las últimas semanas, porque usted ha presentado un programa que se llama «Grans Actius», que precisamente está centrado en este colectivo. La información que tenemos hasta ahora de los anuncios que ha hecho a la prensa, porque no hemos tenido ocasión de debatirlo a nivel parlamentario, es poca, tenemos poca información. Pero la poca que tenemos es preocupante, porque parece que las medidas que ustedes están incorporando en este programa son las mismas; vienen a repetir los mismos errores que ya se venían produciendo con anterioridad.

También nos preocupan los recursos. Ustedes han dicho que van a destinar 50 millones de euros. Y además, permítame, creo que han cometido ustedes la torpeza de reconocer que lo están haciendo porque se les han liberado recursos de la Garantía juvenil, o sea, están reconociendo que, si no fuera por la Garantía juvenil, no harían un programa específico para luchar contra el desempleo de las personas mayores de cuarenta y cinco años.

También nos dicen que van a atender a unas treinta mil personas, si no lo he entendido mal, pero no nos explica cómo van a priorizar, quiénes, qué perfil van a tener concretamente estas personas. Porque usted sabe que el colectivo de personas en desempleo de más de cuarenta y cinco años es muy amplio, tan amplio como la sociedad: hay personas que tienen mucha experiencia y poca formación; hay gente que tiene mucha formación; hay gente que viene de sectores que han caído, como la construcción; hay otros que realmente pueden seguir manteniendo su empleo dentro del sector... Y queremos saber en cuáles se van a centrar; de estas 280.000 personas que hay en desempleo, cuáles son las prioritarias para ustedes.

Le queríamos preguntar también si van a tener en cuenta las recomendaciones que de manera recurrente se es-

tán haciendo tanto a nivel nacional como a nivel internacional sobre nuestros fallos en las políticas activas de empleo. Hay infinidad de informes de la Unión Europea, del Consejo Económico y Social, de observatorios y entidades de evaluación a nivel internacional —recientemente fuimos a la presentación de un informe, también, del Síndic de Greuges—, de expertos en materia de empleo... ¿Van ustedes a incorporar estas recomendaciones? Que ya sabemos todos cuáles son: es cambiar el modelo que hemos estado utilizando hasta ahora para pasar a un modelo en el que la persona sea el centro de la política, y trabajar por su empoderamiento, trabajar de una manera integrada y concertada entre todas las políticas que afectan a la situación del desempleo, que son las políticas sociales, que son las políticas de empleo, las políticas sanitarias —que cada vez, desgraciadamente, tienen más importancia—, las políticas de vivienda, etcétera.

Nos gustaría saber si realmente este plan va a ser algo diferente a lo que estamos acostumbrados. Nos gustaría saber si han hablado ustedes con agentes sociales, si han hablado con expertos, si han hablado con asociaciones de personas desempleadas de más de cuarenta y cinco años, si han podido trabajar ustedes con entidades que a título privado o a título concertado están trabajando ya ahora con este colectivo y tienen programas de muchísimo éxito. Queremos saber si ustedes van a incorporar en este plan algunas de las mejoras que nosotros consideramos que son fundamentales.

También queremos saber cómo van a evaluar ustedes estas políticas. Una de las recomendaciones que se hacen a nivel internacional es mejorar el sistema de evaluación de las políticas de empleo. Hasta ahora nos estamos fijando en cosas que no eran tan relevantes, nos estamos fijando en la inserción a corto plazo, sin tener en cuenta cosas tan importantes como el efecto sustitución, que tienen otros programas de empleo, o como la comparativa con grupos de control, es decir, la comparativa de los resultados de estos programas con otros grupos que no han participado en los mismos.

En definitiva, señor *conseller*, lo que a nosotros nos preocupa es que se vuelvan a repetir los mismos errores, que las políticas activas de empleo que se ejecutan en Cataluña sigan siendo ineficaces. No podemos seguir manteniendo que el Servicio de Empleo de Cataluña tenga una inserción inferior al 5 por ciento. No podemos seguir manteniendo que las políticas sociales, las políticas sanitarias, las políticas de empleo o de vivienda no trabajen de manera absolutamente coordinada; no podemos seguir permitiendo que las personas que están en desempleo y tienen más de cuarenta y cinco años pierdan toda esperanza de incorporarse al mercado laboral.

Y hay medidas, hay medidas que se pueden hacer. Yo le reconozco que no hay ninguna varita mágica, que esto depende también de la situación económica y de que España y, por supuesto, también Cataluña tienen un problema de paro estructural. Pero a nosotros lo que nos gustaría es que ustedes, como Gobierno de la Generalitat, asumieran la responsabilidad que tienen, como miembros del Gobierno y como ejecutores de

las políticas activas de empleo, y que dieran un giro de 180 grados a estas políticas. Porque nosotros confiamos en las políticas activas de empleo, confiamos en las personas que están en desempleo de más de cuarenta y cinco años, y creemos que las medidas que se hagan a favor de este colectivo no solo revertirán en sus familias, en su situación personal, sino que revertirán en el bienestar de toda la población, de todos nosotros.

Por tanto, le he hecho muchas preguntas, espero sus respuestas, y me reservo las medidas que nosotros hemos concretado para la segunda parte de mi intervención. Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president. Gràcies, senyora diputada. Vostè deu escoltar més el Govern d'Espanya que el Govern de Catalunya, perquè els ha posat en el mateix nivell, i m'adono que no contrasta. És propi, eh?, del seu partit. Està en aquests moments segurament, doncs, més obsessionat per altres coses que no pas pels problemes reals, tot i que fan servir de tant en tant el faristol per fer veure que sí que es preocupen per aquestes coses.

Ara, fixi-s'hi, a totes les interpellacions i intervencions que ha tingut vostè, almenys a les que jo he estat present, a totes, ha destinat el 10, el 15, el 20 per cent de l'estona a parlar vostè de la independència, de les banderes, de la separació..., a totes, i parla més vostè que jo, senyora Arrimadas, molt més.

De totes maneres, miri, jo no faig res més... I, en tot cas, aprofitaré aquesta ocasió, perquè ara sí que m'escoltarà —més que res hi està obligada. Som el Govern que des del primer moment ha fixat en les polítiques socials i en la cohesió la seva prioritat, i, precisament, en la recuperació econòmica, per tal de generar nous llocs de treball. I estem convençuts que hi ha un canvi de cicle i que ve la recuperació econòmica, malgrat que també estem convençuts i compromesos a continuar treballant per la reparació social. O sigui, ve la recuperació econòmica, però necessitem continuar amb una reparació i amb una permanent sutura i superació de la fractura que hem tingut.

Per dir-ho d'una manera molt clara, l'economia està sortint de la crisi; la societat la continua patint. I això és un fet que, segurament, contrasta més i genera més inquietud a les persones, a les famílies, als sectors i als pobles i a les empreses, que no acaben de percebre, en el seu sector, en el seu negoci, en el seu entorn familiar, doncs, aquesta recuperació, que ja s'està produint, amb creació neta de llocs de treball, amb una lluita que estem guanyant contra l'atur, malgrat que la velocitat no és la que desitjaríem, però l'impacte comença a ser notori. Estic convençut que la setmana

que ve –és intuïció–..., i les tendències que tenim setmana a setmana de l'atur registrat ens porten a pensar que aquest mes d'abril serà un bon mes amb relació a la recuperació de llocs de treball i a la disminució del nombre de persones aturades, que, ho repeteixo, és la nostra obsessió.

I crec que les polítiques estan començant a donar fruits. Alguns fruits, no tots els que voldríem, ni amb la velocitat desitjada, però estan començant a donar fruits. Perquè fins i tot analitzant amb perspectiva crítica la darrera Enquesta de població activa veiem que hi ha una, diguem-ho així, tendència amb caràcter interanual positiva. Estic convençut que aquest any tornarem a disminuir, doncs, encara un altre dígit de centena el nombre de persones aturades. L'any passat vam abandonar la banda dels 600.000. Aquest any estic convençut que baixarem dels 500.000. Continuarem treballant «denodadament» perquè la recuperació econòmica generi més llocs de treball, més empreses i també el mercat laboral es recuperi.

De totes maneres, l'ha traït breument..., diguem-ho així, ha tingut un *lapsus psique*, ha dit: «Ara és l'hora.» Bé, a part que això forma part, diguem-ho així, d'eslògans electorals que em sonen molt, no, senyora Arrimadas, no, al Govern no és ara l'hora per treballar amb les persones aturades; fa molts mesos i molts anys que ho fem. Una altra cosa és que a vostè no li hagi generat atenció fins avui, parlar dels aturats de més de quaranta-cinc anys. Que, per cert, ho ha fet perquè va veure que el Govern va aprovar fa escassament quinze dies un programa. Per això m'ha fet la interpellació. No me l'havia fet abans. Vostè es preocupa molt d'aquestes coses, però només treballa per l'oportunitat mediàtica. (Pausa.) Escolti'm, no s'enfadi, vostè em diu coses a mi molt semblants. Doncs, li haig de dir que sí.

No és l'hora ara; ja fa temps que la treballem, d'una manera molt clara, reestructurant el SOC, preparant-lo... Tot això que vostè m'ha dit, per exemple: els itineraris personalitzats, el SOC ja els treballa des de fa més d'un any i mig. La Garantia juvenil: li haig de dir que la Unió Europea ens ha reconegut com un dels programes més pioners en desenvolupament d'estratègies en matèria de lluita contra l'atur juvenil i reintegració dels joves.

Que hi han falles? Tot Europa fa exercicis de revisió, però nosaltres, modestament, crec que estem d'alguna manera desplegant, amb la migradesa de recursos que tenim, un esforç notable. Sempre es pot veure el got mig buit, però m'agradaria que vostè reconegués que... Oh, està clar que tenim més recursos de la Garantia juvenil, i en tindríem més si el Govern de l'Estat no se n'hagués reservat la meitat que envien des d'Europa per fer bonificacions a la seguretat social, cosa que no és el nostre model. Però, en qualsevol dels casos, encara en tindríem més. Per què no destaca que aquest any –ja ho hem anunciat– la Generalitat de Catalunya tindrà un 50 per cent més de recursos en polítiques actives que l'any passat? És un esforç important que també fem, evidentment, gestionant bé, aconseguint més recursos de l'Estat, gestionant bé el Fons social, gestionant bé i generant els recursos necessaris per desplegar la Garantia juvenil...

Doncs, passarem d'aproximadament 220 milions que vàrem tenir al SOC l'any 2014 a uns 330 milions d'euros per fer polítiques actives, que sé que vostè no ho ha concretat –no perquè no ho sàpiga, n'estic convençut–, però és tot allò adreçat a la formació, a l'orientació, a l'acompanyament, a la certificació d'experiències laborals i, finalment, amb plans de contractació, que, malgrat que la normativa estatal ens ho va prohibir, hem trobat l'esclatxa legal per continuar impulsant programes de formació i inserció laboral, de treball i formació. I, en aquests moments, estem acompanyant des de ja fa un any i mig, des del 2013, importants col·lectius i ciutadans perquè no només estiguin millorant la seva capacitació, sinó que, al mateix temps, també trobin resposta des d'una perspectiva de contractes laborals.

Ho hem fet, per primera vegada, per exemple, i amb persones més grans de quaranta i quaranta-cinc anys, en el col·lectiu dels ciutadans beneficiaris de la renda mínima d'inserció. No s'havia fet mai. Ho hem començat a fer fa escassament un any i mig, a destinar recursos per reintegrar al mercat laboral, amb plans de contractació, persones beneficiàries de la renda mínima, perquè això ens genera, a més, també, un dels objectius, que és la reinserció social d'aquestes persones amb problemes de desestructuració personal i familiar.

El SOC ja hi està treballant. Vostè m'ha preguntat: «Estan escoltant els agents socials?» Home, entenc que de tant en tant pugui, políticament, dir: «Conseller, vostè no escolta.» Però que posi en dubte els centenars i els milers de grans professionals que tenim en el Servei d'Ocupació de Catalunya, els seus dirigents i directius, que estan treballant d'una manera molt intensa i que setmanalment estem interactuant... A més, algunes d'aquestes entitats que vostè no ha citat específicament, però hiperbòlicament n'ha parlat, són col·laboradores del SOC, i estan fent aquesta feina gràcies als convenis, als contractes, a les subvencions, als programes de suport que des del Servei d'Ocupació de Catalunya estem fent. Ho dic perquè ha dibuixat una visió un punt..., diguem-ho així, d'un SOC aïllat de la societat. El Consell de Direcció del SOC està compost pels agents socials i econòmics, per les entitats municipalistes; treballen setmanalment en la definició d'aquests programes.

Precisament el Govern el que va fer va ser encarregar al departament perquè el Servei d'Ocupació de Catalunya elaborés un programa detallat, la definició i la identificació de dir: «Ara ja hem preparat la Garantia juvenil, continuem tenint un problema de cronificació de persones més grans de quaranta-cinc anys; fem un programa específic urgent també per a aquests col·lectius.» És aquest el motiu pel qual a primers d'abril va encarregar, el Govern, aquesta elaboració, i aquest programa ja s'està treballant, com he dit, amb sindicats, amb patronals, amb entitats municipalistes, amb associacions, amb l'economia social, amb el tercer sector, i estem començant a definir algunes de les mesures que, en aquest sentit, estic convençut que ens permetran d'alguna manera ser encara més eficaços.

Quines són les principals mesures? Bé, de moment hem fet una avaluació, i creiem que podem destinar-hi,

d'una manera específica, aproximadament uns 50, 60 milions d'euros i que pot arribar a impactar i a beneficiar un col·lectiu d'unes trenta mil persones d'aquestes condicions. Farem programes, en definitiva, per a ajuts a les empreses que contractin i formin persones de més de quaranta-cinc anys amb contractes laborals de com a mínim un any. Seguirem impulsant –perquè alguns d'aquests programes ja els fèiem, però els intensificarem i els adreçarem específicament a aquests col·lectius d'aquesta edat– programes de treball i de formació. Continuarem impulsant una col·laboració amb les agències de col·locació, amb les agències privades, en aquest cas amb col·lectius de majors de quaranta-cinc anys que portin més de mig any a l'atur –vostè em demanava algunes especificacions en aquest sentit. Destinarem el 50 per cent del pressupost que ens vindrà del Govern de l'Estat per gestionar directament, concertadament, amb les prioritats i els objectius que fixi el SOC, però amb la concertació amb les agències de col·locació.

Continuarem amb major intensitat encara tot un programa important d'acreditació de competències. Aquest també és un requeriment cada vegada més del mercat laboral: gent que té experiència laboral, però que no la té reconeguda formalment, no amb títols només educatius, sinó amb títols d'experiència laboral. Per tant, tots els certificats de professionalitat que en els darrers mesos han arribat a més de dotze mil persones amb perspectiva de sector i de territori seran encara impulsats d'una manera més decidida.

Col·laborarem amb l'Ajuntament de Barcelona amb programes innovadors com el programa Vincles, també adreçat a persones aturades de llarga durada amb més de quaranta-cinc anys –vaig acabant, president. I continuarem impulsant d'una manera més decidida, amb més recursos, aquesta línia específica que vam començar l'any passat precisament de plans de formació i treball per a majors de quaranta-cinc anys de persones, d'alguna manera, que estan, en aquest cas, doncs, en programes com el de la renda mínima d'inserció, per tant, també amb col·lectius amb especials dificultats.

Aquí és on incidirem i destinarem aquests recursos, però com que el nostre és un govern, sincerament, que, més enllà del debat i del contrast polític que podem tenir en aquesta tribuna, doncs, també escolta i intenta incorporar nous programes en funció de la seva eficàcia, en el torn de rèplica escoltaré amb molta atenció les propostes que vostè em pugui fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Muchas gracias por sus respuestas, señor Puig, pero lamentablemente son más de lo mismo.

En primer lugar, ha dicho usted que yo siempre le hablo del separatismo y de lo que ustedes invierten en fomentar el independentismo. Mire, una de mis obligaciones como diputada de la oposición es hacer control y seguimiento al Gobierno. Si la labor del Gobierno se basa en un 80 por ciento en fomentar el independentismo y hablar de «esteladas» y de referéndums, mi obligación es dedicar al menos una pequeña parte de mi tiempo a hacerles el control sobre ello; si su prioridad fuera otra, nosotros no tendríamos por qué hablar de esto. Pero lo que no podemos hacer, como es nuestra obligación, es olvidar que su prioridad absoluta –y además usted lo sabe– es caminar hacia ese no sé qué que nos hace perder tanto tiempo, tantos recursos y tantas oportunidades.

Lo que no me ha sorprendido tampoco es el cierto triunfalismo. Usted ha vuelto a reiterar los datos económicos. Y yo le digo una cosa, señor Puig: todos los datos apuntan a que incluso esta leve recuperación económica no está incorporando a las personas más vulnerables en el mercado de trabajo; no las está incorporando, ni siquiera de manera precaria, como sí que se empiezan a incorporar otras personas. Por tanto, seguimos teniendo un problema estructural; el desempleo en Cataluña es un problema estructural, no es un problema únicamente de la crisis.

La tercera de las cuestiones en que me ha vuelto a insistir, cómo no, es el tema de los recursos y del Gobierno de España. Es verdad que el Gobierno de España ha recortado, pero es verdad que ustedes no priorizan. Ustedes van a destinar 50 millones de euros a los parados de más de cuarenta y cinco años, pero han destinado 36 millones de euros a una estructura de estado como es la Agencia Tributaria, por poner un ejemplo, por hacer una comparativa de magnitudes; o han destinado 350 millones a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Ustedes, los recursos que tienen, no los priorizan.

Y además le vuelvo a insistir en un problema: no es solo cuestión de recursos, señor Puig; hace cinco o seis años, cuando había muchos más recursos para políticas activas de empleo, los resultados seguían siendo nefastos. El Servei d'Ocupació de Catalunya siempre ha tenido una tasa de inserción inferior al 5 por ciento, incluso cuando había la época de vacas gordas, recursos. Por tanto, es un problema de eficacia y de eficiencia del modelo. Y las políticas activas de empleo no son un gasto, sino que son una inversión. Si ustedes destinaran recursos en buenas políticas activas de empleo, nos ahorraríamos muchos recursos después en ayudas, en políticas sanitarias, en políticas sociales. Por tanto, apostar por unas buenas políticas activas de empleo es invertir, no gastar el dinero, sino invertir el dinero de los catalanes en su futuro.

Después también ha habido muchas preguntas que usted no me ha respondido. Entiendo que no será..., sí, porque no ha tenido tiempo para todo, pero algunas preguntas que nos inquietan. ¿Cómo van a priorizar ustedes? ¿A quién van a priorizar? ¿Cómo van a segmentar a este colectivo? ¿Van a prestarles atención personalizada y continuada? Usted me habla de un itinerario personalizado; no, no, yo le hablo de acompa-

ñamiento continuo y personalizado, que es lo que todas las experiencias internacionales nos dicen que es un elemento clave. Y otro elemento clave que nos dicen es que se tienen que coordinar mejor las políticas sanitarias, sociales, de empleo y de vivienda. Y usted no me ha hablado de eso porque creo sinceramente que no lo solucionarán.

Y, por último, las medidas que usted recupera, las medidas que usted vuelve a presentar son más de lo mismo y tienen un defecto de base, y es que van a afrontar las consecuencias, no las causas. Las causas del desempleo de larga duración en personas de más de cuarenta y cinco años son diversas, afectan a diversos ámbitos y, por tanto, unas medidas que lo único que hacen es paliar, y parcialmente, las consecuencias no van a solucionar el problema.

Nosotros la semana que viene presentaremos una moción con propuestas concretas sobre paro de personas de más de cuarenta y cinco años. No nos vamos a inventar nada. Hemos recuperado propuestas y recomendaciones de organismos internacionales, del Consejo Económico y Social, de expertos, de entidades que están trabajando con este colectivo de manera muy, muy exitosa. Y vamos a hacer hincapié en lo que sabemos por experiencia internacional y nacional, que es lo que funciona, que es el acompañamiento personalizado y continuo; que es un acompañamiento personal capacitado y con experiencia en este colectivo; una gestión coordinada entre todas las políticas, que lo que hará es ahorrar dinero público; una mejor coordinación entre el Servei d'Ocupació de Catalunya, Barcelona Activa y la red local de empleo, que usted sabe también muy bien que es francamente mejorable. Y, en definitiva, propuestas que lo que hagan es devolver también la esperanza a estos ciudadanos de poder incorporarse al mercado laboral, la esperanza de todos nosotros de poder seguir manteniendo nuestro sistema, de no perder el talento y la experiencia de estas personas que desgraciadamente han tenido que salir del mercado laboral. En definitiva, propuestas concretas para soluciones a los problemas reales de los ciudadanos.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica també, té la paraula ara l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. A aquestes hores vostè ha fet l'esforç i jo també el faig, però jo el tinc doble, l'esforç, perquè és un discurs una mica..., allò que se'n diu en castellà *cansino*, *más de lo mismo*. No escolten, vostès van a pinyó fix. Vostès tenen uns horaris d'audiència, unes estones per sortir a la televisió; aprofita el faristol i em fa una relació en la qual hauré d'esperar una setmana més perquè vostè em presenti les seves propostes. Ha dit: «No, después se las daré.» No n'he sentit cap.

No, no, jo estic convençut que el seu *recorta y pega* –el seu *recorta y pega*– té la pretensió –té la pretensió– de saber-ne més que els magnífics professionals que hi han –els professionals, no parlo dels polítics– al Servei d'Ocupació de Catalunya. Ve aquí amb un *desparpajo* de dir: «No, no, és que nosaltres li donarem lliçons als professionals que fa anys que treballen precisament en les polítiques actives d'ocupació.» Vostè en deu saber molt. Ja m'ho imagino: agafarà quatre coses de la FAES, que després el senyor Garicano ha copiat i que ara vostès aplicaran aquí com si fos un magnífic programa econòmic i social, agafarà *benchmarking* d'internet i vindran aquí a presentar-nos una moció. L'esperem amb molta atenció.

Miri, m'hauria agradat que hagués dit: «Escolti'm, reconeixem que el Govern de Catalunya aquest any destinarà un 50 per cent més de recursos a les polítiques actives.» Això no ho diu. No, vostè ve a pinyó fix. Sí, ve a donar lliçons. I jo ja els ho diré: la convido una setmana, vingui una setmana amb la gent del SOC, amb els directors de les àrees que estan treballant des del Servei d'Ocupació, amb la gent que està fent esforços ingents des d'un punt de vista també de resistència psicològica per part d'ells, perquè estar en condicions en moments de retallades, sí, d'ajustos pressupostaris, d'atendre les necessitats més bàsiques de les famílies d'aquest país, que són la gent que es queda sense feina, requereix un esforç molt important. I vostè diu: «No, no, la atenció personalitzada.» És que no escolta. «No, esto de itinerarios.» Els itineraris és l'atenció personalitzada, vejam si ens expressem i entenem els conceptes, senyora Arrimadas. Sí, els itineraris personalitzats vol dir agafar les persones no per *targets*, no per *collectius*, sinó que cada persona tingui un tutor, un assessorament orientat en funció de les seves condicions i pugui tenir accés a una oferta laboral o, en definitiva, a una oferta formativa.

També m'hauria agradat que hagués dit: «Home, miri, reconeixem que no la té tota, la responsabilitat, el Govern de Catalunya.» Ja m'agradaria, perquè això és un esforç de tots i sobretot de la iniciativa privada i les empreses del país. Però sap que estem al davant de la recuperació econòmica des d'un punt de vista de reducció de l'atur en el sud d'Europa? Ho sap? Vol comparar-se amb altres regions, com el País Basc, que té problemes greus d'evolució de la situació de l'atur, per exemple, o d'altres regions espanyoles?

Hauria pogut valorar de dir: «Miri, malgrat les ineficiències del SOC i sobretot del conseller d'Empresa i Ocupació, perquè ho fa molt malament...» Però, miri, el país el darrer any haurà disminuït quasi un 10 per cent el nombre de persones aturades. I aquest combat l'estem guanyant. Suficientment? No, si ja li ho he dit. I, clar, com que vostè no m'escolta, si només començar he dit: «Escolti'm, recuperació econòmica, sí, però reparació social, també. L'economia surt de la crisi? Sí. Però la societat la continua patint? També.» I vostè ve, i com que ha de repetir el que espera, d'alguna manera, comunicar: «No, el triunfalismo.» Quin triunfalisme? Si estem dient que la situació és molt complicada, però la veiem amb una perspectiva diferent que la vèiem fa dos anys. A vostè li interessa veure-la amb

la mateixa perspectiva perquè, si no, el seu discurs polític no aguanta.

Miri, m'hauria agradat que hagués valorat que estem recuperant el nombre de persones afiliades a la seguretat social; no n'ha dit res. M'hauria agradat que hagués valorat i hagués comentat de dir: «Com és que a Catalunya, en lloc d'altres llocs...» Sí que és veritat, sí, ho sento, però miri's les estadístiques. Hagués dit que, miri, com és possible que a Catalunya, malgrat la tendència a tenir un mercat laboral encara molt just, resulta que estan creixent més els contractes a temps indefinit que els contractes a temps parcial, o que estan creixent més, d'alguna manera, els contractes de jornada completa que de jornada parcial. Doncs, a Catalunya està millorant la qualitat del mercat de treball. I m'hauria agradat que hagués dit: «Escolti, tanta precarietat sí, però, miri, a Catalunya dels 2 milions i mig d'assalariats a tercers, el 83 per cent ja tenen un contracte indefinit i només el 17 per cent tenen un contracte a temps parcial o un contracte temporal.»

Les prioritats? Jo ja n'hi he dit alguna. És evident que tractarem les persones amb perfils més, d'alguna manera, difícils d'incorporar i, per tant, que necessitin més suport, acompanyament formatiu, capacitació, reestructuració social. El Departament de Benestar Social –vostè ho ha obviat– ho està treballant amb la redefinició d'un mapa de prestacions socials que d'alguna manera integri totes aquestes perspectives. «No me ha dicho nada de las políticas sociales y sanitarias.» Ja s'hi està treballant; jo vinc a explicar-li les *políticas laborales*. I, en qualsevol dels casos, vostè també ho ha obviat.

Però, hi torno a insistir, perquè aquest no és un tema ni de bandera, ni d'independentisme, ni separatisme: sap quins són els instruments que funcionen millor a Europa? Quan les polítiques actives i les polítiques

passives es gestionen conjuntament. Vostè d'això no n'ha dit res, no li interessa; no li interessa perquè queda en evidència que el seu model d'estat és altament ineficient. Mentre les polítiques actives i les polítiques passives... (*Veus de fons.*) Sí, sí, el seu model d'estat és altament ineficient. Teòric, eh? –teòric–, perquè a la pràctica no voldria ni pas saber-ho. En la mesura que aquest país aconsegueixi, d'una manera o altra, gestionar polítiques actives i polítiques passives, l'eficiència del sistema i dels recursos serà molt més important.

I deixi'm que li digui una altra cosa, finalment –i ja acabo, president–: la millor manera d'actuar per reduir el nombre de persones aturades i oferir llocs de treball és consolidar la recuperació econòmica, és ajudar les nostres empreses a crear llocs de treball. Avui hem presentat l'estratègia industrial, focalitzada en set sectors, amb programes d'innovació i internacionalització per a cadascun dels set sectors estratègics. Aquest Parlament aprovarà en quinze dies la Llei de formació professional. Estem aprovant també una simplificació administrativa per generar, en definitiva, més activitat econòmica en el país. De totes maneres, esperarem una setmana més a conèixer el seu *recorta y pega* i les seves propostes per intentar col·laborar amb les polítiques actives.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i dotze minuts.